

Loveswept
Gail Douglas
Vreme furtunoasă

Romane de dragoste, pe care nu le veți uita niciodată, scrise de autori cunoscuți ai genului.

Loveswept

El era un om încîntător, fără rușine, care încălca toate regulile.
Putea ea să creadă că brațele lui erau singurul loc în care se putea simți în siguranță, din nou ?

Preț 1600 lei

1

Tiffany Greer privea dezorientată la pămîntul aflat departe, jos. Toate glumele făcute la despărţire cu prietenii şi colegii ei nu mai păreau atît de amuzante în acest moment.

– S-a întîmplat ceva? o întrebă femeia vîrstnică ce stătea lîngă ea.

Tiffany îi aruncă o privire fugitivă.

– Suspinai, spuse femeia, zîmbind la expresia necăjită a lui Tiffany. În sfîrşit, bănuiesc că a fost un suspin. Te uitai afară pe fereastră, şi din tine a

răbufnit un ţipăt mic.

Tiffany îşi muşcă buza de jos pentru o clipă, apoi, pur şi simplu, nu se mai putu abţine:

– Doamnă Holt, acolo jos totul este alb, şopti ea, ca şi cum ar fi încercat să nu intre în panică. Mă întrebam dacă nu era o reunire de nori, dar se pot vedea mici puncte luminoase. Cred că pămîntul este acoperit cu zăpadă. Foarte multă zăpadă.

Doamna Holt rîse, încercînd să-şi arate în acest fel simpatia.

– Hawaii pare tare îndepărtat acum, nu-i aşa?

Tiffany aprobă din cap.

– O altă lume, departe. M-am născut şi am crescut în Honolulu. Nu am părăsit Pacificul de Sud decît o singură dată şi atunci pentru o vacanţă în Mexic. Nu am văzut zăpadă niciodată, exceptînd bineînţeles filmele, ilustratele sau acele bile de sticlă cu un iglu în interior.

– Adevărat? Nu ai fost în Hawaii într-o vacanţă? Dumnezeule mare, dragă, de ce ar vrea cineva care locuieşte într-un paradis să aleagă să vină într-un loc cum este Winnipeg? Şi pe deasupra în ianuarie!

– Nu am avut de ales, replică Tiffany suspinînd profund. Am fost trimisă. Lucrez pentru un concern care se ocupă de hrana naturală, cu baza în Hawaii,

dar care vrea să se extindă. Sînt aici pentru a verifica o firmă din Winnipeg pentru o posibilă fuzionare-cumpărare. Dacă se încheie afacerea, s-ar putea să rămîn să-l ajut pe cel care va veni să mă schimbe. Zîmbi slab: S-ar putea să stau pentru mai mult timp.

– Nu te-ai gîndit în ce intri cînd ai acceptat acest angajament? o întrebă doamna Holt, închizînd cartea şi lăsînd-o să cadă în poşetă.

Tiffany îşi scutură capul.

– Cînd te afli la baza ierarhiei executive, nu discuţi ordinele. Începi să împachetezi. Dar, bineînţeles că m-am interesat puţin.

– Excelent, spuse doamna Holt ca o profesoară amuzată, dar şi aprobatoare. Te-ai interesat la ce trebuie să te aştepţi din punct de vedere climateric?

– Eu... am... renunţat să mai citesc cînd am ajuns la această parte, răspunse Tiffany. Cîteodată este mai bine să nu ştii prea multe. Bănuiesc că va trebui să mă adaptez. Dar, în fond, şi aici locuiesc oameni. Dumneata locuieşti aici. Cît de frig poate să fie?

Doamna Holt deschise gura să-i răspundă, ezită puţin, iar în final îi luă mîna lui Tiffany şi începu să i-o bată uşurel.

– Probabil că ai dreptate, draga mea. Cîteodată este mai bine să nu ştii.

Mitch Canfield îşi scoase mănuşile bine căptuşite şi îşi descheie fermoarul hainei matlasate, în timp ce se grăbea să intre în terminalul aeroportului *Winnipeg*, aruncînd priviri repezi în jurul holului principal, în speranţa că va localiza persoana pe care trebuia să o întîlnească. Neobservînd pe nimeni care să-şi lichideze biletul, se opri la cel mai apropiat monitor de sosiri, pentru a afla cînd va ateriza cursa.

Trecîndu-şi degetele prin părul negru, Mitch citi lista şi înjură încetişor. Avionul sosise la timp, el întîrziase cincisprezece minute.

Privi spre zona bagajelor. Caruselul rotitor era gol şi singurii pasageri rămaşi, doi bărbaţi orientali, în costume tipice oamenilor de afaceri, erau angajaţi într-o conversaţie „animată" cu un amărît de hamal, care îi ajuta să completeze un formular pentru bagaje pierdute.

Fiind convins că persoana aşteptată se afla pe lista pasagerilor, Mitch se îndreptă spre biroul de informaţii, cînd, întorcîndu-se din întîmplare spre un ghişeu de închiriere a maşinilor, începu să spioneze o pereche de picioare lungi şi frumos modelate, încălţate într-o pereche de cizme pînă la genunchi, total nepractice pentru acele regiuni.

Privirea sa insistentă călători mai departe spre un palton galben, strălucitor, care era drăguţ, dar aproape inutil la o temperatură de atîtea grade sub zero ca aceea a Winnipeg-ului, apoi spre un superb păr negru, încîntător ondulat.

Zîmbi, în timp ce merse cu paşi repezi spre ghişeu. Doamna trebuia să fie cea pe care o căuta! În mod clar se vedea că nu petrecuse prea mult timp în nord.

– Sînteţi din întîmplare Tiffany Greer? o întrebă în timp ce se apropia de ea.

Tiffany îşi ridică privirea de pe harta pe care o studia. Pulsul lui Mitch o luă razna, precum al unui bobist în cursa Cupei Mondiale. Ochii ei erau migdalaţi, de un verde-marin, încadraţi de gene negre, dese, şi de nişte sprîncene frumos arcuite. Pometţii înalţi îi dominau trăsăturile delicate, în timp ce bărbia fermă încerca să nege vulnerabilitatea sugerată de buzele ispititoare, pline şi moi.

Realizînd că ea nu şi-a confirmat identitatea, mai încercă o dată.

– Sînteţi Tiffany Greer? o întrebă cu o voce teribil de răguşită.

Tiffany înclină capul, dar nu vorbi. Captivată de ochii lui de un căprui cald şi de zîmbetul care ar fi putut să topească toată zăpada din America de Nord, se surprinse încremenită de un singur gînd: *„Ce păcat că este căsătorit"*. Era în mod

definitiv căsătorit. Soţia sa îl ajuta să conducă ferma familiei şi compania alimentară.

– Sînteţi domnul Canfield? întrebă într-un tîrziu, cu ochii fixaţi pe despicătura puţin adîncă din bărbia lui.

– Corect. El îi întinse mîna. Dar să ştiţi, noi pe aici nu sîntem prea formalişti. Numele meu este Mitch.

Zîmbetul lui Tiffany era oarecum în defensivă, în timp ce accepta strîngerea mîinilor.

– Credeam că este Peter!

– Pete este fratele meu. M-a rugat să te întîmpin la aeroport şi să te conduc cu maşina la fermă. A intervenit o mică problemă, care l-a oprit să vină el însuşi să te întîmpine.

Mitch, repetă Tiffany în gînd. Poate că pînă la urmă nu era căsătorit. Observă că nu purta nici verighetă şi că îi reţinea mîna mai mult decît era necesar. Strîngerea lui de mînă era fermă, dar blîndă, iar palma încărcată de o electricitate care îi trecea prin tot braţul şi se dispersa în tot corpul sub forma unor mici puncte de căldură. Chiar cu ochii plecaţi, era acut conştientă de privirea lui fină, penetrantă. Putea el oare să-i citească gîndurile? Bănuia el că fusese tentată să se apropie, să îi simtă aroma uşoară, înţepătoare? Că acea mică umflătură de deasupra nasului, de altfel perfect cizelat, o intriga incredibil?

– Cum de ai reuşit să mă găseşti în toată mulţimea asta? întrebă ea, adunîndu-şi toată voinţa ca să pară detaşată.

Mitch închise ochii pe jumătate.

– Glumeşti? În costumaţia asta?

Tiffany îşi trase mîna înapoi.

– Nu, nu glumesc. Ea continuă cu un zîmbet rece, încercînd să mascheze faptul că el o bulversase puţin: Nu este ca şi cum aş purta un *sarong* [1] şi un *lei* [2] drapat în jurul gîtului.

Un licăr periculos apăru în ochii lui, dîndu-i lui Tiffany impresia că şi-o şi imagina în *sarong* şi *lei*. În marea ei disperare, îşi dori ca el să aprecieze imaginea. Pleoapele lui coborîră pentru o clipă ca nişte obloane. Îşi încheie haina, îşi puse mănuşile, ridică valizele lui Tiffany şi o porni spre ieşire, aşteptîndu-se ca ea să-l urmeze fără întrebări sau ezitări.

La început, ea chiar aşa şi procedă. Apoi, dîndu-şi seama ce făcea, începu să bombăne. Dacă dorea să aibă aerul de autoritate de care avea nevoie pentru acest angajament, ar fi bine să înceapă să arate mai multă hotărîre. Era puţin cam prea tîrziu să se oprească şi să-i ceară lui Mitch Canfield să o invite politicos să-l urmeze, aşa că

1. costum popular din Hawai
2. colier de flori exotice

încercă o altă strategie:

– Nu mi-ai răspuns, îi reaminti ea. Cum de ai ştiut că sînt eu?

– Aceste lucruri pe care le porţi sînt probabil ideea vreunui creator de modă de pe insulă despre ce ar putea să însemne hainele de iarnă – iată cum. Sînt perfecte pentru o doamnă cu numele Tiffany, dar...

– Este ceva în neregulă cu numele meu, aşa cum în neregulă sînt şi hainele?

– Absolut deloc, răspunse Mitch, rînjind la ea peste umăr.

Pentru nu se ştie care motiv, Mitch descoperi că nu putea rezista tentaţiei de a o necăji pe Tiffany Greer. Îi plăcea modul în care îşi ridica bărbia mică şi încăpăţînată.

– E un nume foarte drăguţ, vorbi el mai departe fără să-şi întrerupă mersul. Ţi se potriveşte perfect. La fel şi îmbrăcămintea. Din nefericire, în momentul în care o să ieşi afară, o să-ţi îngheţe... Rîse. Hai să spunem că nu te vei simţi bine decît dacă temperatura va creşte brusc pînă la un amărît de zece grade minus.

Tiffany se opri fulgerată.

– Zece minus? Sub ce?

– Sub zero, îi răspunse, şi se întoarse spre ea pentru a-i arunca o privire întrebătoare. Prea frig pentru tine?

Sclipirea ochilor lui o împietri pe Tiffany. Dorea s-o sperie? Nu avea sens. Proprietarul lui *Canfield Farm*, căuta un partener de afaceri. Începutul nu a fost făcut de Paradise Foods, ci de Peter Canfield. De ce ar dori fratele lui să o sperie, exagerînd vitregia condiţiilor atmosferice?

– Presupun că şi ninge?! spuse zîmbind şi simţindu-se mîndră de sine pentru nonşalanţa arătată. Încă puţină zăpadă este ceea ce îi lipseşte locului ăstuia, corect?

– Este prea frig ca să ningă, răspunse Mitch cu grijă.

Zîmbetul lui Tiffany se ofili.

– Prea frig ca să ningă, repetă ea monoton. Şi cît de frig ar putea să fie?

– În jur de minus treizeci, minus treizeci şi două de grade, cu un factor de răcire a vîntului de minus patruzeci şi cinci de grade. Ochii lui dansau cînd adăugă: Dar nu te speria, este un frig uscat.

„Nu mai este nimic de adăugat", se gîndi Tiffany. Încerca să o provoace. Bine. Ea, pur şi simplu, va refuza să muşte. Stătea acolo studiindu-l şi vorbind despre vreme, în loc să-l întrebe de-a dreptul care era problema lui. Se aventurase ea într-un teritoriu masculin? Nu tocmai. A găsit-o într-o mulţime şi îi ştia numele. Deci, care era problema lui?

– Putem continua spectacolul pe şosea? o întrebă el cu o răbdare exagerată. Am parcat foarte aproape şi nu ni se permit prea mult timp chestii de-astea.

– De ce mă grăbeşti? întrebă Tiffany, hotărîndu-se să rămînă pe loc. Ia gîndeşte-te puţin, de ce să merg eu oriunde cu tine? De unde să ştiu că eşti fratele lui Peter Canfield? Ai putea fi un... un răpitor!

Se simţi ca o proastă imediat ce făcu această declaraţie fără suport. În loc să stea liniştită, ea începuse această ciorovăială verbală.

– Arăt eu ca un răpitor? întrebă el, dorind ca ea să nu fie atît de atrăgătoare, încercînd să fie vesel şi să-şi bată joc de toată treaba.

Tiffany decise să treacă peste asta, acordîndu-i încă o şansă. Nu-i era de prea mare ajutor că îi plăcea ceea ce vedea. Părul lui castaniu, destul de scurt şi nu tocmai aranjat, îi dădea un farmec aparte. Pielea tăbăcită de soare şi de vînt avea o culoare caldă, aurie, care mai îmblînzea liniile aspre ale feţei. Sub haina albastră, groasă, şi sub blugii mulaţi, moi de atîta purtat, se afla în mod sigur un trup viguros, bine clădit, care nu numai că se mişca cu graţia firească şi încrederea unui atlet autentic, dar îşi proiecta marea energie pe care o avea, chiar şi atunci cînd stătea liniştit.

Omul era, clar, primejdios de atractiv. Tiffany

îşi activă sistemul intern de apărare, care o ţinuse în siguranţă în ultimii trei ani.

– De fapt, arăţi ca un pasionat al schiului, spuse ea pe un ton cît se poate de tăios.

– Ai ghicit bine. Dar tragi de timp, dulce Leilani, şi amîndoi ştim că este din cauz fricii de a ieşi afară, şi nu pentru că doreşti să cunoşti identitatea mea. Nu te învinovăţesc, dar ţi-aş fi recunoscător dacă mă vei urma ca o fată curajoasă, aşa încît să nu mă aleg cu un tichet de parcare. El se întoarse din nou spre uşă. Mai bine aştepţi înăuntru pînă cînd aduc eu maşina. O să vin cu ea gata încălzită şi confortabilă pentru tine.

Tiffany îi aruncă o privire aspră şi trecu pe lîngă el, în timp ce se îndrepta spre ieşire.

– Voi merge cu tine. Îţi mulţumesc, dar nu este nevoie să faci lucrurile confortabile pentru mine.

Mitch păşi în faţa ei, blocîndu-i drumul.

– Ascultă, maşina va fi ca interiorul unui congelator, pînă cînd nu voi porni sistemul de încălzire. Noi nu avem nevoie de bravadă din partea cuiva, care nu are nici cea mai mică idee despre ce are de înfruntat.

După ce el se întoarse şi o porni din loc, Tiffany ar fi vrut să arunce cu ceva după el, dar îşi aminti că, odată ajunsă la ferma Canfield, nu va mai fi nevoită să aibă de-a face cu acest frate al lor.

– Ce fel de maşină ai? strigă ea după el, fără să se poată abţine să nu adauge: Sau este decapotabilă?

El o privi liniştit peste umăr.

– Este un jeep Cherokee. Unul roşu. Nu te grăbi să ieşi chiar în clipa în care vei vedea că îl trag lîngă uşă. Stai unde eşti. Voi veni eu să te iau.

– Şi de ce nu laşi valizele aici, în loc să le cari tot drumul pînă la maşină?

El se întoarse şi îi făcu semn cu ochiul, în timp ce împingea uşa.

– Consideră-le ostatece. Nu vrem să-ţi vină vreo idee şi să fugi de noi pe motiv că vremea este prea rece pentru tine, nu-i aşa? Pete şi Jackie de-abia aşteaptă să-ţi arate cum lucrează.

Tiffany deschise gura, dar o închise la loc, realizînd că va vorbi doar sticlei groase de la uşa închisă. Şi era derutată. Mitch nu încercase să o sperie pînă la urmă.

Dar, oricare ar fi fost jocul lui, răbdarea ei în faţa manierelor lui total neelegante se consumase.

În timpul în care jeep-ul trăgea în faţa uşii, ea îşi formulă un discurs satisfăcător, în care urma să-i spună unde să se ducă, dacă o va aborda într-o manieră nepotrivită încă o dată. Şi nu va aştepta înăuntru, de parcă n-ar putea merge şi

singură trei metri, pînă cînd va veni el să o ajute.

Cînd el sări din maşină, Tiffany, sfidătoare, păşi afară din clădirea aeroportului, pentru a-l întîmpina cu bărbia ridicată, regeşte. Dar aerul rece o lovi ca un zid de gheaţă, o rafală de vînt îi tăie respiraţia, iar o porţiune alunecoasă a trotuarului o termină de tot. Era ca şi cum un covor ar fi fost efectiv tras de sub picioarele ei. Braţele îi fluturară, degetele apucară doar aerul, şi ea deveni brusc teribil de recunoscătoare braţelor puternice care o prinseră. Simţi cum corpul i se înmoaie şi se lipeşte instinctiv de un trup vînjos.

– Ştiam eu, că o să apreciez o zi brutală ca asta, spuse Mitch, timbrul jos al vocii lui rezonînd de umor şi stîrnind vibraţii stranii înăuntrul ei.

Uimită de trădarea propriului ei trup, Tiffany îşi propti palmele de pieptul lui Mitch, încercînd să se elibereze. Fără să obţină nici un rezultat, ea îşi lăsă capul pe spate şi se uită în sus la el.

– Ce crezi că faci?

– Profit de o ocazie rară, răspunse el cu o onestitate nemascată. Şi te ţin ca să nu cazi pe frumosul tău fund. Cizmele tale nu au zimţi.

– De unde ştii? pufni ea.

Mitch rîse şi o strînse mai aproape.

– Ce anume? Că fundul tău este frumos, sau că cizmele nu au zimţi? În ambele cazuri poţi s-o numeşti intuiţie educată.

– Eşti... eşti... eşti incredibill

Tiffany scuipă cuvintele, totuşi nu mai încercă să se smulgă din braţele lui. Era sub influenţa unei sfîrşeli ciudate, care o ţintuia pe locul unde era.

– Mai întîi îţi baţi joc de mine, apoi începi să dai ordine ca un sergent major, ca acum... să-mi faci avansuri, bombăni ea.

– Nu-ţi fac avansuri, te îmbrăţişez. Îmi place cum te cuibăreşti în braţele mele. Şi, pe urmă, cine a căzut în ale cui braţe?

La naiba. Avea dreptate. Ea se cuibărise în braţele lui.

– A fost un accident nefericit, răspunse ea, demn.

– Un accident care nu ar fi avut loc, dacă ai fi aşteptat înăuntru aşa cum ţi s-a spus, punctă Mitch.

Tiffany închise ochii şi numără pînă la zece.

– Nu ştiu cu ce fel de femei care te-au acceptat ai avut de-a face, domnule Canfield, spuse ea în sfîrşit, vorbind silabisit ca pentru cineva care nu cunoştea limba foarte bine. Dar eu sînt mai specială şi nu fac întotdeauna ceea ce i se spune.

– Ştii, cred că aş fi putut ghici chestia asta. Mitch îşi încordă braţele într-o îmbrăţişare insolentă. Dar ar fi mai bine să înveţi să asculţi sfaturile, pînă cînd vei învăţa arta de a sta singură pe

picioarele tale, departe de necazuri prin părţile astea. Lecţia numărul unu, de exemplu: „Nu-ţi ridica nasul în sus, cînd ar trebui să te uiţi pe unde mergi." Şi numărul doi: „Cînd un gentleman te salvează de la o învineţire a posteriorului, este frumos să-i mulţumeşti".

Tiffany era efectiv contrariată. El avea iar dreptate.

– Îţi mulţumesc că m-ai salvat de la... o căzătură urîtă, spuse. Dar chiar trebuie să fii atît de autoritar?

El rîse şi o lăsă din braţe, totuşi îşi păstră o mînă curbată pe sub cotul ei pentru a o susţine, în timp ce o conducea spre maşină.

– Ai dreptate, şi-mi cer scuze şi fără să fiu autoritar, desigur, îţi spun că ai nevoie de un echipament adecvat timpului de aici, preferabil înainte să ajungi la fermă. În topul priorităţilor tale ar trebui să se afle nişte cizme potrivite şi nişte haine mult mai groase. Nu ai nici măcar o căciulă.

– Nici tu nu ai.

– Am o căciulă în buzunar. Nu o port acum, dar nu este niciodată prea departe de mine. Acelaşi lucru şi cu mănuşile. Mănuşi bune, călduroase. Toate lucrurile de pe tine sînt inutile în frigul ăsta, la fel şi cizmele negre, strălucitoare, şi acest palton de culoarea margaretelor.

Tiffany aprobă din cap. Fără braţele lui care

să-i păstreze căldura şi fără adăpostul trupului lui care să o apere de vînt, îngheţase deja – ochii, faţa, degetele de la mîini şi de la picioare, tot corpul. Şi nici nu realizase cît de subţiri erau tălpile cizmelor. Poate că ar fi bine să asculte ce are el de spus, cel puţin pînă se va aclimatiza.

Ajunseră la maşină şi el îi deschise uşa.

– Intră! îi ordonă.

– Da, domnule! Atîta pagubă pentru scuzele lui. Ce credeai, că o să călătoresc pe bara de protecţie?

El rămase jos pînă se asigură că paltonul ei nu va fi prins în uşă.

– Poţi să fii un flecuşteţ sarcastic, nu-i aşa?

Tiffany, încă din copilărie, de la vîrsta de şase ani, nu mai fusese numită „flecuşteţ". Era prea ofensată ca să-i arate cît de sarcastică putea fi dacă îşi punea mintea cu el.

– Foloseşte centura de siguranţă, spuse Mitch în timp ce ea se aranja. Aici avem legi clare.

– Mă crezi sau nu, şi alte locuri au legi la fel, spuse ea dulce. Întotdeauna îmi pun centura de siguranţă.

– Bine. Măcar cu acest obicei nu trebuie să te obişnuieşti, mai spuse el, apoi rînji la ea şi închise uşa.

Tiffany îşi simţi gura contractîndu-se într-un rictus nepotrivit. Omul era insolent şi imposibil,

dar ea ştia că merită să fie necăjită. Se purtase ca un copil şi din laşitate nu voise să afle din timp în ceea ce intra. Dacă poziţiile lor ar fi fost inversate, nu era prea sigură că s-ar fi putut stăpîni să nu-l tachineze.

– Aproape că am şi uitat că este duminică, spuse ea cînd Mitch se urcă şi el în jeep. Mai e vreun magazin deschis ca să-mi pot cumpăra haine potrivite? Sînt autorizată să-mi cumpăr tot ce am nevoie şi să pun totul la cheltuieli. Şi de vreme ce se pare că eşti presat de timp, poţi să mă laşi în faţa primului magazin. O să iau un taxi ca să ajung la ferma fratelui tău.

– Nu mă mai grăbesc acum. Nu doream un tichet de parcare, asta-i tot. Sînt nişte oameni plictisitori.

Mitch porni motorul şi puse jeep-ul în mişcare.

– Te voi duce la un magazin de unde poţi cumpăra la preţ de achiziţie. Odată ce te-ai echipat, ne vom îndrepta spre fermă.

Tiffany fu luată prin surprindere.

– E foarte drăguţ din partea ta, spuse ea, dîndu-şi seama abia după ce vorbi că păruse uimită.

El rîse foarte natural şi îi dărui un zîmbet dulceag şi sexy.

– Plăcerea e de partea mea!

Vorbele lui, tonul şi întreaga atitudine, îi re-

aminteau lui Tiffany de momentele neaşteptate cînd fusese în braţele lui şi un fior neaşteptat îi trecu prin şira spinării. Bănuia că şi el înţelegea să desăvîrşească lucrul ăsta. Mitch Canfield ştia cu siguranţă ce efect avea asupra femeilor. Genul lui de bărbat ştia întotdeauna.

– Serios, nu mă deranjează să iau un taxi, insistă ea cu o umbră de panică în glas. Sînt sigură că ai multe alte lucruri mai importante de...

– Nici nu se pune problema, i-o tăie el scurt.

Tiffany îşi scutură capul. Exista oare un sfîrşit al pretenţiilor lui aberante? Deschise gura pentru a-l trata cu cîteva împunsături; nişte comentarii binevenite despre tendinţele lui dictatoriale.

– *À propos,* spuse el înainte ca ea să poată scoate un sunet, ce făceai la ghişeul de închiriere a maşinilor?

Ea se încruntă.

– Ce fac oamenii de obicei la un ghişeu de închiriere a maşinilor? Cum nu s-a arătat nimeni să mă întîmpine, am hotărît să aranjez pentru o maşină.

– Plănuiai să conduci singură pînă la fermă?

– De ce nu? Pot să citesc o hartă. Aş fi găsit drumul.

– Te-ai confruntat vreodată cu condiţiile unei şosele pe timp de iarnă?

– Nu, dar m-am descurcat cu dunele din

părţile mele, înghesuite pe maluri nisipoase. Cît de diferită poate fi zăpada?

Mitch rîse ca şi cum ar fi auzit o glumă.

– Tiffany, acordă-le o şansă şoferilor obişnuiţi din Winnipeg. Nu încerca să verifici deocamdată teoria ta.

Ea decise să nu mai discute despre această problemă. Bărbatul era nesuferit, dar nu putea nega că încerca să fie atent, de ajutor şi drăguţ în felul lui de a fi, mai mult iritant. Nu era vina lui Mitch că ea nu avea răbdare cu bărbaţii virili, „ştiu-ei-tot", puşi întotdeauna pe flirt.

Ce nu putea ea să înţeleagă era faptul că acesta o atrăgea. Oare imunitatea ei scăzuse, ca la o vaccinare veche?

– Cît crezi că o să stai pe-aici? întrebă Mitch.

– Nu sînt sigură, răspunse prudentă Tiffany, întrebîndu-se de ce dorea el să ştie. Oare încerca să afle dacă era dispusă să accepte propunerea de fuzionare–cumpărare?

Însă lui replica ei mult prea vagă nu-i plăcu.

– N-ai nici o idee? O zi? O săptămînă? Mai mult?

– Chiar nu ştiu. Deocamdată voi avea nevoie de haine suficiente pentru două – trei zile.

– Şi dacă fratele meu şi Jackie fac un angajament cu compania pentru care vei mai rămîne aici?

– De ce întrebi?

El o privi cu o sclipire familiară în ochi şi cu un zîmbet machiavelic care îi ridica un colţ al gurii.

– Eram doar curios.

Dintr-odată, Tiffany se simţi într-o postură extrem de neconfortabilă pentru ea. Şi deodată încălzită. Mult prea încălzită. Era sigură că el îi dăduse cinstit de înţeles că îl interesa şi că avea intenţia de a da curs acestui interes dacă i s-ar fi oferit ocazia; şi că era convins că ei îi va fi dificil să-i reziste. Deocamdată nu-i putea spune să se retragă, căci el nu spusese şi nu făcuse nimic pentru care ea să-l poată pune la punct.

– Dacă şi ţie ţi se pare că în maşină e mult prea cald, ai putea să închizi sistemul acum, sugeră ea cu o voce puţin sugrumată.

– Bine, răspunse el ajustînd butonul. Eram aproape de topire. Acum să ne întoarcem la întrebarea ta. Doream să ştiu cît anume plănuieşti să stai, pentru că aş vrea să te iau la cîteva lecţii de conducere, astfel încît să te poţi mişca pe cont propriu, fără să te transformi într-o torpilă propulsată cu benzină.

– Oh! exclamă Tiffany, întrebîndu-se dacă îşi imaginase provocarea sexuală pe care o simţise cu un moment mai devreme. Păi, asta-i foarte drăguţ, murmură ea.

El se apropie şi o bătu uşurel pe mîinile ţinute

strîns.

– Sînt un tip de treabă. Nu mi-ai remarcat calităţile evidente adineauri?

Tiffany izbucni în rîs.

– Eşti un pungaş, Mitch Canfield. Dar hai să lămurim un lucru chiar acum. Eu nu amestec niciodată afacerile cu plăcerea.

Zîmbetul lui deveni mai larg, strălucirea din ochi mai satanică.

– Mulţumesc pentru compliment!

– Ce compliment? Eşti flatat că ţi se spune pungaş?

– Nu, sînt flatat că te referi la mine ca la o plăcere!

Gura lui Tiffany se deschise, apoi se închise cu zgomot. Îşi strînse buzele, învăţînd repede că tot ceea ce spunea se putea întoarce împotriva ei.

2

Tiffany fu nedumerită cînd Mitch trase maşina pe o margine a străzii şi opri în faţa unui magazin cu echipament sportiv.

– Nu pare nimic deschis aici, comentă ea, întrebîndu-se de ce el nu văzuse şi singur că luminile erau stinse în majoritatea magazinelor de pe stradă şi nu părea să fie nimeni înăuntru.

Mitch zîmbi şi coborî din jeep.

– De data asta, stai liniştită pînă cînd vin la tine.

Tiffany rămase pe loc. Ultimul lucru pe care îl

dorea era să coboare din jeep, să păşească nesigur şi să cadă iar în braţele lui.

– Ce ai de gînd să faci? întrebă ea cînd el deschise portiera din partea ei şi întinse mîna să o ajute. Spargem un geam?

– Am putea încerca, spuse Mitch, degetele lui cuprinzîndu-le pe ale ei. Zdrăngănind cheile în mîna liberă, adăugă: Sau am putea intra într-un mod mai uşor.

Tiffany ezită, apoi privind firma – *Canfield– Articole sportive* – rîse, în timp ce cobora în spaţiul îngust dintre Mitch şi maşină. În loc să se dea înapoi spre a-i face mai mult loc, el rămase unde era, supărător de aproape.

– Bineînţeles, mai spuse el încet, dacă îţi menţii fanteziile vioaie despre cum ar fi să devii jumătate dintr-un cuplu de cotoi spărgători...

– Fanteziile mele vioaie nu sînt treaba dumitale.

Mitch rîse şi o trase mai aproape de el, apoi închise uşa maşinii.

– Cel puţin admiţi că ai fantezii vioaie. Aceasta este o sinceritate înviorătoare la o femeie.

Ea îl privi cu o ferocitate subită.

– Este chiar necesar să mă agăţi în halul ăsta?

– Pînă cînd vei purta cizme mai bune, da.

Suspinînd cu resemnare, ea renunţă la ceartă.

Odată intrată în magazin, Tiffany fu surprinsă

de dimensiunile lui. Se întindea mult în spate şi se ramifica pentru a forma un L.

– Toate astea îţi aparţin? întrebă ea impresionată.

– Stocul şi rafturile, da. Adevărata proprietate, nu.

Conducînd-o pe Tiffany în spatele magazinului, Mitch privea în jurul său de parcă ar fi văzut locul pentru prima oară.

– Îţi scapă din mînă totuşi, iar acum din nou nu avem suficient loc şi dăm pe afară, „pe la cusături".

Urmîndu-l în cealaltă aripă, Tiffany văzu un raion cu îmbrăcăminte sport colorată pentru iarnă.

– Trebuie că ai un succes uriaş. De ce mi-ai spus că eşti un pasionat al schiului?

– Nu ţi-am spus. A fost ideea ta. Am spus că a fost o presupunere bună. Şi a fost. În inima mea sînt un pasionat al schiului. El privi din nou prin magazin, încruntîndu-se. Ceea ce începuse ca o mică întreprindere în timpul liber, o luase din loc ca o rachetă.

Tiffany nu putea înţelege de ce părea nemulţumit.

– E ceva în neregulă cu succesul?

– Din plin. Îţi consumă prea mult timp şi energie. Încruntarea lui se schimbă imediat în rînjetul înşelător, pe care Tiffany începuse deja

să-l recunoască ca pe o provocare, ca şi felul lui de a tăcea spunînd că şi-a făcut propriile legi, că îşi trăieşte viaţa aşa cum a ales el şi că nu are nici o intenţie de a-şi schimba firea. Păşi în spatele ei şi îi puse uşor mîinile pe umeri, în timp ce ea îşi descheia nasturii de la palton. Îţi iau eu haina, mai spuse el.

Tiffany îşi dezbrăcă grăbită haina. Apropierea lui Mitch era ca un declanşator al senzaţiilor care o tulburau şi pe care le experimentase la aeroport, iar atingerea lui era electrizantă chiar şi cînd era fără intenţie.

– Ce ai prefera să faci cu viaţa ta? întrebă ea, sperînd că el nu-i va remarca respiraţia precipitată.

– În special să mă bucur de ea, răspunse el, mergînd să agaţe haina de unul din rafturi. Cine ştie? Aş putea să vînd totul într-una din zilele astea şi să-mi răscumpăr libertatea. Cînd se întoarse spre Tiffany, privirea lui era sincer admirativă.

Ea îşi dori să fi avut ceva peste rochia tricotată, purpurie, care se mula pe trupul ei pînă la tivul mult deasupra genunchilor. I se păruse o alegere rezonabilă pentru zborul lung, pentru afaceri şi suficientă pentru prima ei întîlnire cu familia Canfield, dar dintr-odată se simţi expusă şi un pic prea... ei bine,... sexy.

– Şi ce ai de gînd să faci după ce vei vinde tot? întrebă ea încercînd să-l pună pe enervantul domn Canfield în defensivă. Să schiezi pînă se termină toţi banii şi apoi s-o iei de la capăt?

Mitch rînji la ea.

– Pare un plan foarte bun.

Lui Tiffany nu-i venea să-şi creadă urechilor că un bărbat putea să realizeze o asemenea afacere profitabilă, ca apoi să glumească că o va da deoparte pentru bucuriile unei vacanţe de schi perpetue. Era de neconceput!

– Nu ai nici un fel de ambiţie, deloc? insistă ea, mergînd spre unul din rafturile cu haine de puf pentru a se uita la ele.

– Am multă ambiţie. Este o regiune muntoasă acolo afară şi, de exemplu, aş vrea să cobor cît mai mult, înainte să fiu trimis în raiul schiorilor, în cer.

Tiffany se uită la el peste umăr.

– Raiul schiorilor, din cer? Spune-mi că n-ai spus asta!

El rîse.

– O.K., întotdeauna devin puţin colţos cînd vorbesc despre marea pasiune a vieţii mele. Tu ce-ţi doreşti, Tiffany?

Examinînd absentă o haină verde-gălbuie ca şi cînd ar fi vrut s-o încerce, Tiffany răspunse cu grijă.

– Acelaşi lucru ca majoritatea oamenilor. O anume cantitate de satisfacţii în munca mea, cît de multă securitate personală pot avea şi suficiente momente de plăcere, astfel încît întregul efort depus să o merite.

– O filozofie rezonabilă, comentă Mitch. Dar ceea ce te-am întrebat eu este ce cauţi în raftul acela?

Ea se întoarse şi-l fixă cu privirea.

– Ceva călduros de purtat, bineînţeles. Nu pentru asta am venit?

– Atunci îţi propun să plecăm de la raionul bărbaţilor şi să mergem direct la cel al femeilor. Buzele lui schiţară un zîmbet promiţător şi îşi flutură mîna spre un alt raft din spatele lui.

Tiffany rămase unde era, ţinîndu-şi braţele peste mijloc şi înclinîndu-şi capul într-o parte pentru a-l măsura cu o privire lungă.

– Îţi place să faci asta, nu-i aşa?

– Să fac ce?

– Să încolţeşti o persoană.

– Numai anumite persoane, spuse el, întorcîndu-se să privească peste un şir de pufoaice pentru femei.

– Şi de ce pe mine?

El trase afară o jachetă de schi de un roz aprins cu tiv negru şi o ţinu în sus ca să verifice dacă se asorta cu tenul lui Tiffany.

– Poate din cauză că eşti atît de sobră. Ai aerul că iei viaţa atît de în serios, că nu rezist să nu rîd puţin de tine. Şi mai este şi bărbia aia a ta încăpăţînată. Îmi place să o văd cum se ridică şi iese în afară. Ce-ar fi să încerci jacheta asta?

– Viaţa este serioasă, contracară ea, luînd jacheta şi punînd-o pe ea. Dar cred că-ţi place să-ţi ţii mîinile ridicate, în special cu femeile.

– S-ar putea. Oricum, cu femeia dezirabilă. Sînt o grămadă de Dalile acolo afară, pregătite să-i răspundă unui bărbat cu vechiul „repede să nu-mi strici coafura", pe care-l ştii.

– Bietul copilaş, murmură Tiffany schiţînd un zîmbet maliţios.

Nu avea nici o idee dacă Mitch îi dezvăluia o veritabilă îngrijorare pentru întregul sex feminin sau îşi bătea joc de ea. În ambele cazuri, ea era gata să renunţe la subiect. Devenise nesigur din momentul în care el recunoscuse că era o femeie dezirabilă.

Păşind în faţa oglinzii, se privi şi făcu o remarcă:

– Jacheta pare să mi se potrivească. Există şi cu o jumătate de număr mai mică?

– Vine imediat, spuse Mitch.

Cînd îi înmînă o pereche de pantaloni de schi căptuşiţi cu nylon, ea îşi încreţi nasul.

– Ce-i cu costumul ăsta de astronaut?

– Crede-mă, ţi-aş sugera pantaloni mulaţi dacă conştiinţa mi-ar permite, dar o să ai nevoie de multă căldură pentru turul pe care-l vei face la fermă. *À propos,* sper că ţi-ai adus nişte pantaloni şi pulovere. Privirea lui Mitch trecu peste ea din nou, încălzindu-i trupul ca un lansator de flăcări. Pentru următoarele două-trei zile nu vei avea nevoie de rochii şic ca aceea pe care o porţi.

– Am pantaloni, dar mi-am închipuit că voi putea să-mi cumpăr un pulover după ce voi ajunge aici, spuse ea, dorindu-şi din nou să fi purtat ceva – orice – dar nu rochia roşie tricotată care părea să-l intrige atîta. Mai degrabă o apărătoare de azbest.

– Un pulover, repetă el absent, apoi aprobă cu capul. Sigur. Un pulover. Pot să caut, desigur. Dar lenjerie de corp?

Ochii lui Tiffany se lărgiră.

– Eşti atît de intim cu toţi clienţii?

– Vorbeam de sortimente călduroase, spuse Mitch, bombănind la indignarea ei. Merse pînă într-un oficiu, umblînd printre pachete şi alegînd.

Cînd el îi aruncă două pachete, ea făcu un pas înapoi, de parcă i-ar fi oferit un coş cu şerpi.

– Mătase naturală, adăugă el deschizînd un pachet şi scoţînd un furou elegant. N-ai simţit niciodată ceva mai fin pe piele. Vrei să-l încerci?

Ea îşi îndreptă ţinuta.

– Există şi o cabină de probă?

– Alege-ţi, spuse el arătînd spre şirul de boxe. Dar mai întîi... Îşi aşeză mîinile pe umerii ei, împingînd-o spre un scaun şi aşezînd- o.

– Şi acum? întrebă ea, în timp ce el îngenunchea în faţa ei.

– Nu poţi proba hainele fără să-ţi scoţi cizmele, ripostă el, încercînd să-i scoată o cizmă.

Tiffany suspină, dar cooperă. El îşi aşeză o mînă deasupra genunchiului ei în timp ce îi trăgea cizma afară cu cealaltă. Ar fi trebuit să-i spună că se putea descurca şi singură. Era o intimitate periculoasă în ceea ce făcea el. Simţea prea multă căldură în palmele lui. Prea multă electricitate în atingerea lui. Viziuni sălbatice, senzuale îi năvăliră în minte, fiind nevoită să le alunge. Transfigurată, ea se întrebă dacă şi el încerca aceleaşi senzaţii.

Aşezînd cizma alături, el o privi brusc. Cînd ochii lui îi întîlniră pe ai ei, mîna îi alunecă încet spre gleznă, înainte să-i lase piciorul pe podea.

Tiffany îşi ţinu respiraţia şi nu putu scoate un sunet; nu reuşea să-şi mute privirea fixată pe el. Mitch îi ridică celălalt picior, trase de cizmă şi îşi curbă din nou mîna deasupra genunchiului ei, cu vîrfurile degetelor mîngîind uşor un punct sensibil din spatele acestuia.

Ea nu-şi dădea seama dacă el fusese în mod deliberat provocator sau nu, aşa că se hotărî să

nu-l înfrunte. Spre surprinderea ei, el puse capăt tăcerii grele, scuturîndu-şi puţin capul, în mod vizibil, cînd se ridică.

– Acum poţi merge în cabina de probă, spuse el, vocea sunîndu-i ciudat. Între timp eu voi căuta un pulover şi nişte ghete.

– Bine, rosti ea distrată şi se ridică. Descoperise ea vreo parte a lui, pe care el nu voia s-o dezvăluie? Pentru cîteva momente au fost ei prinşi într-o vrajă ciudată?

Încercă să revină la realitate. Ţîşnind cu întîrziere, îşi spuse ei însăşi intrînd în cea mai apropiată cabină, că va trebui să-şi schimbe şi dispoziţia împreună cu hainele. Fusese o proastă. Ştia foarte bine că intensitatea din expresia lui Mitch Canfield era o parte din jocul lui. El era bărbatul femeilor, cu o duzină de trucuri încîntătoare în mînecă.

Clopotele de alarmă porniră în mintea ei şi experienţa o învăţase să le asculte.

Mitch era şi el pierdut în gînduri în timp ce alegea un model luminos de pulover pentru Tiffany. Nu se putuse abţine. Nu era el omul să găsească o scuză după alta pentru a atinge o femeie – în special o femeie pe care de-abia o cunoscuse, o femeie care-i vizita familia din motive profesionale.

Totuşi, dintre toate cizmele pînă la genunchi

pe care le scosese vreodată, niciodată nu mai simţise un îndemn atît de puternic, ca atunci cînd curba netedă a pulpei lui Tiffany fusese în mîinile lui. Şi atunci cînd ochii ei verzi, mari, oglindiseră un început de răspuns, fusese la un pas să o ia în braţe şi să-i guste buzele ispititoare. Nimic atît de puternic ca acest sentiment nu i s-a mai întîmplat vreodată – exceptînd poate momentul cînd aceeaşi femeie îi căzuse în braţe în faţa aeroportului. A trebuit să găsească repede o scuză plauzibilă pentru a nu-i da drumul.

„La naiba", se gîndi el în timp ce se uita la ghetele expuse, pentru a găsi o pereche mai uşoare pentru Tiffany. Să doreşti o femeie era foarte normal, dar altceva se întîmpla acum. Avea necazuri amintindu-şi că de abia o întîlnise pe Tiffany Greer. Se simţise prea bine cu ea – într-un sens extrem de inconfortabil – ceea ce nu mai avea sens. Ea nu era genul lui.

Găsi o pereche de ghete colorate, înhăţă şi nişte ciorapi groşi şi le duse la cabina de probă.

– Cum merge? întrebă el prin uşa închisă.

– Bine. Pantalonii mi se potrivesc şi ai avut dreptate cu mătasea, spuse ea cu o voce neaşteptat de entuziastă. Ţesătura este fabuloasă. Eşti sigur că a fost făcută pentru a ţine cald? Pare prea extravagantă pentru a fi practică.

– Sînt sigur, răspunse Mitch zîmbind. Ai luat o

altă lecţie în înfruntarea cu nordul. Practicul şi plăcutul merg mînă în mînă. Mai am şi altceva de pus pe tine.

Tiffany deschise uşa cabinei.

– Mulţumesc, spuse ea acceptînd puloverul, sprîncenele ridicîndu-i-se cu o mirare aparentă cînd adăugă: E frumos! Ai un gust minunat.

– Mă bucur că-ţi place, spuse Mitch încruntîndu-se. Partea superioară a lenjeriei de mătase se mula pe ea ca o a doua piele, relevînd linia îngustă a sutienului care îi îmbrăţişa sînii frumoşi şi suficient de plini pentru a umple cu dulceaţă mîinile nerăbdătoare ale unui bărbat, în timp ce umbra de smarald scotea în evidenţă sclipirile din ochii ei verzi, minunaţi. Părul ei era mai ondulat decît înainte şi faţa îi era uşor îmbujorată.

– Ce părere ai? întrebă ea încet, pieptănîndu-şi părul cu degetele, după ce-şi pusese puloverul.

„Arăţi de parcă ai fi făcut dragoste", se gîndi el.

– Merge, murmură, apoi îi arătă ghetele pe care le alesese. Încearcă-le pe astea acum.

Tiffany încă privea nehotărîtă, dar se aşeză pe scaun pentru a le încerca.

– Arăţi exact ca o sportivă, adăugă Mitch în timp ce aşeza ghetele jos lîngă ea şi îi dădea ciorapii.

– Nu paria pe asta. Dacă ies afară costumată

în echipamentul ăsta, iar toţi ceilalţi sînt în haine normale, găsesc eu o cale să te tîrăsc după mine înapoi în Hawaii şi să-mi hrănesc rechinul favorit cu tine.

„Poţi să mă tîrăşti oriunde", se gîndi el, dar spuse doar:

– Ai un rechin favorit?

– Desigur. Toţi în Hawaii au rechini favoriţi. Sigur, este doar un fel de-a spune, pentru cei ce încearcă să-i domesticească.

Mitch rîse şi o lăsă să-şi probeze ghetele fără ajutorul lui, în timp ce el alegea alte accesorii. Cînd auzi un hohot de rîs, se întoarse şi o văzu pe Tiffany stînd în faţa oglinzii în toată splendoarea.

– Hai, recunoaşte, spuse ea. Vrei să faci din mine numărul unu. Am văzut Olimpiada de iarnă la televizor. Nimeni nu arăta aşa.

– Poate că nu, dar ascultă-mă, scumpo. Concurenţii olimpici nu au de-a face cu vînturile îngheţate din preeria deschisă, punctă Mitch.

– Dar nu pot merge bine. Uite! Mă legăn, protestă ea şi demonstră.

– Nu-i nimic, este un legănat drăguţ, ripostă Mitch, realizînd prea tîrziu că flirtase iar. Ea chiar avea un mers legănat drăguţ.

Ea mai merse puţin, pornind şi oprindu-se.

– Fac zgomot cînd mă mişc, spuse ea făcînd

Încă un pas. Ascultă. Foşnesc. Scîrţîi.

– Toată lumea face. Aşa e ţesătura.

– Ei bine, mă simt prost. Nu sînt obişnuită să foşnesc şi să scîrţîi.

– După un timp nici n-o să mai observi, îi replică Mitch. Şi acum ce-ar fi să scîrţîi pînă aici ca să completăm ansamblul?

Ea îi aruncă o privire de silă caraghioasă, dar merse pînă la el.

– Vrei să spui că mai sînt de pus şi altele?

– Numai cîteva, spuse el înmînîndu-i o căciuliţă de lînă groasă cu un desen abstract în roz aprins şi negru.

Ea şi-o puse şi zîmbi.

– Armonizarea culorilor e perfectă. N-am terminat încă?

El îi dădu o pereche de mănuşi lungi de lînă amestecată cu nylon şi îi înfăşură în jurul gîtului un fular negru, zîmbind cînd i-l trase pînă deasupra nasului.

– Acum am terminat. Acesta este modul în care trebuie să te îmbraci faci turul instalaţiilor de la firmă.

– Pot să-mi pun celelalte haine înapoi pe mine acum?

– Dacă doreşti. Eu o să ies să încălzesc jeep-ul.

Tiffany îşi trase în jos fularul ca să-l poată privi.

– Nu ai uitat ceva? spuse ea, în timp ce el se îndrepta spre uşă, luîndu-şi haina din mers. Cum ar fi nota de plată, de exemplu?

Mitch se grăbea să iasă din magazin. Tiffany era cu totul minunată în noua ei înfăţişare, iar gîndul la dezbrăcarea fiecărui articol în parte de pe silueta ei feminină era mult prea mult.

– Am să fac nota de plată mîine dimineaţă şi am s-o las la fermă în următoarele cîteva zile, spuse el grăbindu-se să-şi pună haina.

– În regulă, dar uită ce mi-ai spus de preţul de achiziţie. Nu vreau să-ţi fur profitul. Tiffany zîmbi. O mică reducere de preţ va fi mai mult decît generoasă, mulţumesc.

Trăgîndu-şi fermoarul la haină, Mitch se întoarse spre ea şi nu rezistă să nu-i dea un mic bobîrnac:

– Îmi place stilul tău, Tiffany Greer. Şi arăţi grozav în echipamentul ăsta. Oricine ar crede că ai fost născută pentru ţările nordice.

– Ce gînd oribil, spuse Tiffany cu un oftat, dar zîmbi în timp ce-şi găsea drumul înapoi spre cabina de probă. Nu putea înţelege cum ar putea cineva să aleagă să locuiască într-un loc care presupunea atîtea pregătiri complicate, doar ca să iasă afară. Dar începuse să realizeze că ar putea transforma acest angajament într-o aventură. Ar putea deveni o poveste pe care să o

spună nepoţilor ei, în timp ce ei ar construi castele de nisip pe plaja Pacificului de Sud.

În cabină, ea îşi văzu obrajii îmbujoraţi, o lucire specială în ochi şi localiză o mică pată lăsată de degetul lui Mitch pe vîrful nasului. O gîdila acolo unde o atinsese el.

Suspină şi îşi spuse că poate cîndva va privi înapoi la experienţa din acea zi şi-va rîde. Ar fi mai bine să se păzească de fermecătorul, frumosul schior care, indubitabil, avea cîte o prietenă în fiecare staţiune din vîrful munţilor, din Stîncoşi şi pînă în Alpi.

Cînd era în Hawaii printre seturile de surf, învăţase să se ferească de spărgătorii de inimi ca şi de spărgătorii de valuri, atunci cînd vedea vreunul. Şi, precum valurile mari, Mitch Canfield putea să-i ofere o senzaţie delirantă, dar orice femeie care ar încerca aşa ceva ar intra într-o încurcătură serioasă.

3

Tiffany îşi feri ochii de strălucirea soarelui pe zăpadă, invidiindu-l pe Mitch pentru ochelarii lui de soare, cu lentile opace. Între timp jeep-ul părăsise limitele oraşului şi o luase pe un drum de ţară mărginit de cîmpuri albe, nesfîrşite.

– Nu ai ochelari de soare la tine?

– I-am lăsat acasă, răspunse ea surprinsă că el îi remarcase disconfortul. Întreaga lui atenţie părea concentrată la urmele de roţi săpate în stratul de gheaţă şi zăpadă de pe şosea. A fost o prostie din partea mea, dar am crezut că nu voi

avea nevoie de ei aici.

– N-a fost o prostie din partea ta. Este o greşeală firească. Ar fi trebuit să mă gîndesc la ochelarii de soare cînd eram încă la magazin. El trase şi deschise compartimentul mănuşilor. De obicei port cu mine şi alţi... Aha! I-am găsit! exclamă el şi scoase o pereche de ochelari de soare pe care i-i dădu lui Tiffany.

Punîndu-i, ea observă imediat peisajul.

– Sînt grozavi. De abia acum înţeleg orbirea zăpezii. Chiar şi cerul este atît de limpede şi de un albastru atît de strălucitor, încît te răneşte.

Mitch îi zîmbi cu o expresie de satisfacţie.

– Ne mîndrim cu colinele noastre însorite. Cei care pleacă atît de des în zonele temperate, sînt uimiţi cînd descoperă că este mai uşor de suportat frigul decît săptămînile cenuşii, deprimante, cu zile ploioase.

– Îţi place cu adevărat locul ăsta, nu-i aşa?

– Da, cînd sînt aici. Cînd sînt în Elveţia, acela este cel mai minunat loc din lume. Acelaşi lucru este valabil pentru Caraibe, New-York, el îi făcu semn cu ochiul, sau chiar Hawaii.

Ea rîse mai mult nervos decît de amuzament. La Mitch chiar şi un gest banal, bărbătesc, ca un făcut cu ochiul, producea tulburări ciudate înlăuntrul ei. Se ura că era atît de susceptibilă.

– Şi ca să parafrazăm vechiul cîntec, cînd nu

eşti în locul pe care-l iubeşti, iubeşti locul în care eşti?

– Exact.

– Rămîne valabil acelaşi lucru şi pentru următoarele versuri? Cînd nu eşti lîngă fata pe care o iubeşti, iubeşti fata lîngă care eşti?

Tiffany aproape că-şi muşcă limba, dar era prea tîrziu. Întrebarea fusese pusă şi stătea agăţată în aer între ei, bătîndu-şi joc de ea.

Pentru cîteva momente Mitch nu răspunse, învîrtindu-se între propriile gînduri intime. „Gînduri nefericite", cugetă Tiffany, uitînd de stînjeneala ei, cînd observă încordarea subită a maxilarelor lui. Şi-ar fi dorit să-i poată vedea ochii. Dar, înainte ca ea să poată însăila o tragedie romantică din trecutul lui, el se întoarse spre ea, cu zîmbetul care garanta că avea s-o ia peste picior.

– Hai să spunem că am tendinţa să trăiesc momentul. Ai vreun motiv special ca să mă întrebi?

Ea refuză însă să fie luată în bătaie de joc.

– Eu sînt fata lîngă care stai, îţi aminteşti? Trebuie să ştiu dacă să-mi ţin arma pregătită lîngă mine.

El rîse, de parcă s-ar fi bucurat de replica ei.

– Eşti în siguranţă, Tiffany. Fratele meu mi-ar aşeza capul pe butuc dacă nu m-aş purta frumos. Am avut prea multă bătaie de cap pînă

am găsit compania pentru care lucrezi, după cum şi ei, de altfel, căutau un partener cu care să pornească această afacere. În concluzie, aşa atrăgător cum este proiectul ăsta, nu am de gînd să risc să-i umbresc rezultatul, încercînd să-ţi fac avansuri.

– Ai vreo idee de ce au favorizat *Paradise Foods*? întrebă Tiffany ignorînd ultimul lui comentariu şi rămînînd în perimetrul sigur al discuţiilor de afaceri.

– Poziţionarea pieţei, etica, planurile pe termen lung – iată cîţiva factori importanţi. Permite-mi să-ţi întorc întrebarea. De ce ai dori ca o firmă hawaiiană să facă afaceri cu una din Winnipeg?

– Avem sucursale şi parteneriate peste tot pe continent, iar produsele ce vin de la *Canfield Farm* par să se potrivească bine cu celelalte.

– Cum de eşti tu persoana care ia asemenea decizii importante? Pari prea tînără pentru o responsabilitate atît de mare.

– Nu sînt chiar atît de tînără, răspunse Tiffany cu o umbră de nerăbdare în glas. Am douăzeci şi şase de ani. Am un M.B.A.[1] Lucrez pentru *Paradise Foods* de cînd am terminat facultatea, aşa că nu e ca şi cum aş fi o începătoare sau nu aş avea experienţă. Totuşi, nu eu iau deciziile. Eu fac

1. absolvent al unei Academii de Studii Economice

doar recomandările. Şi acesta este primul proiect la care nu am şi un partener.

– De aceea ai dorit să vii în aceste locuri bîntuite de iarnă, comentă Mitch. Îţi plăteşti păcatele, nu-i aşa?

Tiffany aprobă din cap şi răspunse cu precauţie:

– Sper să-mi dovedesc mie însămi ceea ce pot. Da.

– Aşa că eşti cumva prinsă la mijloc, între o stîncă şi o prăpastie.

– Ce vrei să spui?

– Uite cum văd eu lucrurile: dacă pui o vorbă bună şi începe fuzionarea, pentru un timp, va trebui să te instalezi la „Marele Nord Alb". Dacă o scalzi, vei merge înapoi acasă, dar vei pierde ocazia să-ţi dovedeşti ţie însăţi ceea ce poţi.

Tiffany, care de altfel era perfect conştientă de cîtva timp de această dilemă, tresări auzindu-l pe el că o spune în asemenea termeni fără echivoc.

– Cred că pot face recomandarea în mod obiectiv, răspunse ea cu o ridicare a bărbiei.

Mitch o privi în fugă şi sprîncenele i se ridicară.

– Dintr-odată răceala dintre noi este mai rea decît cea de afară! Nu am vrut să insinuez că laşi consideraţiile personale să-ţi afecteze deciziile, domnişoară Greer. Sînt sigur că întotdeauna consideraţiile personale urmează după cele pro-

fesionale.

Tiffany era sigură că ultima remarcă nu sunase ca un compliment, dar nu avu ocazia să-i mai răspundă. Subit, inima i se urcă în gît. Un camion venea spre ei cu viteză mare, după ce luase o curbă mult prea rapidă de pe un drum lateral. Nu mai avea control, iar partea din spate se zbătea ca o coadă de peşte cînd şoferul încercă să aşeze roţile în urmele adînci din gheaţa şoselei. Tiffany, din reflex, îşi împinse picioarele în podeaua maşinii.

Era îngrozită cînd Mitch apăsă pînă la capăt pedala de acceleraţie, în acelaşi timp smucind volanul tare la dreapta. Jeep-ul sări peste troienele de zăpadă, îngrămădite pe marginea drumului şi încă derapînd, trecu rapid pe lîngă camion.

Inima lui Tiffany bătea cu repeziciune şi unghiile îi erau înfipte în palme. Se holbă la Mitch uimită. Reuşise să evite o ciocnire care părea sigură şi era la fel de liniştit ca un campion indian.

Eliberînd uşor pedala acceleraţiei, manevră lin Cherokee-ul înapoi pe şosea, apoi aruncă o privire în oglinda retrovizoare.

– Bine, spuse el calm. Acea jumătate de tonă este sub control. Am crezut că voi fi nevoit să mă întorc şi s-o trag din troiene.

– Sfinte Dumnezeule, suspină Tiffany. Nu era de mirare că Mitch rîsese de ideea ei de a con-

duce singură pînă la fermă. Lucrurile astea se întîmplă des?

El îi aruncă o privire şi zîmbi:

– Ce fel de lucruri?

Lăsîndu-se înapoi pe spătarul scaunului şi închizînd ochii, Tiffany numără pînă la o sută. Mitch Canfield probabil că-i salvase viaţa, dar dacă vor ajunge la fermă fără să-l sugrume, va fi un miracol.

Orice imagine mentală pe care Tiffany şi-o făurise despre căminul dărăpănat al „bătrînului MacDonald", fu alungată cînd Cherokee-ul ajunse în vîrful unei mici coline, iar Mitch îi arătă o panoramă sălbatică de cîmpuri acoperite de zăpadă.

– Am ajuns, spuse el cu nepăsare. Ferma Canfield! Este amplasată de-a lungul şoselei, cît de departe poţi vedea cu ochii şi ceva mai mult în spate.

– Cerule, este enormă! murmură Tiffany. Şi frumoasă! adăugă ea privind pitorescul oferit de copacii veşnic verzi, cu mantii de zăpadă îngreunîndu-le ramurile şi de grupurile de clădiri cuibărite ici şi colo, aşezate ca într-o felicitare de Crăciun. Casa mare, albă, îngrijită şi cu obloane negre, era aşezată departe, în spatele şoselei şi

avea în faţă cîţiva copaci măreţi cu ramurile dezgolite. Este pur şi simplu minunat, şopti ea din nou, apoi îl privi pe Mitch şi zîmbi. Aş spune că e chiar plăcut dacă nu ar fi atît de frig şi dacă n-ar fi atît de mare!

Mitch îi zîmbi cu o lucire de mîndrie în ochi, dar şi cu obişnuita sclipire de tachinare.

– La ce te aşteptai? La un petic de vegetaţie cu Iepurele Peter ivindu-se din spatele unei verze ronţăite?

– Nu chiar, spuse Tiffany rîzînd. Dar nu mi-am imaginat un loc asemănător unei ferme întinse din Texas.

– Texas? Bucăţica aia ca un timbru poştal de proprietate reală? La naiba, noi putem pune două sau trei stele de pe steagul Statelor Unite doar în Manitoba şi probabil că ar rămîne suficient loc şi pentru întregul New England.

– Iar tu exagerezi la fel de mult ca orice texan, i-o întoarse Tiffany.

Mitch bombăni şi întoarse jeep-ul la stînga, angajîndu-se pe o alee lungă ce ducea direct spre casă.

– Nu văd camioneta, spuse el. Bănuiesc că familia nu s-a întors încă.

– Nu mi-ai spus deloc de ce fratele tău n-a putut veni la aeroport să mă întîlnească. S-a întîmplat ceva ce face venirea mea aici indezirabilă?

– Nu-ţi face speranţe inutile. S-a întîmplat ceva, dar asta nu-ţi va da o scuză ca s-o ştergi cu coada între picioare înapoi în mările sudice. Pete şi Jackie au trebuit să meargă la spital să-şi ia băiatul de la camera de urgenţe, asta-i tot.

– Asta-i tot?

– Nu-i nimic pentru care să te agiţi. Pe Danny l-a tăiat lama unei patine în timpul unui meci de hockey, şi a fost nevoie să i se facă o cusătură la arcadă. Doar o mică tăietură cu mult sînge, o rană superficială. Intrînd pe drumul circular ce ducea în faţa casei, Mitch trase maşina aproape de uşă, închise aerul cald şi se întoarse spre ea cu un zîmbet: Eşti o admiratoare a hockey-ului?

– Nu avem prea multe patinoare în Hawaii.

Mitch îşi desfăcu centura de siguranţă.

– Intrăm în casă şi continuăm conversaţia în faţa unui foc bun?

Fruntea lui Tiffany se încreţi de îngrijorare.

– E-n ordine? Vreau să spun, locuieşti aici?

– Nu şi acum, dar este a doua mea casă şi am o cheie. Aşteaptă aici pînă mă duc să descui uşa. În acest fel, nu va trebui să stai afară, în frig, mai mult timp decît este necesar.

În timp ce Mitch cobora din jeep şi străbătea cu paşi grăbiţi drumul pînă la uşa casei, Tiffany îşi dădu seama că trebuia să aibă o bogată colecţie de chei. Şi era genul care le ţinea strînse în

palmă, precum femeile nerăbdătoare.

Mitch reveni şi-i deschise uşa. În momentul în care coborî din jeep era sigură că plămînii i se vor congela. Chinuindu-se să respire, îşi băgă faţa în umărul lui Mitch, în timp ce braţul lui o înlănţuia grăbind-o spre casă. Zăpada scrîşni sub paşii lor, iar vîntul le biciui picioarele ca o lovitură de taur. Tiffany se gîndi la vremea lăsată în urma ei şi dintr-odată întreaga situaţie îi apăru la fel de stridentă precum o comedie proastă îndelung aplaudată. După ce ajunseră cu bine înăuntru, ea se sprijini de uşă, tremurînd neajutorată.

Mitch o privi pentru o clipă, apoi îi cuprinse ceafa cu o mînă şi bărbia cu cealaltă.

– Tiffany Greer, murmură el, rîsul tău contagios poate face un bărbat să uite de scrupule.

Zîmbetul ei slab se ofili cînd îl privi. Îşi propuse să plece de lîngă el înainte ca flăcările chihlimbarii din adîncul ochilor lui să o hipnotizeze complet, dar trupul îi ignoră comanda. În timp ce el o îmbrăţişa învăluind-o cu căldura lui, mîinile ei îşi găsiră calea spre pieptul lui şi rămaseră acolo fără rezistenţă.

Conştientă de liniştea absolută, ca de pe altă lume, de parcă zăpada de afară înăbuşea orice zgomot, Tiffany era fermecată, captivată de privirea insistentă, nemişcată a lui Mitch, pînă cînd el îşi înclină capul încet şi gura lui se suprapuse

peste a ei.

Buzele lui erau calde şi ferme, iar sărutul lui uşor posesiv, nici autoritar, dar nici grăbit. Tiffany se simţi adormind ca într-o transă asemănătoare visului, în timp ce el cu limba îi despărţea uşor buzele, convingîndu-le să se deschidă şi mîngîind uşor interiorul lor umed. Gustul lui dulce, aţîţător, o ameţi ca o înghiţitură de coniac tare. O căldură ca untul topit se încolăci în jurul trupului ei, învingîndu-i rezistenţa, dizolvîndu-i inhibiţiile, lăsînd-o cu o senzaţie de plutire plină de beatitudine. Fusese un sărut molcom, plin de delicii, un sărut care-i înmuiase picioarele şi îi modelase trupul după trupul lui. Inima îi pulsa violent. Degetele ei se furişară pe ceafa lui şi apoi prin păr. Limba ei o căuta pe a lui în timp ce o greutate plăcută i se aşeză între coapse.

Un mic geamăt de dorinţă izvorît din adîncul pieptului ei o readuse la realitate. Lăsîndu-şi mîinile să cadă de pe umerii lui, îl împinse şi se smulse din îmbrăţişare. Parcurse în grabă cîţiva paşi, îndepărtîndu-se de el, îşi netezi părul şi încercă să rîdă.

– Mi-ai spus că sînt în siguranţă cu tine.

– Din nefericire, n-aveam cum să ştiu dacă eu voi fi în siguranţă cu tine, răspunse el.

– N-am crezut niciodată că voi spune asta într-o zonă atît de rece, dar nu crezi că ar fi cazul

să ne răcorim puţin?

– Ar fi cazul, aprobă Mitch într-o manieră neaşteptat de supusă. Sînt săruturi şi săruturi. Acesta a fost de calitate prin el însuşi.

Tiffany îşi păstră zîmbetul pe buze.

– Admit că eşti un expert, răspunse ea refuzînd să-l ia în serios.

– Experienţa n-are nimic de-a face cu asta, îi replică el.

– Ba da, aici numai experienţa contează. Ea schimbă subiectul primejdios. Nu spuneai ceva de aprinderea unui foc? Vreau să spun în cămin.

După ce o fixă cu o privire de o intensitate enervantă cîteva secunde lungi, Mitch îşi reveni vizibil şi îşi reluă obişnuita lui formă de tachinare.

– Nu-ţi face griji, Tiffany. O să-ţi aprind focul imediat ce-ţi aduc bagajele din maşină, spuse el, iar în ochi i se ivi din nou plăcerea de a o înfrunta. Lasă-mă doar să-ţi iau paltonul.

– Cred că aş prefera să-mi mai păstrez paltonul cîteva minute, răspunse ea împreunîndu-şi braţele peste mijloc. Nu era înfrigurată, iar casa era bine încălzită. Pur şi simplu nu dorea să o atingă Mitch iarăşi. Efectul pe care îl avea asupra ei era alarmant. Te voi aştepta aici şi voi deschide uşa cînd te vei întoarce cu valizele, adăugă ea, ştiind că era un gest inutil să se ofere să meargă iar afară, în frig. El îi va cere doar să stea acolo.

Cîteva minute mai tîrziu, cînd aduse înăuntru valizele, îi spuse:

– Voi face încă un drum ca să aduc sacoşa cu hainele pe care le-am luat de la magazin şi să mut jeep-ul în spatele casei. După aceea voi face focul.

Tiffany îl privi îndepărtîndu-se, printr-un geam lung, vertical, încastrat în uşă, întrebîndu-se dacă superiorii ei din Honolulu au cea mai vagă idee despre condiţiile cu care trebuia ea să se confrunte.

După cîteva minute, cînd îl văzu pe Mitch venind repede pe alee, pulsul ei se acceleră, iar buzele i se desfăcură de parcă l-ar fi invitat la un alt sărut lung, minunat.

„Dumnezeule mare, în ce m-am băgat singură?" lăsă să-i scape. Îngrozită cum fusese de realităţile climatului, era acum şi mai speriată de faptul că fusese fermecată fără voia ei de un lup în haine de schi, la cîteva minute după ce l-a întîlnit. Pur şi simplu trebuia să-şi recîştige controlul asupra situaţiei. Repede.

Ea deschise uşa cînd Mitch îşi scutura picioarele pe un ştergător de cînepă de afară. El intră înăuntru şi închise repede uşa în spatele lui.

Tiffany încercă să nu-l găsească atît de copleşitor de atrăgător, dar mirosul pe care îl emana era atît de curat şi de proaspăt, atît de distinct,

încît se simţi asaltată de o tentaţie sălbatică să-şi arunce braţele în jurul lui şi să i se cuibărească la piept.

„Hai, găgăuţă, ia o pauză" îşi reaminti ei însăşi, în timp ce se îndepărta de el.

Mitch îşi scoase haina, o agăţă într-un cuier antic şi se aşeză să-şi dezlege şireturile de la ghete.

– Poate că ar trebui să-ţi duc tot echipamentul la etaj înainte să fac focul.

– Ştii care cameră este a mea? întrebă Tiffany, controlînd sacoşa de la *Canfield–Sports* ca pentru a se asigura că toate hainele pe care le cumpărase erau acolo, deşi ea doar încerca să nu se uite la Mitch. Nu era uşor să se imunizeze singură împotriva impactului cu el.

– Jackie mi-a spus că ţi-a dat camera mea, îi răspunse el scoţîndu-şi ghetele şi ridicîndu-se.

Capul lui Tiffany se ridică brusc.

– Camera ta?

– Scuză-mă, am vrut să spun camera care a fost a mea. Îi dărui un zîmbet şmecher care o enervă. Nu-ţi face griji, Tiffany, am crescut la fermă, dar am casa mea în oraş. Camera mea de aici a fost transformată în cameră de oaspeţi, şi, cînd petrec ocazional o noapte aici, în vechiul meu pat, sînt doar un alt musafir. Oftă teatral, apoi îi aruncă o privire întrebătoare: Doar nu te-ai

gîndit că am să spun că mă aştept să împarţi plapuma cu mine, nu-i aşa?

– Cu greu, spuse Tiffany, forţîndu-se să zîmbească, dorindu-şi să ştie ce se întîmplase cu Mitch Canfield de o lua mereu peste picior.

Simplul gînd al dormitului în patul lui, chiar dacă nu mai era al lui de acum încolo, era suficient pentru a-i tăia respiraţia.

– Eşti pregătită să-ţi scoţi paltonul şi cizmele acum?

Tiffany privea spre el fără să-l vadă. Cu imaginaţia ei bogată, se urcase deja în patul lui şi era încă acolo, inhalînd mirosul picant al pernelor lui, bucurîndu-se de moliciunea cearceafurilor şi privindu-l întinzîndu-se lîngă ea, amîndoi goi, cu un soi de neruşinare.

– Casa nu este atît de rece, insistă Mitch aruncîndu-i o privire necăjită. Poţi să te cuibăreşti într-un fotoliu. O să-ţi dau un pled în care să te înfăşori.

Tiffany reveni în sfîrşit la realitate.

– Ar fi drăguţ, mulţumesc. Îmi pare rău că am părut absentă. Admiram casa.

Scoţîndu-şi grăbită paltonul, încercă să îl agaţe în cuier, dar Mitch se întinse după el şi-l atîrnă în dulap.

– Stai jos şi o să te ajut să-ţi scoţi cizmele.

Tiffany ezită. Nu putea intra mai departe cu

cizmele, dar nu dorea o repetare a celor întîmplate la magazin.

– Nu încurcă-lume, îi spuse el citindu-i gîndurile. Promit!

Cu un zîmbet fugar, ea se aşeză şi întinse un picior.

Mitch se ţinu de cuvînt. Cizmele fură scoase într-o clipă, fără altceva decît un gest sugestiv.

– Vrei să te instalezi cu pledul acum sau ai prefera să mergi sus să-ţi vezi camera? o întrebă el cînd ea se ridică.

Ea ştia că nu era prea înţelept să intre într-un dormitor cu Mitch, dar cu o privire aruncată în jur şi peste spre ei, realiză că nu putea să facă pe prinţesa şi să stea jos, în timp ce el căra bagajele la etaj.

– Vin cu tine, spuse ea ridicînd punga de plastic.

Mitch îi mai dărui un surîs provocator, ca şi cînd ar fi ştiut ce se petrecea în mintea ei, apoi ridică geamantanele şi porni înainte pe scări.

Forţîndu-se să se gîndească la altceva decît la inexplicabilul efect pe care Mitch îl avea asupra ei, în timp ce îl urma, Tiffany privea prudentă oriunde, dar nu la şoldurile înguste şi la coapsele lui musculoase. Se concentra la ceea ce putea vedea în casă – holul spaţios, o sufragerie în stînga şi un living-room primitor în dreapta.

Privirea îi căzu întîmplător pe tavanele înalte, pe podelele din lemn, de esenţă tare, accentuate de zonele acoperite de covoare şi de pereţii bogat coloraţi sau tapetaţi cu tradiţionalele modele florale.

Camera de oaspeţi era un loc unde oricine s-ar fi putut simţi bine. Pereţii ei de un verde al pădurii creau un fundal potrivit pentru mobilele din lemn de brad. Ferestrele aveau obloane, iar o pictură abstractă atîrnată pe un perete completa un ansamblu plăcut. Singura amprentă feminină era un drăguţ aranjament floral într-un ulcior de ceramică albă, aşezat pe dulap.

Mitch aşeză valizele pe o banchetă joasă de la picioarele patului, apoi se întoarse spre Tiffany cu unul din zîmbetele sale victorioase.

– Îţi plac florile? Mă bucur. Le-am cules chiar eu.

– Tu? se miră Tiffany recunoscătoare că el încerca să reînceapă jocul lor de dinainte de sărut. Unde? Cum?

– N-ai auzit de Florile zăpezii de la Manitoba, care înfloresc iarna?

Ea îi aruncă o privire neîncrezătoare, în timp ce deschidea una dintre valize şi scotea o pereche de pantofi de piele neagră.

– Ciudat, mie mi se pare că sînt trandafiri!

– Sigur, arată ca trandafirii. Asta-i una dintre

caracteristicile Florii de zăpadă, spuse Mitch cu un ton serios, profesional, în timp ce se apleca să miroasă o floare. Au chiar mirosul trandafirilor. Dar nu cred că vei găsi trandafiri crescînd sub zăpada din spatele hambarului!

– Sub zăpadă? întrebă Tiffany cu o gravitate batjocoritoare în timp ce îşi punea pantofii în picioare. Ce fascinant!

Mitch îşi înălţă capul.

– Adînc în zăpadă. Cu cît mai adînc, cu atît mai bine. Le protejează de frig, dar e nevoie de o adevărată artă să le găseşti.

– Aş spune că nu eşti doar maestrul acestei arte, rosti Tiffany, aşezată pe marginea patului pentru a-l încerca.

– Şi care ar fi cealaltă artă?

Ea se ridică, merse pînă la el şi îşi propti arătătorul pe pieptul lui.

– Arta de a măguli!

El rîse, dar amuzamentul îi dispăru brusc în timp ce-i mîngîia mîna cu degetele.

– Fir-ar să fie, Tiffany, de ce trebuie să fie atît de plăcut cu tine?

Ea îşi trase mîna şi se îndepărtă de el, îmbujorîndu-se toată.

– Poate că ar fi timpul să ne întoarcem acum jos, sugeră ea cu o voce stranie.

După o mică ezitare, Mitch aprobă.

– Nu există nici un „poate", spuse el şi oftă teatral. Şi cînd ajungem acolo, stai departe de mine, Tiffany Greer, mă auzi?

Rîsul ei era forţat.

– O să fac tot ce pot! promise ea.

Dar chiar şi atunci cînd el făcu un pas în spate pentru a o lăsa să părăsească prima camera, ea trebui să reziste atracţiei lui magnetice.

Tiffany mai spera doar ca restul familiei Canfield să apară cît mai curînd. Dacă fusese vreodată nevoie de o formulă de salvare pentru un suflet pierdut în tundra îngheţată, atunci acela era momentul cel mai potrivit.

4

Normal, Tiffany ar fi trebuit să spună ceva despre fotoliul confortabil în care stătea, aşezat în faţa căminului încins, în timp ce afară vîntul sufla cu putere.

Fără pantofi, cu picioarele îndoite sub ea, sorbea dintr-o cană de cacao, ascultînd muzică de jazz de la un player CD şi savurînd aroma buştenilor de pin ars. Ar fi putut uita, aproape, starea de tensiune dintre ea şi Mitch. Aproape.

El stătea aşezat direct pe podea, cu picioarele

încrucişate sub el,.cu spatele la ea şi cu faţa spre foc, avînd alături un pahar înalt cu bere. Era o adevărată plăcere să-l priveşti. Fiecare mişcare a lui avea uşurinţa şi graţia unui om încrezător în propriile-i forţe. Un om care-şi menţinea corpul în cea mai bună formă, un om obişnuit să ceară maximum de la el însuşi.

Tiffany şi-l închipui coborînd o pantă. Probabil şi-ar fi controlat îndrăzneala, păstrînd frumuseţea clasică a formei şi îmbătat de plăcerea coborîrii.

Imaginea o mişcă suficient pentru a lua în considerare sportul, pînă în momentul cînd îşi reaminti că, probabil, ar fi făcut parte dintr-o mulţime – o mulţime feminină de admiratoare.

– Am început să simt căldura, spuse Mitch punînd la loc vătraiul, luîndu-şi berea şi ridicîndu-se în picioare.

Tiffany îl privi, crezînd că el îi putea citi gîndurile şi fără s-o privească. Dar, după primul moment de uimire, îşi dădu seama că el vorbise despre căldura focului. Luă repede o înghiţitură din băutura fierbinte pentru a-şi ascunde un chicotit şi aproape se înecă atunci cînd Mitch începu să-şi scoată puloverul.

„Fantastic", se gîndi ea. Văzuse nenumărate specimene de bărbaţi bronzaţi pe plajele din Hawaii, fudulindu-se şi împăunîndu-se cu trupurile lor în timp ce se dezbrăcau, iar reacţia ei fusese

invariabil de amuzament.

Dar văzîndu-l pe Mitch cum se dezbrăca simplu, rămînînd într-o cămaşă cu mîneci lungi, pulsul ei începu să bată ca o tobă. Poate pentru că nu poza. Sau poate pentru că avea simţul umorului. Sau poate pentru că radia în jurul lui virilitate şi autoîncredere.

El îşi aruncă puloverul pe un scaun şi se aşeză în faţa lui Tiffany, proptindu-şi o gleznă pe genunchiul opus.

– Te-ai încălzit destul?

– Da, mulţumesc, răspunse ea cu privirea fixată în cană şi lăsînd să-i scape un rîs aspru, nepotrivit.

Era ea destul de încălzită? Dacă va mai fierbe în halul ăsta de cîte ori îl privea, va trebui să se scuze, să iasă afară şi să sară într-un troian. Acest gînd rece o făcu să-şi revină.

– Ai spus că ai crescut aici. Cum de ai devenit schior în mijlocul preeriei? întrebă ea, încercînd să înnoade o conversaţie.

– Ai uitat de schiul de fond. Totuşi, prefer coborîrile şi nu este un lucru greu să iau un avion spre vreo staţiune montană, ori de cîte ori simt nevoia.

– Dar cum de te-ai specializat în coborîri? insistă Tiffany, bucuroasă că avea un subiect de discuţie.

– Sînt cîteva dealuri pe-aici, dar am prins gustul în adolescênţă cînd Pete şi cu mine îl vizitam de unchiul nostru de pe Coasta de Vest. Ne-a dus la Whistler, şi pentru mine ăsta a fost începutul jocului. N-am vrut să mai fac altceva decît să cobor pantele. A fost viaţa mea pînă... El se opri brusc, îşi ridică paharul şi luă o înghiţitură mare de bere.

Tiffany aşteptă, dar el nu mai termină propoziţia. În final nu mai rezistă:

– Pînă?

El rînji.

– Pînă cînd am fost forţat să mă maturizez puţin. Foarte puţin ar spune unii oameni. El arătă spre o fotografie în ramă de argint aşezată pe masa de lîngă Tiffany. Am observat că priveşti poza de cîtva timp. Da, cei doi oameni din ea sînt părinţii mei. Şi da, trăiesc şi sînt sănătoşi. Pete conduce ferma pentru că bătrînii s-au retras. Sînt „păsări de zăpadă".

Semăna cu o palmă dată peste faţă şi era cea mai bruscă schimbare de subiect pe care Tiffany o auzise vreodată. Dar, nu era stilul ei să insiste. De altfel, chiar privise fotografia, fiindu-i teamă să întrebe de oamenii din ea, în caz că subiectul era dureros.

– Păsări de zăpadă? întrebă ea.

– Exact, migrează în sud după prima ninsoare

şi rămîn acolo pînă primăvara tîrziu.

– Deci, totuşi, unor locuitori din Winnipeg nu le pasă de climatul lui, spuse Tiffany cu un zîmbet de „ai văzut"?!

– O.K., unora nu le pasă. Dar mama şi tata l-au suportat mulţi ani şi cînd se întorc pentru cîteva zile de Crăciun se bucură de zăpadă, aer curat şi de genul de distracţii pe care le poţi avea numai iarna.

Tiffany îi aruncă o privire întrebătoare, dar era intrigată, imaginîndu-şi casa cu un pom împodobit în living-room şi aromele subtile provenite de la verdeaţa atîrnată în pragul uşilor şi pe balustrada scării. O cuprinse o emoţie demult uitată, un sentiment pe care nu dorea să-l identifice.

– Ce-i cu privirea asta pierdută? întrebă Mitch.

Văzînd că el era mult prea receptiv, Tiffany amînă răspunsul.

– Aveam o privire pierdută?

– Foarte. Visai la un Crăciun alb?

– Arăt eu ca Bing Crosby? îi replică ea. Ascultă, Moşul meu vine în oraş pe o placă de surfing trasă de opt căluţi de mare şi cu un Rudolph al cărui nas este roşu din cauza arsurilor provocate de soare.

Mitch mîrîi şi întoarse capul.

– Nu-i de mirare că vremea noastră te-a adus în stare de şoc.

În timp ce vorbea, un buştean căzu din grămada pregătită lîngă cămin şi se rostogoli spre paravanul care o ascundea. El puse jos paharul şi se întoarse să ia vătraiul.

– Familia ta este încă în Hawaii? o întrebă el punînd la loc buşteanul în grămadă.

– Tatal meu este acolo, răspunse Tiffany absentă, mintea ei trădătoare fiind concentrată la pulpele lui Mitch evidenţiate de pantalonii strîmţi, la muşchii ce se reliefau pe braţe şi pe spate şi la umbrele aruncate de lumina focului pe trăsăturile lui puternice.

El întoarse capul şi îi aruncă o privire întrebătoare.

– Tata este în executivul televiziunii din Honolulu, continuă ea repede, scuturîndu-se din reverie. Reşedinţa mamei este în Maui, dar cum ea şi tatăl meu vitreg sînt producători de filme de aventuri pe casete video, nu prea stau acolo, în general filmează în cîte un loc exotic.

Mitch se cufundă în tăcere şi îşi fixă privirea asupra focului, aranjînd buştenii din cămin doar pentru a-şi face de lucru.

– Ce vîrstă aveai cînd părinţii tăi au divorţat? întrebă el după cîteva momente.

Tiffany îşi arcui sprîncenele, luată prin surprindere de asprimea întrebării.

– Aproape doisprezece ani, îi spuse ea, negă-

sind nici un motiv pentru care să nu-i răspundă. De ce mă întrebi?

– Încă mă mir de privirea aceea pierdută. Păreai... nu ştiu. Debusolată. Erau sărbătorile de Crăciun mai fericite înainte de neînţelegerile apărute între părinţii tăi, ca după aceea să devină îngrozitoare?

– Nu îngrozitoare, răspunse ea sec. După un moment de reculegere dulce-amăruie, se auzi pe ea însăşi vorbind mai departe cu o sinceritate neobişnuită: dar niciodată la fel de grozave, de asemenea. Crăciunul era momentul în care preocupările legate de afaceri erau lăsate deoparte, importantă fiind familia. Dar tata a fost întotdeauna un... ei, bine, vorbind delicat, un bărbat căruia îi plăceau femeile. Şi ele îl plăceau pe el, aşa că petrecerile însemnau de obicei o tensiune în plus acasă. Divorţul, pur şi simplu, a pus capăt unei căsnicii nefericite, cu toate necazurile ei. Am trăit cu mama, l-am vizitat pe tata şi m-am acomodat oarecum cu nişte părinţi vitregi drăguţi. Cînd tata s-a recăsătorit şi şi-a întemeiat o a doua familie a început brusc să se poarte de parcă el ar fi inventat fidelitatea şi paternitatea. Îi iubesc pe copii şi sînt mulţumită că tata şi-a refăcut viaţa, dar la şaisprezece ani nu eram suficient de matură ca să mă adaptez la felul brusc în care el se îmbrăca în costumul roşu şi îşi punea barba

albă, colindînd prin toată casa şi imitîndu-l pe Moş Crăciun. Bărbaţii pot fi foarte...

Ea se opri, îşi goli cana şi o aşeză pe masa de lîngă ea. Ridicîndu-se în picioare, îşi lăsă pătura pe spătarul fotoliului şi îşi puse pantofii, ca apoi să traverseze camera pînă la ferestrele living-room-ului. „Destul cu această scenă intimă", decise ea. Era destul de rău că răspunsese la un sărut întîmplător, de parcă s-ar fi luat la întrecere cu toate femeile planetei. Trebuia oare să îl privească pe Mitch ca pe un călugăr?

Se instală lîngă fereastră şi începu să urmărească şoseaua de la margimea proprietăţii.

– Sper că ai avut dreptate şi că rana nepotului tău nu este serioasă, spuse ea auzindu-l pe Mitch cum pune vătraiul la loc. Nu a trecut cam prea mult timp de cînd toată lumea ar fi trebuit să fie acasă?

– Ştiu sigur că rana nu e serioasă, pentru că atunci cînd am vorbit cu Pete, el suna de la spital, în timp ce doctorul îi cosea tăietura lui Danny.

Tiffany privea în continuare pe fereastră, dorindu-şi ca familia să apară cît mai curînd.

– Bărbaţii pot fi foarte cum... Tiffany? întrebă Mitch după cîteva momente. Ce voiai să spui?

După un moment de gîndire ea spuse simplu:

– Imprevizibili!

– Şi nesiguri?

– Şi asta.

– La fel şi femeile, spuse el încet. Cel puţin pînă înveţi să le alegi pe cele previzibile.

Tiffany nu era sigură că dorea ca el să continue, aşa că se prefăcu captivată de zăpada strălucitoare şi de vîrfurile gardurilor de un gri închis, dar întreaga ei fiinţă era atentă numai la Mitch. Ce făcea? Se uita la ea? Traversa camera cu picioarele desculţe pe covorul gros fără să facă zgomot? Sau o ignora pur şi simplu?

Ea aştepta, neştiind de fapt ce. Nici măcar nu ştia de ce nu se întorcea să spună ceva – orice, o prostie. Spera oare să-i simtă mîinile pe umeri întorcînd-o şi apropiind-o uşor de el? Sau ca braţele lui să-i înconjoare talia lipind-o toată de el, iar buzele lui să-i mîngîie uşor urechea?

Cu respiraţia întretăiată, se întrebă cum ar reacţiona dacă el ar îmbrăţişa-o, încercînd s-o momească la un alt sărut. L-ar opri, nu-i aşa?

Era scuturată de frisoane la gîndul că nu ar putea să-l oprească. Şi acest gînd era alarmant. Nu primise o lecţie cu trei ani înainte?

Sunetele înfundate din spatele ei îi opriră din nou respiraţia. Venind spre ea, prezenţa lui Mitch devenea ca un cîmp magnetic. Îl simţea la baza coloanei vertebrale, adunînd acolo forţe care se împrăştiau în fiecare părticică a trupului ei. Inima îi bătea cu putere. Tîmplele îi zvîcneau.

În sfîrşit, îi simţi degetele atingîndu-i uşor umerii.

– Tiffany, murmură el, Tiffany, eu...

Încă nu ştia ce voia el să facă, să spună sau cum avea ea să reacţioneze.

Şi nici nu avu vreo şansă să afle.

– Vorbind de lup, spuse el plictisit.

O camionetă maron întorcea pe aleea lungă din faţa casei. Familia se întorsese.

Tiffany încercă să se convingă că fusese eliberată.

Presupunînd că Danny Canfield era singurul copil, Tiffany rămase surprinsă cînd Mitch deschise uşa din faţă şi trei copii – doi băieţi şi o fetiţă cu obrajii îmbujoraţi – intrară înaintea părinţilor.

Rămasă sub arcada dintre intrare şi living-room, Tiffany zîmbi cînd observă schimburile de urări făcute între membrii clanului Canfield.

Danny, băiatul care fusese luat de la spital, era cel mai mare. Tiffany aprecie că avea cam unsprezece ani. Fratele său Jason avea probabil şapte sau opt ani. Amîndoi erau slabi, dar viguroşi. Amîndoi aveau ochii mari de culoarea cremei de ciocolată. După o scurtă evaluare a tatălui lor,

era sigură că băieţii erau copiile fidele ale lui Pete şi ale lui Mitch la aceeaşi vîrstă.

Descoperi şi uimitoarea asemănare fizică a celor doi bărbaţi. Pete era puţin mai solid decît Mitch, trăsăturile lui mai puţin cizelate, dar ochii căprui erau la fel de calzi. Părul îi era la fel de neorînduit şi se mişca cu aceeaşi uşoară graţie masculină ca şi Mitch. Chiar şi vocile lor erau aproape la fel. Dacă erau la fel de asemănători şi în privinţa caracterului, rămînea de văzut. Diferenţa clară era că Pete era un bărbat de casă, pe cînd Mitch era...

Ea nu-şi putu termina gîndul. Nu era prea sigură în privinţa lui Mitch. După propria lui afirmaţie, îi plăcea să fie independent, lipsit de responsabilităţi, dar fără îndoială era devotat familiei lui, gata oricînd să le dea o mînă de ajutor, fiind şi un unchi model. Cînd Rebecca, o vulpiţă cu ochi negri, în jur de doi – trei ani, alergă fericită spre el cu braţele deschise, Mitch se lăsă în genunchi să o prindă şi să o sărute zgomotos pe obraz, în timp ce ea chicotea de plăcere. O duse pînă la scări, o aşeză pe trepte şi începu să-i scoată cizmele şi costumaşul de schi, făcîndu-şi treaba cu dexteritate, în timp ce-i asculta pe cei doi băieţi care-i relatau cu lux de amănunte accidentul lui Danny.

O.K., deci individul este un drăguţ, asemănător unui pungaş, admise Tiffany. Dar un pungaş ră-

mîne un pungaş.

Ceea ce o deranja pe ea cel mai tare era faptul că o interesa atît de mult ce fel de om era Mitch Canfield. Şi de fapt, ce mai conta? Flirtul blînd cu care s-au amuzat amîndoi, de acum încolo va avea tot atîta importanţă pentru ea cît avea şi pentru el.

Dintr-odată Tiffany îşi dădu seama că Pete Canfield stătea chiar în faţa ei, aşteptînd răbdător ca ea să-i dea puţină atenţie. Pentru început, dădu mîna cu el, apoi zîmbi în felul ei cînd se făcură prezentările cu restul familiei, inclusiv cu copiii.

Micuţii păreau politicoşi, dar nu prea interesaţi de ea. Mult iubitul lor unchi Mitch era în centrul atenţiei.

Cînd făcu cunoştinţă cu Jackie, Tiffany descoperi cu surprindere că femeia minionă îi strîngea mîna aproape cu aceeaşi fermitate ca a soţului ei. Blondă, drăguţă, cu ochii gri-albăstrui şi arătînd ca un porţelan delicat, Jackie nu părea a fi soţia şi partenerul de afaceri al unui fermier şi mama celor trei copii zburdalnici.

– Ne-a părut foarte rău că nu am putut să te întîmpinăm la aeroport, spuse Jackie cu un zîmbet plăcut, în timp ce o conducea pe Tiffany spre canapeaua din living-room. Am ştiut că te lăsăm pe mîini bune, totuşi.

„Mîini foarte bune", se gîndi Tiffany, întorcîndu-se pe jumătate pentru a privi în spate spre Mitch. El îi făcu cu ochiul şi îi zîmbi răutăcios ca şi cum între ei exista un mare secret. Chiar era, desigur, dar ea spera că el va fi suficient de discret pentru a rămîne un secret. Îi trimise cîteva priviri de avertizare, pînă cînd observă că Pete se uita la ea cu mult interes.

– Ferma voastră este mult mai mare decît am crezut, spuse ea liniştită, în timp ce se aşeza lîngă Jackie pe canapea, punîndu-şi un picior peste celălalt. Aş dori să fac un tur.

Pete trimise băieţii în camera lor de joacă, apoi le urmă pe Tiffany şi pe Jackie în living-room. În timp ce-şi trăgea un scaun, o examină repede pe Tiffany, la fel cum o examinase şi Mitch. Doar că privirea lui Pete nu era stînjenitoare. Părea lipsită de orice fel de intimitate. Fiecare privire a lui Mitch avea o notă extrem de jenantă.

– Ai haine groase? o întrebă Pete.

– Mitch a fost atît de amabil încît m-a dus la magazinul lui şi m-a echipat, răspunse Tiffany încercînd să nu se mai gîndească la momentele senzuale pe care le petrecuse cu Mitch.

Pete aprobă din cap:

– Bine. Muşcătura gerului nu este o joacă. Sper că fratele meu mai mic nu ţi-a încărcat nota de plată!?

Tiffany îi acordă lui Mitch un zîmbet amuzat cînd el intră în salon cu Rebecca pe umeri. Fratele mic? Parcă nu i se potrivea.

– N-am primit încă nota de plată, dar fratele dumitale mai mic pare mai degrabă înclinat să o subţieze decît să o încarce, şi nu ştiu de ce! Am un cont de cheltuieli.

– N-am rezistat niciodată în faţa unei fete drăguţe, zise Mitch cu ochii strălucitori, provocînd-o la un alt duel verbal.

– Atunci, magazinul tău ar trebui să fie foarte aproape de faliment, îi replică ea.

– Nu chiar. Nu sînt pe-aici prea multe feţe la fel de drăguţe ca a ta.

Tiffany simţi cum devine roşie de furie. El parase lovitura ei cu măiestrie, făcînd ca totul să pară că ea vîna complimente.

– Vrei să spui că dealurile nu sînt animate de amatori de schi, fîşîind şi scîrţîind în costumele lor cumpărate la preţuri de achiziţie de la *Canfield Sports*? întrebă ea dulce.

Mitch primi riposta cu un zîmbet ironic.

– *Touché,* domnişoară Greer.

O dădu jos pe Rebecca de pe umeri şi o aşeză cu grijă pe podea, îndreptînd-o spre mama ei.

Tiffany îşi dădu seama că uitase de prezenţa celorlalţi în cameră, cu excepţia lui Mitch. Furişîndu-şi privirea întîi la Jackie, apoi la Pete, îi

observă schimbînd zîmbete amuzate, sprîncenele lor ridicîndu-se a semn de întrebare.

Oftînd lăuntric, se hotărî să pună capăt prostiilor odată pentru totdeauna. Cu puţin noroc, Mitch va pleca curînd oricum. Seriozitatea nu părea să fie punctul lui forte. Ceea ce trebuia ea să facă era să-l ignore şi să se comporte ca o femeie de afaceri profesionistă, cum a şi fost pînă cînd el hotărîse că era mai distractiv să fie altminteri. Ar fi fost mai bine ca el să plece înainte de cină.

Pe la ora nouă, Tiffany era bucuroasă că nu pariase. Avusese una dintre cele mai deconcertante seri din viaţa ei.

Mitch nu plecase înaintea cinei. Ea stătuse în faţa lui la masă şi fusese imposibil să-l ignore tot timpul cinei. O atrăsese în conversaţii, o necăjise cu lungile poveşti despre viaţa din Nord, o făcuse să rîdă, cînd ea de fapt ar fi vrut să-l pocnească pe sub masă. Ori de cîte ori credea că Mitch nu era atent, îi arunca priviri pe furiş, încercînd să-şi dea seama ce-l făcea atît de irezistibil.

Însă el era întotdeauna atent sau cel puţin aşa părea. Chiar dacă vorbea cu altcineva, privirea lui

era concentrată asupra ei. Ea îi arunca priviri piezişe în timp ce el o fixa cu insistenţă. Convinsă că pentru el era doar un joc de salon, îşi dori să pară la fel de blazată.

„Nu contează", se încurajă ea singură în timpul desertului. După cină, cînd conversaţia se va axa numai asupra potenţialelor de distribuire, a proiectelor pentru fluxul de capital şi a controalelor de calitate, poate că Mitch îşi va reaminti că are ceva important de rezolvat în oraş. Asemenea discuţii îl vor plictisi de moarte.

După ce Rebecca şi băieţii fură duşi la culcare, ceilalţi se instalară în living-room pentru a-şi bea cafeaua. Tiffany alese unul din fotoliile din faţa canapelei, astfel încît să evite apropierea de Mitch. El însă se instalase la un capăt al canapelei în timp ce Jackie îl ocupase pe celălalt. Curînd, Tiffany îşi dădu seama că i-ar fi convenit mai mult locul lui Jackie. Stînd faţă în faţă cu Mitch, va trebui să facă eforturi să nu se mai lase vrăjită de privirea şi rîsul lui uşor stînjenitor.

Ea respinse uşor amabilităţile inutile, încercînd să ajungă la scopul vizitei ei – propunerea de fuzionare-cumpărare.

Dintr-odată, Mitch se transformă din campionul de schi, într-o combinaţie de expert în marketing, analist financiar şi examinator. Puse întrebări pertinente despre *Paradise Foods* şi răs-

punse la cîteva întrebări puse de Tiffany despre *Canfield Farm*.

– Mitch, participi la această afacere? întrebă ea la un moment dat, uimită de modul în care Pete şi Jackie se încredeau în el. Nu vreau să fiu nepoliticoasă, adăugă ea grăbită, este doar faptul că pari atît... atît de implicat.

– Fac parte din familie, asta-i tot, răspunse el senin. Şi eu am fost întotdeauna omul care-şi pune deoparte doi cenţi pentru zile negre.

– Cu mult mai mult decît doi cenţi pentru zile negre, spuse Pete ferm. Tiffany, dă-mi voie să-ţi explic. Eu sînt fermier, Mitch este foarte bun în materie de afaceri. Este mult prea al naibii de încăpăţînat ca să accepte oficial acţiunile companiei, dar deţine o parte importantă din ea. Şi noi ţinem cont de sfaturile lui la fiecare pas.

– Înţeleg, spuse Tiffany dînd din cap. „Atîta efort depus pentru a scăpa de Mitch" se gîndi ea.

El îi aruncă un zîmbet inocent şi continuă cu întrebările incisive.

În timp ce-i răspundea, Tiffany se bucură că-şi cunoştea bine meseria. Simţea că îşi cîştigase respectul lui şi, chiar dacă asta o enerva, îşi dorea să fie respectată pe plan profesional.

Ceea ce nu putea înţelege era faptul că, pe el nu-l interesa să capete respectul ei, nici măcar după ce începuseră să discute despre afaceri.

Campion de schi, într-adevăr.

– Mi-ai lăsat impresia că magazinul tău are succes pentru că ai avut noroc, îi reproşă ea în finalul discuţiei. Nu e nici un noroc la mijloc. Ştiai exact ce aveai de făcut şi asta nu este doar isteţime. Ai studiat administrarea afacerilor.

– Şi din toată treaba asta îmi faci un cap de acuzare? o întrebă el rîzînd.

Tiffany era stingherită. Mitch o făcea oare pe tîmpitul asemeni unui jucător de biliard escroc care lăsa unui partener nişte puncte neaşteptate, înainte ca acţiunea reală să înceapă? Chiar credea că felul ăsta de manipulare era necesar? Chiar se aştepta ca ea să-i înşele familia, în loc să intre în negocieri cinstit? Îşi îngustă ochii şi îi pasă o altă acuzaţie:

– Ai un M.B.A., probabil de la o facultate de primă mînă.

Mitch oftă dramatic.

– Găsit vinovat.

– De ce n-ai spus cînd eu mi-am menţionat gradul? Sau cînd am vorbit despre cum ai reuşit să faci afacerea ta să prospere?

– N-am considerat că era necesar. Te-ai fi simţit mai în siguranţă cu mine dacă ai fi ştiut că am o diplomă?

– Da, pufni Tiffany, apoi retractă. Adică nu. Sigur că nu.

– Vrei să spui, da. Un M.B.A. este o etichetă la îndemînă. Etichetele sînt importante pentru tine, domnişoară Greer. Îţi închipui că ele îţi pot spune la ce să te aştepţi de la o persoană şi ţie îţi place să ştii la ce anume să te aştepţi. Spontaneitatea te sperie.

– Nu e corect, replică Tiffany, stînd pe marginea fotoliului de parcă ar fi vrut să sară la el ca o pisică sălbatică furioasă. Cum poţi ajunge la asemenea concluzii cînd de-abia mă cunoşti?

Mitch rînji cu o autosatisfacţie sfidătoare.

– Acum reacţia a fost foarte spontană. Poate că încă mai sînt speranţe pentru tine.

Ea se holbă la el, realizînd că o făcuse din nou. Uitase că ea şi Mitch nu erau singuri în cameră. Uitase că ei nu erau singuri în lume!

Lăsîndu-se pe spate în fotoliu şi sprijinindu-şi braţele, aruncă un zîmbet stînjenit gazdelor.

– Mitch şi cu mine se pare că reacţionăm unul cu celălalt ca uleiul cu apa, spuse ea.

Mitch mormăi.

– Nu chiar. Dacă îmi reamintesc...

– Nu-ţi reaminti, îl întrerupse ea, privindu-l supărată. Să nu îndrăzneşti.

Pete. tuşl, arătînd de parcă ar fi vrut să spună ceva, apoi tuşi iar şi o lăsă baltă.

– Mai vrea cineva cafea? întrebă Jackie, ridicîndu-se să aducă cafetiera din bucătărie,

indiferent dacă mai dorea cineva sau nu.

– Eu aş vrea, spuse Tiffany, ridicîndu-se în picioare şi urmînd-o pe Jackie. Lasă-mă să te ajut.

Mitch îşi ridică cana spre Tiffany şi îi zîmbi.

– Şi eu aş vrea să mi-o umpli, mulţumesc. Asta, dacă nu te deranjează să mi-o aduci.

– Cu multă plăcere, spuse ea strîngînd din dinţi într-un zîmbet fals. În timp ce ea îşi întinse mîna spre cană, el o mîngîie cu vîrful degetului pe încheietură; gest făcut pentru a-i reaminti scînteile senzuale dintre ei. Ea îşi trase mîna înapoi, aproape scăpînd cana cînd Mitch o eliberă, dar contactul scurt îşi făcu efectul. Furnicătura din încheietura mîinii alunecă de-a lungul terminaţiilor ei nervoase. Ea simţi o fantomă atingîndu-i buzele, în timp ce amintirea sărutului lui Mitch revenise pentru a o urmări.

Ar fi dorit să-l poată tortura. Ar fi dorit să arunce cu ceva în el.

Din nefericire, mai ales ea îl dorea.

5

– N-am mai văzut aşa ceva pînă acum, spuse Jackie încet.

Pete îşi înclină capul aprobator.

– Nu a avut nici un simptom. Nici un căscat, nici o cădere a pleoapelor, nici o aţipire şi trezire. S-a oprit din vorbă exact la mijlocul frazei. Credeţi că a leşinat?

– Nu a leşinat, spuse Mitch zîmbind, în timp ce privea ridicarea şi coborîrea ritmică a pieptului lui Tiffany.

El ştia din orele petrecute împreună că îşi depăşise puterea de rezistenţă. Semnele fuseseră foarte clare pentru el şi era uimit că ceilalţi nu le văzuseră. După ce începuse să nu-şi mai găsească locul în fotoliu, ea cedase treptat tentaţiei de a o copia pe Jackie, scoţîndu-şi pantofii şi trăgîndu-şi picioarele sub ea. El n-a fost deloc surprins cînd i se închiseseră ochii de tot şi capul îi alunecase într-o parte pe un umăr, înainte de a-şi fi găsit o poziţie mai bună, cu un obraz sprijinit de spătarul fotoliului. Felul în care se băgase în pernele moi îi cauzase o senzaţie total neplăcută. Şi-ar fi dorit să fi fost el fotoliul.

– Nu e de mirare că n-a putut rămîne trează, şopti el mai departe. Numai zborul şi ar fi suficient ca să doboare pe oricine. A fost în spaţiu pentru cîteva ore, a traversat cîteva fusuri orare, a înfruntat temperaturile arctice după ce le cunoscuse numai pe cele tropicale, s-a obişnuit cu noile contacte de afaceri şi a intrat în discuţii preliminare despre o complicată înţelegere de corporaţie. Ar fi trebuit s-o fi trimis la culcare cu mult timp în urmă.

– Nu vreau s-o trezesc acum, murmură Jackie. Dar nu cred că ar trebui s-o lăsăm să doarmă aici.

– Aş putea să o duc în braţe pînă sus şi să o pun în pat, spuse Pete şi se ridică încet. Am

putea să tragem plapuma peste ea.

Mitch ţîşni în picioare.

– Am s-o duc eu, zise el, tonul lui sugerînd că nu accepta nici un argument.

Pete se uită la Jackie, apoi înapoi la Mitch, zîmbind:

– Pînă la urmă, ce-i cu tine? Te porţi de parcă ai avea vreun drept asupra doamnei. Nu e genul tău, Mitch. Chiar deloc!

– Nu face din asta o problemă, spuse Mitch încruntîndu-se. M-am gîndit doar că, dacă se întîmplă ca Tiffany să se trezească, va fi mult mai stînjenită dacă s-ar găsi în braţele tale, decît dacă ar fi într-ale mele. Fiind cărată, vreau să spun.

– Ştiu ce-ai vrut să spui, replică Pete ridicîndu-şi o sprînceană. Există vreun motiv special pentru care ea s-ar simţi mai puţin stînjenită în braţele tale?

– Nu-l chinui pe Mitch, interveni Jackie. Sînt sigură că are dreptate. Ea se întoarse şi îl ţintui pe Mitch cu o privire ameninţătoare. Dar dacă îţi închipui că o să te las să o dezbraci şi s-o bagi în...

– Nu-ţi face griji, spuse Mitch relaxîndu-se cu un zîmbet. Am să mă port ca un gentleman perfect chiar dacă asta mă omoară. Şi oricum e prea tînără şi inocentă pentru gustul meu.

El se aplecă pentru a-şi trece braţele pe sub

trupul adormit al lui Tiffany, ridicînd-o în timp ce ce îndrepta. Spera să aibă dreptate. Ea ar fi fost ca şi paralizată dacă se trezea.

Inima îi bătea într-un ritm sincopat cînd ajunse în dormitor şi nu pentru că Tiffany fusese o povară prea grea. Era însă o povară extrem de sexy. Somnul o făcuse moale şi se plia perfect pe gîtul lui, buzele lui aproape atingîndu-i baza gîtului, în timp ce respiraţia ei caldă îi gîdila pielea. Nu dorea să o aşeze în pat, să tragă plapuma peste ea şi să plece. El dorea să închidă uşa dormitorului în spatele lor, să o dezbrace uşor de haine şi să se strecoare în pat cu ea.

Nu era nimic neobişnuit în reacţia lui, se gîndi Mitch. Ce era neobişnuit, ce îl şoca, era faptul că dorea doar să o ţină în braţe, să-i simtă pielea pe pielea lui, picioarele ei încolăcite cu ale lui, sînii ei lipiţi de pieptul lui. Chiar dacă nu s-ar întîmpla nimic altceva, doar să o ţină în braţe toată noaptea şi ar fi o plăcere deosebită.

El se întrebă dacă n-ar trebui să-şi verifice buletinul de identitate pentru că nu se mai recunoştea. Sau poate vreo farfurie zburătoare i-a anihilat mintea înainte să fi intrat în aeroport, puţin mai devreme în aceeaşi zi.

Lăsînd-o pe Tiffany pe pat, Mitch privi în jos spre ea şi simţi ceva mişcîndu-se în el. Ceva profund deranjant. Încercă să-şi spună lui însuşi

că era un răspuns normal la impactul cu părul de culoarea cerului în miez de noapte, cu tivul întunecat al genelor pe pielea delicată şi cu pomeţii pe care un sculptor ar fi putut să-i imortalizeze în marmură.

Dar ştia că se amăgea singur. Ceea ce simţea el n-avea nici o legătură cu forma unui obraz sau cu umbra întunecată a părului. El se suspecta chiar că asta n-avea nimic de-a face cu dorinţa scandaloasă. Această femeie cu înfăţişare inocentă îl vrăjise. Dacă ar avea vreun sens, ar trebui să plece repede.

Încă zăbovind, o acoperi cu plapuma şi îi îndepărtă de pe faţă buclele de păr, în timp ce încercă să descifreze de ce Tiffany Greer atinsese o asemenea coardă răsunătoare în el.

În loc să găsească un răspuns, el simţi cum îl cuprinde un val de tandreţe, cu atît mai puternic cu cît era mai de neînţeles. Fără să-şi dea seama de ceea ce făcea, se aplecă şi îi sărută uşor pleoapele, apoi fără tragere de inimă se ridică.

Ochii ei se deschiseră. Îl privea atît de intens, încît el se îndoi că ea era dezorientată, confuză sau chiar speriată.

Mitch deschise gura pentru a o linişti şi pentru a-i explica ceea ce se întîmplase, dar înainte ca el să poată vorbi, buzele lui Tiffany se curbară într-un zîmbet dulce, somnoros.

– Bună Mitch, murmură ea, de parcă l-ar fi cunoscut şi s-ar fi încrezut în el dintotdeauna. Atingîndu-i mîna, ea oftă fericită şi adormi din nou.

Timpul se opri şi cît Mitch privi în jos spre ea, un nod i se urcă în gît. După o eternitate, se trezi la realitate şi se scutură mental.

Un nod în gîtul lui Mitch Canfield? Din cauza unei femei? O femeie pe care o întîlnise în aceeaşi zi? O femeie prea tînără, prea inocentă, care aparţinea mărilor Sudului şi care nici măcar n-ar fi trebuit să stea în această ţară scandalos de aspră! Ce dracu' se întîmplă?

Se sprijini cu grijă în mîini şi se ridică. După ce o fixă cu privirea pe Tiffany pentru încă cîteva momente, se întoarse încet să iasă din cameră. Cînd ajunse la uşă, respiră adînc şi îşi ordonă să plece.

Dacă era un singur lucru pe care îl învăţase în ultimii ani, acesta era să plece repede şi definitiv.

S-ar putea să fie o idee bună, decise el, să facă un ocol cît mai mare pe lîngă fermă pentru puţin timp.

Mitch lovi receptorul telefonului instalat la ca-

pătul patului pe noptieră, deşteptîndu-se încet şi luptîndu-se pentru fiecare pas făcut spre trezire, de cînd trilul telefonului îl scosese dintr-o îmbrăţişare cu Tiffany.

– Unchiule Mitch? auzi el.

Ţinînd cu stîngăcie receptorul, Mitch privi la ceasul deşteptător: şase şi jumătate. Nepoţii lui erau adevăraţi băieţi de fermier, cu toate micile tabieturi de dimineaţă, îndeplinite deja.

– Danny? S-a întîmplat ceva? întrebă el scuturîndu-se de imaginile senzuale din creier şi făcînd loc îngrijorării.

– Într-un fel, spuse Danny. Îţi aminteşti cînd m-ai dus la bibliotecă sîmbătă ca să lucrez la proiectul meu ştiinţific?

Frecîndu-şi ochii cu degetul mare şi cel mijlociu, Mitch mormăi afirmativ.

– Ei bine, nu pot să găsesc notiţele pe care mi le-am luat, spuse Danny. Le-am căutat peste tot şi am nevoie de ele astăzi la şcoală. Mă întreb dacă nu cumva mi-am lăsat caietul la tine, cînd ne-am întors pentru pizza!

– Aşteaptă. Mă duc să arunc o privire prin jur, spuse Mitch punînd receptorul jos pe pernă şi trecîndu-şi picioarele peste marginea patului. Se aşeză pe marginea saltelei un moment, apoi, ridicîndu-se în picioare, se îndreptă spre salon.

O privire aruncată asupra corpului său gol în

oglinda lungă îi confirmă ceea ce ştia deja. Terminase ziua anterioară cu o dorinţă arzătoare pentru Tiffany Greer şi îşi începea noua zi în aceeaşi condiţie fizică, deloc confortabilă.

Şi, de asemenea, arăta de parcă ar fi avut o noapte grea. Părul îi stătea ridicat în toate părţile, era necesar să se radă şi avea cearcăne sub ochi. Îşi petrecuse prima parte a nopţii luptîndu-se cu o insomnie frustrantă, iar cea de a doua parte, zbătîndu-se într-un caleidoscop de vise erotice.

Îi luă doar cîteva minute să descopere caietul lui Danny. Îşi scutură capul în timp ce ridica telefonul din salon.

– Danny, cum se face că ai o memorie atît de bună încît mi-ai indicat locul exact al caietului, dar eşti atît de uituc încît îţi laşi lucrurile aici?

– Asta-i ce mă întreabă şi mama, spuse Danny. Cred că problema este faptul că întotdeauna mă distrez atît de bine cu tine, că uit de orice altceva.

Mitch zîmbi. În mod sigur nu era singurul Canfield care era un maestru în arta măgulirii.

Subit îi veni în minte o imagine a feţei lui Tiffany cînd rîdea, forţîndu-şi imaginaţia să o revadă în acelaşi fel ca în visele sale: Tiffany în vechiul său dormitor cu ochii strălucind de umor, în timp ce el bolborosea tot acel nonsens despre florile

de zăpadă; Tiffany în braţele sale, zîmbindu-i; Tiffany întinsă în pat – patul lui...

– Frumoasă încurcătură, băiete, spuse el grăbit, îndreptîndu-şi atenţia înapoi la Danny. Şi acum ce facem?

– Ei bine, cred că aş putea să-i explic profesoarei. Bănuiesc că ea mi-ar scădea numai zece puncte sau aşa ceva.

– Mi-au dat lacrimile, zise Mitch, incapabil să-şi ascundă amuzamentul din voce. O.K., amice. Sînt în drum spre tine.

– Hei, mulţumesc! exclamă Danny, încercînd să arate surprins.

– Cu plăcere. Dar data viitoare cînd vei mai veni pe aici, am de gînd să-ţi agăţ clopoţei. Aceste drumuri dimineaţa devreme încep să fie prea mult pentru un bărbat bătrîn şi decrepit ca mine.

– Ştiu, unchiule Mitch. Îmi pare sincer rău. Pe cuvînt!

Mitch se strîmbă la receptor. Nu dorea ca băiatul să fie de acord că el era decrepit.

– Voi fi acolo înainte să apară autobuzul şcolii, promise el. Asta e la opt, aşa-i?

– Aşa-i. Îţi rămîn dator pentru asta, unchiule Mitch.

Mitch se încruntă în timp ce închidea.

Era la jumătatea drumului spre duş, înainte să-şi amintească că nu avusese de gînd să se

apropie de fermă cît timp Tiffany mai era acolo. Dar nu ar trebui să fie o problemă, îşi spuse singur. Ea oricum nu va fi trează.

Tiffany se trezi în zgomotele unei activităţi casnice intense, în care era clar că fiecare încerca în zadar să fie cît mai tăcut în timp ce îşi făcea obişnuitul program de dimineaţă.

Privi spre ceasul de călătorie, pe care-l pusese pe masa de lîngă pat. Era trecut de ora trei, cînd îşi deschisese încet ochii şi realizase cu greutate unde era şi cine o adusese acolo. De abia se abţinuse de la un geamăt sonor. După ce se schimbase în cămaşă de noapte şi-şi despachetase bagajele, se urcase din nou în pat doar ca să stea trează şi să privească în tavan, obsedată de fiecare detaliu al conversaţiei cu Mitch şi retrăind fiecare atingere şi singurul sărut dulce pe care-l schimbaseră.

Aduse ceasul deşteptător mai aproape de faţă şi se zgîi la el. Era şapte. Puse ceasul la loc şi se întinse iar sub plapumă, aranjîndu-şi perna.

Zece minute mai tîrziu, Tiffany acceptă ideea că nu mai putea dormi Mintea ei căuta să păs-

treze amintirea vagă a lui Mitch ducînd-o pînă în pat în braţe, aplecîndu-se asupra ei cu ochii plini de o căldură ciudată, mîngîindu-i uşor părul. Era cuprinsă de un sentiment neobişnuit de apropiere, care o obseda. Lumina rece a răsăritului se presupunea că aduce o persoană la realitate, cugetă Tiffany. De ce nu mergea?

Cu greutate, se hotărî să se scoale. Nu se făcuseră nici un fel de planuri de lucru cu Pete şi cu Jackie, pentru prima dimineaţă de după călătorie, dar nu prea avea sens să rămînă în pat şi să cugete la evenimentele stranii din ziua precedentă. De altfel, cu cît mai repede va da ochii cu gazdele sale, cu atît mai repede se va termina. Ea nu-şi imagina ce puteau gîndi despre purtarea ei de Frumoasă Adormită sau despre schimburile aprinse de cuvinte cu Mitch.

Singurul lucru care mai micşora din stînjeneala ei era faptul că nu trebuia să-l mai înfrunte pe Mitch. Probabil că, pînă cînd el va apărea la fermă, va redeveni femeia stăpînă pe sine, care părăsise Hawaii-ul cu ceva mai mult de o zi în urmă. Pînă atunci, s-ar putea chiar să devină insensibilă la impactul lui sexual. Reacţia ei sălbatică faţă de el probabil că fusese cauzată de zborul lung cu avionul. Citise că asta putea produce reacţii curioase unei persoane.

Bucătăria era exact aşa cum îşi închipuise Tiffany că ar trebui să arate o bucătărie de fermă: mare, îngrijită, plăcută, toată în stejar albit cu tiv albastru, tapet cu rămurele şi perdele în tonuri luminoase. Băieţii se rostogoleau afară prin zăpadă în aşteptarea autobuzului şcolii, Pete deszăpezea drumul, iar Rebecca se juca fericită sub masa de bucătărie mare şi ovală, învîrtindu-se pe acolo în pijamaua ei roz, nostimă.

Era o scenă de familie de care Tiffany se bucura sincer. Îmbrăcată într-un costum de jogging de un verde deschis şi cu un şal alb cu ciucuri, stătea la un capăt al mesei, savurînd o cană cu cafea fierbinte şi biscuiţi de-abia scoşi din cuptor şi o farfurie cu fructe proaspete. Se uita fascinată cum Jackie mînuia nenumăratele ustensile de bucătărie cu minimum de efort şi cu o eficienţă maximă, în timp ce nu pierdea nici un cuvînt din trăncăneala lor.

Tiffany îşi ceru scuze, care fură respinse cu un hohot de rîs.

– Mitch avea dreptate, spuse Jackie. După un zbor lung şi cu toate fusurile orare pe care le-ai traversat, nu ar fi trebuit să te reţinem atît de mult.

Tiffany nu se putu abţine să nu se întrebe

dacă Mitch o scuzase înainte să o aşeze în pat sau după aceea. Nu că ar fi avut vreo importanţă, dar era intrigată de faptul că ştia că, în timp ce dormea cu o inocenţă copilărească, mai potrivită pentru Rebecca decît unei femei mature, el îşi asumase răspunderea de a decide ce să facă cu ea. Singura ei consolare era faptul că el nu s-a simţit obligat să îi pună şi cămaşa de noapte.

Ea îndepărtă acest gînd, în timp ce o căldură revelatoare începea să o cuprindă.

– Jackie, pot să te ajut cu ceva? întrebă ea senină.

Jackie zîmbi.

– Nu, mulţumesc. Totul este în ordine. Relaxează-te. Vei avea de lucru enorm şi asta destul de curînd. Sînt o mulţime de lucruri de văzut în următoarele cîteva zile, dacă chiar ai de gînd să arunci o privire de expert la toate operaţiunile noastre.

Tiffany simţi un val subit de aer rece înconjurîndu-i gleznele goale. Se uită spre uşa din spatele casei.

După ce îşi şterse viguros picioarele, Pete îşi vîrî capul în bucătărie.

– Scumpo, mai este vreun bidon de antigel pentru broaşte în dulapul de sub chiuvetă? o întrebă pe Jackie. Uşa camionetei nu vrea să se clintească.

Antigel pentru broaşte, se gîndi Tiffany în timp ce Pete lua canistra pe care i-o dăduse Jackie şi pleca din nou afară. Alei şi poteci ce trebuiau deszăpezite pentru că vîntul împrăştia nămeţii în timpul nopţii. Ştersul pe picioare pe ştergătorul de la uşă pentru a scutura zăpada de pe cizme, de fiecare dată cînd cineva intra în casă. De asemenea, înfofolirea din cap pînă în picioare de fiecare dată cînd cineva ieşea din casă.

Chiar dorea ea să rămînă în toată treaba asta pentru mai mult de cîteva zile?

Nu avea de ales, îşi reaminti ea. Dacă se încheia afacerea era posibil să mai stea, indiferent dacă îi plăcea sau nu.

Cîteva minute mai tîrziu, Pete îşi băgă din nou capul în bucătărie, ţinînd canistra.

– A mers, deci voi pleca imediat ce motorul se va încălzi!

Îi aruncă o privire lui Tiffany şi îi dărui un zîmbet, care îi produse o strîngere de inimă din cauză că semăna atît de mult cu micul zîmbet amuzat al lui Mitch.

– Nu ştiu de ce mă grăbesc, adăugă el. Mă duc la dentist.

Tiffany rîse şi îi zîmbi în semn de simpatie, dar brusc privi în altă parte cînd Jackie merse pînă la uşă ca să-l sărute pe Pete. Afecţiunea dintre cei doi ajunsese într-un fel pînă la ea.

Pete plecase de vreo cinci minute, Rebecca se strecurase în living-room şi Jackie se grăbise după ea, cînd Tiffany simţi un alt curent de aer rece la glezne. Se întrebă dacă nu cumva camioneta lui Pete rămăsese în pană, pentru că nu lăsase motorul să meargă suficient de mult timp. Îşi ridică privirea spre uşă, sprîncenele ridicîndu-i-se întrebător.

Dar nu era Pete cel care apăruse în acel moment în cadrul uşii. Era Mitch, cu o mînă scoţîndu-şi căciula şi îndesînd-o în buzunar, în timp ce cu cealaltă îşi trăgea fermoarul hainei. Ochii lui o întîlniră pe Tiffany şi se dilatară. Arăta complet uluit, cînd se opri ca trăsnit.

– Ce cauţi aici? o întrebă el.

6

Tiffany era înmărmurită, răsuflarea i se oprise. Cum putea acest bărbat să arate atît de atrăgător cu părul presat de căciulă şi cu fruntea brăzdată de încruntare? Cum de putea să arate atît de sexy şi de apropiat, cînd trupul său zvelt era îmbrăcat în atîtea straturi de îmbrăcăminte?

Ea îşi mută privirea dintr-o parte în alta, ca şi cînd ar fi controlat să vadă precis unde era şi de ce trebuia el să fie surprins că o găseşte acolo.

– Ăă... Tu m-ai adus aici, îţi aminteşti?

– Ştiu asta, spuse el puţin impacientat. Dar ce cauţi în bucătărie?

Ea se uită în farfurie, apoi ripostă:

– Imi iau micul dejun!

Exasperat, el încercă încă o dată.

– Vreau să spun, de ce te-ai sculat aşa devreme? Ar fi trebuit să încerci să te mai odihneşti.

– N-am mai putut să dorm.

– Dormeai foarte bine ultima dată cînd te-am văzut.

Tiffany nu credea că era necesar ca el să-i reamintească „căderea ei de pe soclu", dar hotărî ca purtarea ei să fie impecabilă, chiar dacă a lui nu era. Nu se va mai repeta hîrjoneala prostească din seara trecută.

– M-am trezit, îi explică ea politicoasă. Bănuiesc că sînt încă la ora din Hawaii, sau cel puţin la cea din mijlocul Pacificului. Nu era nevoie să-i spună că el fusese cauza insomniei ei. *À propos*, mulţumesc pentru cărat – la propriu, se forţă ea să adauge.

Fu răsplătită cu un zîmbet insinuant.

– Plăcerea mea, ca de obicei, murmură el, apoi îşi propti un picior de treapta de sus şi se aplecă să-şi dezlege şireturile ghetelor.

Lui Tiffany i se păru că Mitch nu arăta la fel de încîntat sau de pus pe flirt cum fusese în ziua precedentă. Şi arăta ca şi cum noaptea lui nu

fusese mai odihnitoare decît fusese a ei. Şi-o petrecuse oare cu vreo femeie pasională?

Jackie o salvă de gîndul ciudat de trist, dînd buzna în bucătărie cu Rebecca în braţe.

– Mitch, îmi nenoroceşti fiul, îl bruftului ea în timp ce mergea spre uşă să-l întîmpine. Cum să mai înveţe Danny să fie responsabil pentru propriile lui lucruri, dacă i le tot dai înapoi? I-am spus să nu-ţi ceară să baţi drumul pînă aici în dimineaţa asta!

– Nu mi-a cerut, spuse Mitch, scoţîndu-şi gheata şi schimbîndu-şi poziţia pentru a o dezlega şi pe cealaltă. Danny m-a întrebat doar dacă este la mine acasă caietul lui. Chiar s-a oferit să-şi primească pedeapsa de la profesoară. Era la alegerea mea să-l salvez încă o dată. Şi, oricum, ştiam că avea caietul cu el la mine acasă şi nici eu nu mi-am amintit de el cînd am plecat, aşa că nu am cum să fiu supărat pe el pentru că a uitat!

Cînd amîndouă ghetele fură scoase, el se îndreptă, îşi dezbrăcă haina şi o atîrnă într-un cuier, apoi păşi în bucătărie, încălţat în nişte ciorapi groşi, gri ,de lînă.

Purta un pulover negru cu guler pe gît, pe sub un altul, model nordic, multicolor. Pantalonii de schi, negri, mulaţi, îi subliniau linia pulpelor şi a coapselor.

Uşurel, îşi spuse Tiffany disperată, cînd res-

piraţia i se acceleră şi mîinile începură să-i tremure.

– Oricum, continuă el fără să arunce o privire spre ea, am ajuns aici chiar înainte să vină autobuzul să-i ia pe copii la şcoală, aşa că eu cred că băiatul nostru a fost suficient de îngrijorat pentru a se hotărî să fie mai atent altă dată. Faţa lui se lumină de un zîmbet cînd Rebecca îşi întinse braţele spre el. Ce face Becky a mea? întrebă el luînd copilul şi ridicînd-o destul de mult deasupra capului ca să o facă să ţipe de încîntare.

Tiffany încercă să nu privească scena. Îi provoca lucruri inexplicabile în interior. Dar nu putea să se uite în altă parte.

– Dă-mi-o înapoi, ordonă Jackie cu un zîmbet indulgent. Acum, că de restul familiei m-am ocupat, este timpul să o îmbrăcăm şi pe ea.

Mitch predă fetiţa şi se duse lîngă sobă. Ridică un capac şi se uită în oală.

– A mîncat toată lumea?

– Acolo a rămas suficient poridge pentru tine, spuse Jackie. Am bănuit că Danny te-a convins să apari, aşa că am făcut mai mult. Serveşte-te singur!

Cînd Jackie plecă cu Rebecca la etaj şi Mitch se întoarse să-şi ia un bol din dulap, fără ca măcar să încerce să facă conversaţie, Tiffany începu să se simtă ostentativ ignorată.

„Foarte bine", se gîndi ea. Oricum nu dorea să vorbească cu el. Se concentră la terminarea ultimului fruct din farfurie şi a ultimelor resturi de biscuiţi cu miere.

Mitch îşi turnă poridge în bol, cînd, fără o privire, îi spuse:

– Tiffany, ştiu că ai ciorapi, pentru că i-am ales eu însumi. Nu ar trebui să umbli cu picioarele goale în papuci. La parter e frig, mai ales acolo unde te-ai aşezat.

La început ea îşi ridică privirea spre el. Îi remarcase gleznele goale? Simţi din nou că o invadează acea căldură tulburătoare, dar şi-o reprimă rapid. Tot ceea ce observase el era ceva cu care putea s-o cicălească. Cu un zîmbet slab, ea spuse amabil:

– Îmi pare bine că te revăd, Mitch, dar nu sînt tocmai sigură că pot suporta farmecul tău binevoitor atît de devreme.

Mitch îşi întoarse capul pentru a-i arunca lui Tiffany o privire aspră, dar zîmbi de parcă ar fi înţeles că merita remarca ei ironică. Preocupat să nu arate cît de răvăşit fusese la vederea ei, se simţi brusc pe punctul de a fi răutăcios.

În timp ce-şi turna sirop de arţar pe fiertura de cereale, el încercă să-şi limpezească gîndurile: „În timpul drumului spre fermă, nu sperase el ca Tiffany să se fi trezit. De fapt, nu bănuise el că

schimbarea fusului orar o va trezi indiferent cît de obosită ar fi fost? Undele de şoc care-l traversaseră cînd intrase în casă şi privise în acei ochi adînci de un verde marin, erau din cauza plăcerii provocate de vederea ei şi nu de o surpriză nevinovată!"

Îşi aduse bolul la masă şi se aşeză la celălalt capăt al ei, departe de Tiffany, întrebîndu-se de ce oare îl obseda într-atît. Desigur, nu-l ajuta absolut deloc faptul că ea arăta proaspătă şi sănătoasă fără nici un strop de fard şi cu părul nearanjat. Era mult prea ispititoare cu buzele ei moi şi tocmai bune de sărutat, iar curbele uşoare ale trupului ei, mult prea evidente sub costumul de jogging. De ce nu era ea genul care, pentru a arăta bine, să aibă nevoie de cosmetice şi de o coafură perfectă? Intrase el într-un bucluc serios? Oare arăta femeia asta minunat numai pentru el şi altfel pentru restul lumii? Oare emoţiile lui se ţineau lanţ din cauza felului nedisimulat în care faţa ei se luminase cînd îl văzuse? Fuseseră momente în viaţă cînd el privise cu mare invidie cum aceeaşi expresie strălucitoare apărea în ochii lui Jackie cînd îl vedea pe Pete. Era suficient pentru a face un bărbat să se simtă precum cel mai popular erou.

Asta era, decise Mitch. Asta era cheia la tot ceea ce se întîmplase. În cele din urmă, nu era de

fapt nimic serios. Tiffany era bună pentru ego-ul său. Putea înfrunta această slăbiciune.

– Ce ai avut la micul dejun? întrebă el.

Tiffany, ridicîndu-şi cana la buze, îl privi încruntată peste marginea ei. Dintr-odată acest individ dorea să fie sociabil.

– Jackie mi-a pregătit o farfurie cu fructe, răspunse ea.

– O farfurie cu fructe? Ăsta-i un mic dejun hawaiian, nu un mic dejun din Winnipeg.

– Este felul de mic dejun cu care sînt obişnuită, spuse Tiffany hotărît. Jackie a presupus că un mic dejun uşor cu fructe proaspete este ceea ce obişnuiesc eu – şi a presupus bine.

– Poate că este ceea ce obişnuiai tu, dar pe-aici ţi-ar prinde mai bine un poridge. Nimeni nu face un poridge mai gustos ca Jackie. Poţi să adaugi puţin miez de nucă în el şi poate şi ceva scorţişoară. În orice caz, ăsta este felul de combustibil de care ai nevoie în zona asta. Este foarte consistent şi îţi încălzeşte interiorul.

– Nu vreau mîncare foarte consistentă şi în mod sigur nu am nevoie de...

Închise gura, realizînd că aproape admisese că ultimul lucru de care avea nevoie era să aibă interiorul înfierbîntat. Prezenţa lui Mitch fusese suficientă pentru a face această treabă mai mult decît bine, indiferent de cît de supărător ar fi fost

el, dar în mod cert nu dorea ca el să vadă acest lucru.

Era prea tîrziu, realiză ea, cînd îl văzu privind-o, cu lingura suspendată la jumătatea drumului spre gură, cu rictusul, de-acum familiar, agăţat în colţul buzelor.

– Nu trebuie să te întorci în oraş să deschizi magazinul? întrebă ea sarcastic.

El rîse şi îi aruncă o privire de o inocenţă absolută.

– Vorbeşti serios? Chiar crezi sincer că muncesc în locul acela? Care este frumuseţea de a fi patron, dacă nu-ţi angajezi oameni care să facă munca de zi cu zi?

Tiffany îl studie un moment, apoi ochii i se îngustară.

– De acum încolo nu mai accept purtarea ta de mare schior. Nimeni nu are succes într-o afacere competitivă cu atitudinea pe care o ai tu. De ce faci asta?

– Să fac ce?

– Să pretinzi că eşti altcineva decît cine eşti.

El o privi direct în ochi.

– Din contră. Sînt unul dintre puţinii oameni pe care îi cunosc care nu pretind că ar fi altceva decît ceea ce sînt. Ceea ce se vede este ceea ce este. Nu e nimic mai mult, nimic ascuns, nimic dincolo de aparenţe. Nu-mi atribui calităţi pe care

nu le am, Tiffany! Asta-i cea mai mare slăbiciune a femeilor şi cel mai rău obicei. Femeia care insistă să vadă într-un bărbat unul mai bun decît este în realitate îl urăşte cînd acesta nu se poate compara cu imaginea pe care şi-o făcuse ea despre el.

Tiffany se uită la el, uimită de vehemenţa discursului lui. El vorbise în felul său nonşalant, obişnuit, cu nelipsitul zîmbet de „băiat deştept", dar vorbele lui spuseseră povestea lor proprie, iar o anume asprime din ochii lui o confirma.

– Ce-i asta? întrebă ea moale. Îmi dai un avertisment cinstit, Mitch?

Punînd lingura jos, Mitch se reculese în tăcere. Ce dracu' l-a împins la acele cuvinte? A vorbit ca un egoist cinic, avertizînd o femeie grozavă să nu se aprindă după el. Ca şi cînd el ar fi fost un fel de premiu. Ei bine, el nu era un premiu, chiar era un egoist cinic şi probabil că Tiffany era prea blîndă şi prea dulce. Trebuia avertizată în legătură cu bărbaţii ca Mitch Canfield. El nu ar fi fost atît de grijuliu ca să nu profite de ea.

El se ridică, păşi repede spre celălalt capăt al mesei, o apucă de umeri şi o ridică în picioare.

– Da, îi spuse, cu o voce brusc răguşită. Un avertisment cinstit pentru amîndoi.

Apoi, el îşi coborî gura peste gura ei într-un sărut pătimaş, nu blînd. Aşa dorea el. Nu voia să

cadă în tandreţe. Acesta era sărutul final. Şi sfîrşitul nebuniei.

La început Tiffany fu prea uluită ca să protesteze. După numai cîteva secunde, era prea implicată, prea pierdută în plăcere ca să mai opună rezistenţă.

Limba lui Mitch, caldă şi agresivă, îi desfăcu buzele şi trecu în fugă dincolo de ele. Ea gustă buchetul parfumat de miez de nucă, scorţişoară şi dulceaţă de arţar, cînd limba ei o întîlni instinctiv pe a lui.

Cînd mîinile lui îi părăsiră umerii şi i se încurcară în păr inclinîndu-i capul pe spate, stăruind posesiv asupra gurii ei, Tiffany îi îmbrăţişă mijlocul, trăgîndu-i corpul lîngă al ei. Auzi un suspin senzual blocat în gîtul lui şi îi simţi vibraţiile pe buze. Era acut conştientă de strînsoarea lui şi de o durere grea, delicioasă, cuibărită între coapse. Nu crezuse niciodată că ar fi putut experimenta o asemenea nevoie imediată, fără raţiune.

El îşi lăsă o mînă pe maxilarul ei în timp ce o săruta uşor, mîngîindu-i uşor buzele după sărutul devastator. Tiffany gemu de plăcere şi Mitch, urmărind încet cu vîrful degetelor linia gîtului ei, îşi lăsă palma să-i alunece pînă cînd îi cuprinse un sîn.

Ea îşi ţinu respiraţia şi se încordă sub mîna lui, în timp ce mîinile i se strecurară pe sub puloverul

şi tricoul lui, pentru a explora contururile spatelui şi pentru a-i simţi căldura mătăsoasă a pielii.

Urmîndu-i exemplul, el îşi băgă mîna pe sub puloverul ei, plimbîndu-şi degetul mare înainte şi înapoi peste marginea unuia dintre sîni şi apoi mîngîindu-i sfîrcul pînă cînd acesta deveni un vîrf bombat de dorinţă concentrată.

El îi eliberă gura şi îşi coborî buzele peste gîtul ei, în timp ce cu cealaltă mînă supunea cel de-al doilea sîn, felului lui special de beţie erotică. Cînd spatele ei se arcui, el frămîntă încet movilele înalte şi ferme.

Tiffany plutea într-o stare de abandon binecuvîntat. Mîinile ei se mişcau neîncetat pe spatele şi coastele lui, aventurîndu-se peste umeri şi piept, mîngîindu-i uşor sfîrcurile masculine, tari. Îi plăcea să-l atingă. Îi plăceau căldura şi fineţea pielii, puterea virilă pe care o simţea în fiecare mişcare a muşchilor, asprimea părului care se îngusta într-o linie subţire spre mijloc.

Mitch gemu, iar cînd limba ei se lovi de a lui intrară într-un dans frenetic, chinuitor.

– Mă scoţi din minţi, oftă el. Nu asta este ceea ce trebuia să se întîmple, Tiffany. Asta nu e ceea ce am dorit. Îmi întorci toate planurile pe dos. Mă învingi de fiecare dată, fără ca măcar să vrei asta, fără să ştii ce îmi faci. Îi prinse toată buza de jos între dinţi şi muşcă încetişor de ea, apoi o mîngîie

uşor cu vîrful limbii. Nu mai înţeleg nimic din toate astea, mai spuse, în timp ce buzele lui se închideau încă o dată peste ale ei.

Nici Tiffany nu mai înţelegea nimic. Dar ei nu-i păsa. Camera se legăna. Podeaua sărea în sus şi în jos ca o plută pe ape învolburate şi ea se agăţa de Mitch, cu echilibrul precar şi cu picioarele prea slabe ca să o mai susţină.

Ca şi cum el ar fi ştiut cît de răscolită era, îşi lăsă mîinile să-i alunece de-a lungul corpului ei pînă cînd îi cuprinse fesele, apoi o ridică şi o aşeză pe marginea mesei. Mişcîndu-se între coapsele ei, Mitch îşi lipi palmele de spatele ei ca să şi-o apropie.

– Mitch, şopti ea peste buzele lui. Oh, Mitch, de ce te doresc atît de mult? Cum pot să doresc un bărbat pe care nici măcar nu-l cunosc?

Naivitatea întrebării ei îl aduse pe Mitch în simţiri, mai repede decît o lopată de zăpadă azvîrlită în faţă. Îşi înălţă capul şi privi spre ea, căutîndu-i ochii şi certîndu-se singur că a început ceva ce nu trebuia sfîrşit. Jocul cu Tiffany nu era un joc cinstit. Nu pentru el. Femeile care trecuseră prin viaţa lui nu ar fi întrebat aşa ceva. Ele nu aveau nevoie să cunoască bărbatul, pentru a-l dori. La naiba, ele preferau să nu ştie prea multe. Nu intimitate, nu promisiuni, nu legături. Sex sigur din punct de vedere emoţional şi fizic. Totul era cu

prea mult sînge rece şi prea fals pentru gustul lui, dar Tiffany avea un sînge mult prea cald şi era mult prea reală pentru mintea lui.

Ţinîndu-i faţa cu mîinile, se forţă să zîmbească, sperînd că va reuşi cel mai insolent şi mai arogant zîmbet.

– Poate că dacă m-ai cunoaşte nu m-ai mai dori atît de mult, spuse el încet, deşi de îndată ce rosti aceste cuvinte, îşi dori să se fi gîndit de două ori înainte să fi deschis gura. Acest gen de comentariu era la acelaşi nivel cu ieftinul „eşti prea bună pentru mine", o propoziţie prin care se dorea stîrnirea curiozităţii şi compasiunii femeiii.

Tiffany îşi reveni încet dintr-o vîlvătaie de senzualitate, cu corpul în flăcări, în timp ce mintea ei încerca să se obişnuiască cu topirea bruscă a pasiunii lui.

– Ce-ai spus? întrebă ea.

Mitch îşi scutură capul.

– Nimic.

– Dar...

– Nimic care să merite să fie repetat, spuse el ferm.

Realizînd că vraja s-a rupt, dar nu şi contactul cu ea, Mitch îşi luă mîinile de pe mîinile ei şi păşi în spate lăsînd suficient loc ca să o ajute să sară de pe masă. Neştiind ce să facă, cum să treacă peste momentul de stîngăcie, el o eliberă pur şi

simplu, ciufulindu-i părul de parcă ar fi fost un căţeluş drăguţ, apoi începu să strîngă masa.

Tiffany se întoarse la scaunul ei, năucită.

– Cum ţi se par lucrurile pînă acum? o întrebă el, purtîndu-se ca şi cum nimic deosebit nu se întîmplase între ei şi continua doar o conversaţie normală.

– Care lucruri? întrebă Tiffany cu o voce pierdută, ciudată.

– Lucrurile cu Winnipeg. Cu iarna, spuse Mitch în timp ce strîngea bolul său gol şi farfuria ei şi le ducea la chiuvetă. Vei fi în stare să înfrunţi viaţa nordică dacă o să cazi la înţelegere cu Pete şi cu Jackie şi vei rămîne blocată aici pentru un timp?

Ea îşi ridică umerii cu puţină neîncredere.

– Nu ştiu sigur, spuse ea, adăugînd în gînd că erau o mulţime de lucruri de care nu era sigură, jocurile pe care le făcea Mitch, de exemplu. Încă nu sînt sigură, zise mai mult pentru ea însăşi decît pentru el.

– Încă mai crezi că poţi fi obiectivă cu recomandarea ta?

– Da, rosti ea cu bărbia ridicată după ce ieşise din transă şi începuse să-l ajute la curăţat. Dacă ambele companii sînt bune una pentru cealaltă, nu voi avea probleme recomandînd o fuzionare. Oricum *Paradise Foods* nu este chiar nepregătită să lase afacerea, dacă eu decid că

nu sînt în stare să rămîn pentru perioada de tranziţie. Este o corporaţie foarte mare, cu proprietăţi în toată lumea. Există probabil vreun suflet excentric pe undeva, căruia i-ar plăcea să vină aici.

– Înţeleg, spuse Mitch în timp ce spăla vasele, meditînd asupra vorbelor ei. S-ar putea să părăsească Winnipeg-ul. S-ar putea să n-o mai vadă niciodată. Probabil că ar fi fost mult mai bine, dar lui nu-i plăcu ideea. Excentric? repetă el accentuînd cuvîntul. Aşa rău, da?

Tiffany înşfăcă un prosop de vase şi începu să le şteargă.

– Mitch, am venit aici abia ieri, punctă ea. Recunosc că sînt puţin depăşită de asprimea care se pare că e necesar să o ai aici, dar nu sînt gata să dau înapoi în faţa provocării, înainte de a avea şansa să o întîlnesc.

El îi aruncă o privire lungă şi un zîmbet sarcastic.

– Scumpo, ai putea începe să plîngi încă de pe acum. Nu eşti tu genul acela. Vei fi ca o orhidee fragilă încercînd să supravieţuiască pe o bucată de gheaţă.

– Chiar aşa? Bărbia ei se ridică în timp ce-l săgeta cu un zîmbet rece. De unde ştii că nu sînt o rezistentă floare de zăpadă?

Mitch rîse.

– Îndrăzneşti să pariezi?

– Pe ce? Pe abilitatea mea de a mă acomoda cu un mediu nefamiliar? Lăsînd la o parte îndoielile, Tiffany decise că i se reproşase destul că nu se născuse şi nu crescuse într-un troian. Accept pariul, spuse ea sfidător. Care sînt condiţiile?

Mitch tăcu o vreme, pînă ce curăţă chiuveta şi şterse totul. Nu se aşteptase la răspunsul lui Tiffany, dar îşi dădu seama că ar fi trebuit să bănuiască că mîndria ei o va pune în acţiune. Acum va îndura orice îi va face Nordul, decît să admită că nu putea rezista. Şi se băgase singur la colţ. Acum va trebui să dovedească că iarna în Winnipeg o va înfrînge, dar nu se putea hotărî dacă voia să cîştige sau să piardă pariul.

– Ei bine? insistă Tiffany în timp ce ştergea ultima farfurie şi punea prosopul la loc. Ai de gînd să-mi spui care sînt condiţiile?

Lui Mitch îi veni în minte că ar fi putut să o facă pe Tiffany să dea înapoi de la această idioţenie, înainte să înceapă.

– O.K., ce zici de asta? spuse el, luînd un prosop pentru a se şterge pe mîini şi întorcîndu-se spre ea, încercînd să pară sincer. Uite cum văd eu lucrurile: cred că va trebui să-ţi petreci cel puţin zece zile aici ca să faci un raport corespunzător.

Tiffany îşi încrucişă braţele peste piept într-un

gest instinctiv de autoapărare. Era un licăr primejdios în ochii lui Mitch. În ce se mai băgase acum?

– Probabil în jur de două sau trei săptămîni, spuse ea.

– Hai să spunem două săptămîni, atunci. Dacă poţi să rezişti atît de mult fără să admiţi că nu vei reuşi să stai aici pentru un timp mai îndelungat, te voi duce în zbor într-un hăţiş idilic din Caraibe pentru un sfîrşit de săptămînă.

– Un week-end în Caraibe? murmură ea, înţelegînd pentru ce apăruse licărul din ochii lui. Pare grozav, adăugă ea calm, zîmbindu-i radioasă. Şi dacă pierd, mergi tu cu mine?

Mitch se holbă la ea un moment, înainte să mormăie apreciativ. Trecuse mult timp de cînd nu mai fusese pus la punct şi niciodată cu atîta abilitate.

–Deci ne-am înţeles? întrebă el întinzîndu-i mîna.

Tiffany acceptă strîngerea de mînă. Era fermă, caldă şi încărcată de electricitate, dar ea ignoră semnalele de alarmă şi se concentră asupra faptului că îi va arăta acestui mascul îngîmfat din ce aluat era ea făcută.

– Eu sînt pentru, dacă eşti şi tu, răspunse ea.

Privirile lor se întîlniră şi se blocară, zîmbetele lor se şterseră încet, iar mîinile le rămaseră încleştate pînă cînd, cîteva momente mai tîrziu,

le auziră pe Jackie şi pe Rebecca coborînd scările fredonînd un cîntecel zgomotos cu sensul de „atenţie, venim".

Tiffany tocmai îşi îndesa mîinile în buzunare cînd Jackie şi fiica ei intrau în bucătărie. Fetiţa fugi drept la unchiul ei, iar el o ridică imediat pe umeri.

– Care sînt planurile pentru dimineaţa asta? o întrebă el pe Jackie.

– Nu avem nici un plan. Nu am crezut că o persoană care a traversat o jumătate din lume va fi pregătită să înceapă aşa repede. Jackie se opri un moment, apoi îşi scutură capul. Probabil că doreşti să faci marele tur pe afară ca să te încadrezi în program Tiffany, dar guvernanta lui Becky nu va veni pînă la ora unu, aşa că nu te pot conduce.

– E în regulă, spuse Tiffany.. Am să ies doar la o plimbare pe jos.

– S-ar putea să doreşti să-ţi revizuieşti această idee, interveni Mitch, apoi începu să galopeze în timp ce Rebecca se ţinea de părul lui şi sălta în sus şi în jos, forţîndu-l să se joace de-a calul şi călăreţul. Sînt douăzeci şi cinci de grade sub zero, acolo, afară. Şi astăzi, vîntul este de minus patruzeci.

Tiffany ştia că încerca să o sperie – şi chiar reuşea.

– Ce este cu această temperatură a vîntului?

Făcînd un mic galop ciudat în cercuri, în timp ce Rebecca chicotea fericită, Mitch îi explică în cei mai simpli termeni posibili.

– Termometrul înregistrează minus douăzeci şi cinci, dar vîntul pe pielea ta face să pară mult mai frig. El se opri pentru a putea rînji la Tiffany. Dar sînt şi veşti bune, totuşi. Maxima de astăzi se presupune că va atinge minus douăzeci, spuse el mai departe. Poate chiar minus optsprezece.

Ea zîmbi de parcă ar fi fost încurajată.

– Ei bine, atunci va fi aproape primăvăratic, deci, cred că voi face totuşi acea plimbare. Dacă mă veţi scuza, dau fuga sus şi încep să mă bag în echipamentul meu de supravieţuire, special selectat.

Răsucindu-se pe tocuri, Tiffany se îndreptă spre holul principal şi spre scări cînd îl auzi pe Mitch chicotind în urma ei.

– Nu-ţi uita lenjeria de corp, spuse el cînd ea trecu de pragul uşii.

Ea se opri şi ţipă la el.

– Mitch! Pentru Dumnezeu, chiar trebuie să...

Se opri brusc cînd o văzu pe Jackie făcînd eforturi serioase pentru a-şi stăpîni un hohot de rîs. Tiffany inspiră adînc şi lăsă aerul să iasă cît numără pînă la cinci, apoi zîmbi.

– Vrea să spună lenjerie de corp termală, explică ea.

– Eu... am presupus asta, spuse Jackie cu vocea întretăiată.

Tiffany simţi trecînd peste ea un val de violenţă. Strînse din dinţi şi ieşi din cameră.

– Aranjază-te repede şi vei face turul cu mine, strigă Mitch după ea.

– Nu mă grăbesc. O aştept pe Jackie să-mi petrec după-amiaza cu ea, mulţumesc, spuse grăbindu-se să urce scările. Pari îmbrăcat pentru schi. Nu-ţi schimba programul din cauza mea.

Mitch apăru jos în hol, cu Rebecca călărindu-l încă, precum un jocheu.

– Nu te învinovăţesc pentru refuz, desigur. Dar dacă tot se întîmplă să fiu îmbrăcat pentru schi, vreau să trec peste dealuri într-un automobil de zăpadă. Un tur se face mai rapid aşa, dar aceste maşini pot speria serios pe cineva care nu este obişnuit cu ele.

Ajungînd la primul etaj, Tiffany se aplecă peste balustradă şi privi în jos spre el.

– Automobilele nu mă sperie, chiar dacă sînt de zăpadă, înţelegi? Şi nici tu nu mă sperii!

– Grozav! Atunci grăbeşte-te şi vom porni în acest tur înainte să poţi spune:"Waikiki cald şi minunat".

El se întoarse şi intră din nou în bucătărie, lăsînd-o pe Tiffany să se minuneze de cît de uşor executase acea manevră.

Ceea ce se întreba ea era *de ce*.

Se înapoie în bucătărie în mai puţin de un sfert de oră, cu lenjeria mătăsoasă mîngîindu-i pielea, cu ciorapi călduroşi în picioare şi cu pantalonii de schi fîşîind la fiecare pas pe care-l făcea.

7

Un automobil de zăpadă, decise Tiffany, era ca un ţînţar gigantic care sălta pe schiuri agresîndu-i timpanele cu ţiuitul lui strident, în timp ce o purta cu repeziciune pe spatele său de-a lungul cîmpurilor deschise.

Dar ceea ce o ţinea încordată nu era viteza cu care îţi puteai rupe gîtul; aşa cum nu era nici frigul înviorător sau strălucirea orbitoare a soarelui pe întinderea nesfîrşită de alb. Era echipată pentru o expediţie polară, avînd şi ochelari speciali traşi

peste masca de schi. Opinia ei era că putea trece peste botezul ţînţarului, dacă acesta părea să fie modul acceptabil pentru înfruntarea Nordului.

Ceea ce îi ţinea nervii întinşi şi gîndurile departe era felul în care era cocoţată în spatele lui Mitch, cu picioarele şi braţele încolăcite în jurul lui. Toate straturile de îmbrăcăminte dintre ei nu reuşeau să micşoreze acea stare specială de intimitate, iar frecarea uşoară a trupurilor îi producea senzaţii pe care ea nu dorea să le simtă. De asemenea, nici nu era suficient loc de mişcare, cu cele două perechi de rachete de zăpadă proptite pe marginile maşinii.

– De ce avem nevoie de rachete de zăpadă? întrebase ea cînd părăsiră casa.

– Asigurare, răspunse Mitch. Dacă maşina se strică, vom merge pe jos. Şi să încerci să mergi de-a lungul unui cîmp cu zăpadă mare, este ca şi cum ai încerca să traversezi un lac dezgheţat. Te scufunzi.

Se scufundase deja. Se scufundase într-o stare de dorinţă urgentă.

Nu se putea abţine să nu se întrebe dacă a te ţine atît de strîns era chiar necesar. Ei i se păruse că lăsîndu-şi mîinile să se odihnească pe talia lui Mitch şi menţinînd cîţiva centimetri între ei, va fi ferită de cădere, dar Mitch, pe un ton certăreţ, insistase ca ea să se agaţe cît mai strîns.

În timp ce se apropiau de prima destinaţie, zumzetul motorului se mai potoli. Automobilul şi sursa de alimentare se opriră complet cînd Mitch parcă lîngă o potecă înzăpezită ce ducea spre o clădire veche şi dărăpănată.

– O moară de vînt! exclamă Tiffany cu un zîmbet. Aici este locul în care se aduc cerealele şi se macină făina?

– Aşa e, răspunse Mitch. Metoda cea veche este acum considerată modernă, din cauză că protejează mediul. Pete munceşte la ferma asta folosind metode vechi de generaţii. Dar lui îi place să spună că metoda folosită de el este mai bună decît a celorlalţi, aşa că va termina cu mult înaintea lor, dar ăsta-i comportamentul lui de simplu băiat de fermă.

– Atunci, amîndoi vă subapreciaţi, comentă Tiffany. Pete o face pe băiatul tîmpit de la fermă, cînd de fapt este un agricultor afacerist sofisticat. Tu încerci să treci drept un fluturaş fără griji cînd de fapt tu eşti un...

– Acum putem intra, i-o tăie Mitch privind-o pe Tiffany peste umăr, cu nelipsitu-i rînjet.

Grăbită, ea îşi trase braţele din jurul taliei lui, îşi scoase masca şi începu să-şi scuture capul pentru a-şi răsfira părul. El reuşise s-o tulbure iar şi asta chiar atunci cînd ea încerca să-l pună în defensivă. Era imposibil să scoţi ce avea mai bun

în el!

Mitch descălecă maşina şi se întoarse să-i întindă mîna ca s-o ajute, iar Tiffany acceptă. Învăţase lecţia la aeroport.

El încă o ţinea de mînă cînd intrară pe o mică poartă exact în interiorul clădirii.

– Poţi să-mi dai drumul acum, zise ea zîmbindu-i dulce.

El o eliberă, dar numai ca să-i înconjoare talia cu o mînă şi să o tragă spre el.

– Eşti o puştoaică, spuse el cu gura primejdios de aproape de a ei. Aminteşte-mi să nu te lovesc prea tare, decît dacă vreau să ricoşezi înapoi la mine.

– Asta-i exact ceea ce încercam să-ţi reamintesc, spuse ea în timp ce privea în jur nervoasă. Poarta era separată de restul clădirii de o uşă interioară, aşa că nimeni nu putea vedea ce se întîmplă. Dar cineva putea veni în orice minut. Mă aflu aici din motive profesionale. Vrei, te rog, să mă tratezi corespunzător?

Îi ordonă pulsului să se potolească, însă acesta o ignoră, continuînd să galopeze ca un cal de curse în plină fugă. Ea îşi ridică umerii.

– Putem intra acum?

Mitch zîmbi spre ea pentru un moment lung, cu o expresie gînditoare în ochi. În sfîrşit, eliberînd-o, se întoarse să deschidă uşa.

– După tine, spuse el cu o nuanţă curtenitoare.

În interiorul morii, Mitch se transformă într-o persoană diferită, la fel cum fusese şi în timpul discuţiilor de afaceri din noaptea trecută. După ce luă haina lui Tiffany şi o agăţă într-un cuier o conduse în jurul clădirii, prezentînd-o muncitorilor şi explicîndu-i răbdător tot ce făceau ei. Era instruit, serios şi extrem de politicos.

Tiffany observă că toată lumea îl cunoştea şi îi spuneau pe numele mic, ceea ce n-o surprinse. Dar ce o intriga era faptul că ei toţi păreau să găsească perfect normal ca el să-i arate împrejurimile, de parcă ar fi fost stăpînul.

– Eşti sigur că nu faci parte din companie? întrebă ea în timp ce-şi luau hainele pentru a merge la următorul obiectiv.

– Doar fac parte din familie. Cred în ceea ce fac Jackie şi Pete pentru ca vechea vatră părintească să prospere în timpurile astea schimbătoare, asta-i tot.

– Eşti împotriva unei implicări în afaceri cu *Paradise Foods*?

– Din contră, eu sînt cel care a sugerat-o. Observînd că Tiffany se chinuia să-şi tragă fermoarul, Mitch continuă: Atîta timp cît tu negociezi cu bună credinţă şi nu încerci să schimbi, astfel ca proprietatea să fie exclusă din afaceri, voi fi fericit.

– Noi sîntem interesaţi de produsele care vin

din această operaţie, nu de pămînt sau de clădire, îl asigură Tiffany. Iar eu negociez cu bună credinţă sau nu negociez deloc.

El îi trase în sus fermoarul, apoi o ciupi de bărbie:

– Iar apare bărbia încăpăţînată. În sus şi în afară, exact la replică.

Tiffany se încruntă văzînd că Mitch era prea priceput şi ştia să anticipeze reacţiile ei – apoi îi făcea plăcere să se amuze. Poate ascunzîndu-se după mască ar putea avea şi ea un mic avantaj.

El o privi cum îşi trăgea masca pe cap şi pe faţă, apoi îşi clătină capul şi rîse.

– Ştii, am noutăţi pentru tine, spuse el trăgînd-o în braţe. Să nu-ţi pui niciodată masca ca un terorist sau ca un jefuitor de bănci.

Bătăile inimii ei se accelerară.

– De ce nu?

– Pentru că ochii tăi sînt prea frumoşi şi gura ta prea ispititoare, murmură el coborîndu-şi buzele spre ale ei. *Cea mai căutată din America*[1] este o posibilitate definită totuşi.

Sărutul lui fu dureros de uşor. Seducător. Persuasiv.

Era cel mai ciudat sentiment, se gîndi Tiffany,

1. Este vorba de afişele puse de poliţie cu poza răufăcătorilor sub care este specificat: Cel (cea) mai căutat(ă).

să aibă aproape toată faţa acoperită în timp ce gura îi era explorată cu atenţie. Senzaţiile păreau concentrate acolo şi ea experimenta un inexplicabil sentiment de libertate totală. În spatele măştii, ea putea fi oricine, chiar şi o femeie neînfricată, neinhibată, care`îşi gustă plăcerea acolo unde o găseşte, care nu se îngrijorează pentru trecut, care nu pune întrebări despre viitor.

Dar Mitch îi reaminti unde se aflau şi cine erau.

– Mai bine am lăsa-o baltă înainte să facem ceva ce ar putea deveni scandalul lui *Canfield Farm*, spuse el eliberînd-o.

Tiffany oftă. Avea dreptate, bineînţeles. Dar ar fi dorit ca el să se fi gîndit la consecinţele tachinării lui senzuale *înainte* să se fi implicat în ele. Odată şi odată va fi surprins să se trezească întins pe spate în zăpadă şi la naiba cu scandalul.

– Chiar aşa, spuse ea. Hai s-o lăsăm baltă!

El deschise uşa şi ieşiră afară în frig.

– O întrebare, spuse Tiffany, cînd ea şi Mitch părăsiră cel de-al treilea obiectiv, o casă micuţă de fermă transformată într-o făbricuţă pentru prepararea uleiurilor de gătit din diferite seminţe. De ce este totul atît de răspîndit? Nu ar fi viaţa mai uşoară dacă diversele ramuri ale companiei

ar fi fost sub un singur acoperiş sau măcar concentrate într-o singură zonă?

– Evident, spuse Mitch. Dar pînă acum situaţia a fost productivă. Ferma în care am crescut eu nu era atît de extinsă pe cît este acum. Pete şi Jackie au tot cumpărat proprietăţile învecinate şi mai degrabă decît să dărîme clădirile, ei le-au folosit. Sînt mai multe subramuri în oraş. *Canfield Farm* seamănă mult cu *Paradise Foods* – diversificată şi în expansiune – dar la o scară mai mică.

În timp ce se urcau pe automobilul de zăpadă el aminti cîteva din proprietăţile companiei, dîndu-i lui Tiffany cîte o explicaţie detaliată despre fiecare.

Cînd el porni motorul, discuţia trebui să înceteze. Tiffany fu lăsată să reflecteze la cele auzite. Dacă Mitch nu-i dădea o imagine prea roz de cum se situase *Canfield Farm* singură în topul marketing-ului, era exact tipul firmei în care compania ei era dispusă să investească.

Proiectul muncii pentru cîteva luni cu familia lui Mitch în timpul tranzacţiei era derutant. Nu era capabilă să-l evite sau să vrea asta. Iar el încurcase problema într-un stil mare.

Ea se hotărî să pună aceste îngrijorări deoparte pentru moment. Nimic nu era hotărît încă. Nimic nu va fi hotărît de-acum încolo. În schimb, ea se concentră asupra călătoriei, dîndu-şi seama că se bucura de ea. Cînd oare i se evaporase

nervozitatea?

Peisajul o fascina. Strălucirea monocromatică a panoramei era spartă doar de azurul strălucitor al cerului şi de discul soarelui de un alb-auriu, metalic. Era ca pe o altă planetă, străină, dar de o frumuseţe ce-ţi tăia respiraţia.

Tiffany rememora amintiri recent trăite care o vor însoţi pentru multă vreme, iar cînd Mitch îi arătă un cerb cu coada albă care se îndrepta spre un hăţiş de arbori veşnic verzi, uită de ea însăşi suficient de mult, încît să-şi încordeze braţele în jurul lui într-o îmbrăţişare impulsivă.

Dimineaţa zburase mult prea repede. Se îndreptau înapoi spre casă, dar Tiffany aproape că îşi dori ca dimineaţa să înceapă de abia acum.

Deodată, cînd parcurseseră cam o treime din drum, de-a lungul unui cîmp imens la vest de casă, o rafală violentă de vînt ridică troienele de zăpadă şi le aruncă şuierînd într-un vîrtej, cu Mitch, Tiffany şi automobilul de zăpadă prinşi în mijlocul acestuia.

Tiffany simţi corpul lui Mitch încordîndu-se şi îi văzu capul scuturîndu-se în timp ce profera o întreagă gamă de înjurături explozive, ambalînd

motorul pentru a obţine o viteză mai mare.

Dar rafala fusese o nimica toată faţă de ceea ce urmă. În numai cîteva momente automobilul fu înconjurat de un giulgiu orbitor de zăpadă.

Tiffany era alarmată. Nu-i venea să creadă că vremea se schimbase atît de repede fără nici un avertisment şi nici nu avea vreo idee despre cum va reuşi Mitch să se descurce. Înaintarea spre casă părea primejdioasă, erau garduri şi pîlcuri de copaci care parcă de abia aşteptau să le iasă în cale. De altfel, vizibilitatea era ca şi inexistentă, aşa că pierderea direcţiei părea aproape inevitabilă. Oprirea nu era o alternativă prea fericită, iar perspectiva de a fi îngropată sub un troian de zăpadă, cu totul neatrăgătoare.

Nu avea decît o singură posibilitate. Să creadă că Mitch ştia ce are de făcut. Ferindu-şi capul pe după spatele lui lat, pentru a se apăra de asaltul înţepător al vîntului şi al zăpezii, îşi reaminti că el cunoştea ţinutul, că fusese crescut acolo şi că se va descurca cumva.

– Ţine-te bine! urlă el peste urletul vîntului şi peste bîzîitul reverberant al automobilului de zăpadă.

Lui Tiffany nu era nevoie să i se spună de două ori. Reţinerea ei fusese dată uitării în timp ce braţele şi pulpele se încordau în jurul lui ca nişte vrejuri. Automobilul viră strîns la dreapta. Ea nu

ştia de ce şi de altfel nici nu-i păsa. „Mitch ştie ce face", se încurajă ea singură ţinînd ochii strîns închişi.

Dintr-odată, rafalele vîntului se potoliră, încetînd să mai încerce să o ia de lîngă Mitch şi să o arunce de pe maşină. Tiffany deschise ochii şi văzu un copac înalt, drept, cu ramuri asemănătoare unor braţe. Braţe deschise, primitoare. Îşi înălţă capul. Mai mulţi copaci. Copaci peste tot în jur. Molizi şi brazi, cedri şi pini, încărcaţi cu straturi mari de zăpadă ca frişca bătută, culorile lor mergînd de la smaraldul argintiu-pal pînă la jadul curat, de culoare întunecată. Încrucişate deasupra lor, ramurile fără frunze, îmbrăcate în gheaţă, scoteau un sunet la fel de muzical ca armonia picăturilor de cristal atunci cînd se loveau una de cealaltă.

Mitch reuşise să găsească un adăpost perfect şi Tiffany era încîntată. Se simţea de parcă fusese admisă într-un loc secret, ieşit dintr-o poveste plină cu prinţese ale zăpezii şi castele de gheaţă.

Mitch opri motorul şi îi arătă o scorbură mică şi aproape de neobservat, săpată în cea mai joasă creangă din ceea ce presupunea Tiffany că era un imens stejar bătrîn, sau poate un arţar.

– Nu-i chiar aşa de rău aici, deşi am fi putut aştepta să treacă vijelia într-un loc mai confortabil. Se uită la Tiffany peste umăr: Crezi că te descurci

cu rachetele de zăpadă?

Tiffany aprobă din cap, absentă, în timp ce privea la deschizătura din lemn pe care i-o indicase el.

– O casă în copac? Vom aştepta într-o casă din copac?

– Îmi pare rău, este tot ce am putut găsi. Îmi cer scuze că n-am anticipat acea mică furtună. De obicei nu sînt luat din scurt în felul ăsta. Făcu o pauză, apoi adăugă aproape neauzit: Bănuiesc că nu-mi era mintea la vreme.

– Dar o căsuţă în copac! exclamă Tiffany surescitată. Adevărat? Vrei să spui că putem merge acolo sus?

Mitch îi aruncă un zîmbet necăjit.

– Arăţi de parcă ai vrea!

– Chiar vreau. Nu aş pierde ocazia pentru nimic în lume! N-am fost niciodată într-o căsuţă în copac. Tu ai construit-o?

Mitch rise în timp ce cobora de pe automobil în zăpada adîncă.

– În mod normal ar trebui să fii speriată sau furioasă sau măcar puţin necăjită, nu exuberantă, spuse el punîndu-şi rachetele de zăpadă. Şi oricum, ce fel de nativă sudică eşti tu?

– Genul care intenţionează să cîştige un anumit pariu, îi ripostă ea, apoi zîmbi. Şi genul care întotdeauna şi-a dorit să vadă interiorul unei

căsuţe construită într-un copac.

– Ar fi trebuit să ne întîlnim cu nişte ani în urmă. Te-aş fi luat cu mine sus oricînd, spuse Mitch cu obişnuita sclipire răutăcioasă în ochi.

– Aş fi pus pariu că ai fi făcut-o, rosti ea tărăgănat. Împreună cu orice altă femeie pe care ai fi putut s-o momeşti acolo sus.

Mitch rîse cu sinceritate şi o ajută să coboare din maşină direct pe rachetele de zăpadă. Mintea îi fu străbătută de gîndul că ar fi dorit să o fi întîlnit pe Tiffany cu nişte ani în urmă, dar îl respinse. Dacă ea ar fi fost prin preajmă cînd el avea – să spunem douăzeci şi trei – cînd era încă un idealist şi un romantic ce credea că există o anume femeie sortită lui, Tiffany ar fi avut atunci în jur de cincisprezece ani.

Gîndul îl făcu să se simtă ca un tîlhar, deşi o diferenţă de opt ani nu era chiar breşa mai-decembrie. Doar că părea aşa din cauză că el se schimbase atît de mult în aceşti opt ani.

De altfel, îşi reaminti el, lui îi plăceau libertatea şi existenţa uşoară. Nu el plănuise lucrurile să iasă aşa cum au ieşit, dar, era destul de mulţumit şi în mod cert nu căuta să facă alte schimbări în viaţa lui sau în el însuşi.

Se încruntă, stînjenit că gîndurile îl distrăseseră de la preocuparea lui.

– O.K., hai să mergem, spuse cu o bruscheţe

care nu-l caracteriza. Fă paşi mici, aşa.

El îi arătă, apoi se îndreptă spre copac, supraveghind-o pe Tiffany şi observînd cu o plăcere nedisimulată că ea era un elev receptiv.

După cîţiva metri Tiffany chicoti:

– Şi eu care am crezut că e dificil să mergi cu labele de cauciuc. Să mergi pe rachete de tenis pe zăpadă, este interesant, cel puţin în vorbe.

El îi dărui un zîmbet grijuliu, aprobator, dar rezervat.

– Te descurci bine. Aş spune că ai multă abilitate nativă. Probabil că ai fi un bun schior.

– Chiar crezi asta? întrebă ea radioasă. Chiar îmi place schiul pe apă, ştii? Mai este mult?

– Concentrează-te, Tiffany, sau vei...

Ea călcă cu o rachetă peste cealaltă şi se rostogoli în faţă.

– Sau vei face asta, continuă Mitch în timp ce mîna lui se întindea să-i prindă braţul şi să o ridice.

După ce se ridică cu ajutorul lui, Tiffany rîse cu poftă şi apoi îşi concentră toată atenţia pentru a ajunge la copac fără să mai cadă.

Odată ajunşi acolo, Mitch păşi pe o porţiune mai fermă aproape de copac, înainte de a-şi scoate rachetele şi de a le arunca în zăpadă, unde rămaseră înfipte.

– Voi merge eu primul sus, ca să văd dacă

locul este sigur. Era o căsuţă destul de solidă cînd eu şi cu Pete am construit-o acum vreo două decenii. O verificăm regulat pentru a fi siguri că este încă O.K., în cazul în care copiii vor începe să vină aici fără să ne spună. Dar cel mai bine este să fii prevăzător.

Urcîndu-se fără efort pînă la micuţa scobitură din copac, el deschise uşa împingînd-o, verifică puţin în jur şi apoi coborî.

– Pare totul în ordine, spuse el. Am să te ridic ca să poţi ajunge pînă la prima cracă. Poţi să te descurci de acolo?

– Nici o problemă. Tiffany rîse şi se prefăcu că-şi scuipă în palme. Ar fi trebuit să mă vezi cum mă cocoţam în palmieri. Chiar dacă sînt născută în Hawaii, nu înseamnă că sînt total neajutorată.

Mitch zîmbi şi o apucă de talie, ridicînd-o pînă cînd ea reuşi să ajungă pînă la cracă şi să o cuprindă şi cu picioarele.

Puterea lui fizică o uimi pe Tiffany şi o excită. Gîndul la mîinile lui puternice mişcîndu-se uşor peste trupul ei, atingînd şi mîngîind, reaprinse flacăra lăuntrică pe care reuşise să o stingă cît timp fusese speriată.

Ea intră prin cadrul jos al uşii deschise. Înăuntru părea imposibil să stai drept în picioare, dar altfel adăpostul părea mai mult decît adecvat. Şi era exact aşa cum îşi imaginase ea că ar putea

fi o căsuţă în copac: grosolan cioplită şi total masculină. Ca şi bărbaţii care o construiseră.

Cînd Mitch o ajunse, Tiffany tocmai deschidea obloanele unei ferestre mici din peretele lateral, pentru a lăsa să intre puţină lumină.

– Fantastic! îl necăji ea. Ferestre cu obloane. Sînt surprinsă că nu există şi o cadă spaţioasă plină cu apă fierbinte şi un dormitor.

– Hei, fratele meu mai mare şi cu mine am făcut o ascunzătoare serioasă, nu ce-ar fi făcut nişte mototoli „lasă-mă să te las". Noi formam o pereche de cocoşei cu sînge rece, spuse Mitch cu un zîmbet autoironic care se transformă subit în încruntare cînd se lovi cu capul de tavan. Frăţioare, locul ăsta s-a tot micşorat de-a lungul anilor.

Tiffany rîse.

– Este un loc minunat pentru un băiat, spuse ea lăsîndu-se în genunchi în mijlocul camerei. Dar tu şi Pete aţi construit-o chiar singuri?

– Cu multe îndrumări de la tata. Urmînd exemplul lui Tiffany se aşeză şi el în genunchi. Camera era aşa de mică, că aproape se atingeau. El privi în jur: Am făcut o treabă bunicică, nu?

– Am sentimentul că tu şi Pete nu faceţi nimic dacă nu faceţi şi bine. Pe orice puneţi voi mîna...

Vocea ei tremură şi se stinse în timp ce căldura o înconjura ca o flacără. Doar gîndul la mîi-

nile lui Mitch şi era suficient pentru a o năuci. Ea privi în jur disperată, pentru a găsi o schimbare rapidă de subiect.

– Erai un fan al *Tigrilor*? întrebă ea cu privirea fixată pe cîteva postere vechi de baseball de pe perete.

– Încă mai sînt. Prindem televiziunea din Detroit aici, răspunse el privind-o cu o intensitate care îi dădea fiori.

„Ştie", se gîndi Tiffany. El ştia întotdeauna ce gîndea şi simţea ea... şi ce dorea. Încercă să schimbe vorba. Descoperind un semn crestat în lemn, atîrnat pe celălalt perete, ea rîse:

– Fetele admise, citi ea. Asta eşti tu, Mitch.

– Îmi reamintesc cum am pus asta în afara uşii într-o zi, ca să-l sîcîi pe Pete. Aproape că m-a aruncat de aici de sus. Dar a fost de acord să nu mă bată cînd a văzut asta – Mitch întoarse semnul invers ca să arate ce tipărise pe revers – „Fetele NU sînt admise. Nici o excepţie. Nici vorbă!".

Tiffany zîmbi, închipuindu-şi-l pe Mitch găsind nenumărate modalităţi să-şi ţină fratele mai mare în cumpănă. Pete era cel serios, Mitch ştrengarul. Pentru un moment, ea se întrebă cît de mult din poza lui de golan era pură născocire şi cît anume reală, dar, îşi spuse ea repede, nu era cazul să cadă în capcana gîndurilor binevoitoare.

Realizînd că se pierduse în adîncurile ochilor întunecaţi ai lui Mitch, reveni repede la realitate şi se strînse în ea tremurînd.

– Ţi-e frig? întrebă Mitch cu bunătate.

Tiffany îşi scutură capul.

– Nu cred. Nu sînt sigură. Poate un pic. Sînt îmbrăcată destul de călduros, dar bănuiesc că trupul meu nu s-a obişnuit cu climatul de aici.

– Nici n-a avut prea multe şanse. Ar fi trebuit să te îmbrac în mai multe haine, zise el încruntîndu-se. Cu o înclinare a capului, el indică peretele din spate. Hai! adăugă el, mişcîndu-se să se aşeze pe podea·cu spatele lipit de perete. Oricum, căldura corpului e cea mai bună cale.

El o trase pe Tiffany de mînă ca să vină mai aproape, apoi o înconjură cu amîndouă braţele.

În timp ce-şi odihnea capul pe umărul lui, ea fu de acord cu el, în tăcere. Căldura corpului era în mod clar cea mai bună. Căldura corpului lui Mitch, în special.

– Cît de mult durează ca furtuna să se domolească de la sine? întrebă ea.

– Greu de spus, răspunse Mitch. Nervoasă?

Tiffany ezită. Prefera să fie singură cu Mitch în această ascunzătoare. Ceea ce dorea ea să ştie, de fapt, era pe cît de mult timp putea conta. Dar nu se făcea s-o spună aşa.

– Nu, nu sînt nervoasă. Ar trebui să fiu? Ce se

întîmplă dacă furtuna se intețește?

– Există o trusă de urgență în automobilul de zăpadă, care conține o foaie de cort, o secure și un mic încălzitor cu propan. Dacă va fi nevoie să rămînem aici pentru un timp, o să fac un culcuș moale din ramuri de brad și am să încălzesc scorbura asta atît de tare, încît vei dori să ieși afară să te răcorești.

Tiffany îl crezu. Era deja aproape de acel punct.

– Și dacă ni se face foame?

– Cred că mai sînt cîteva bomboane în trusă.

– Bomboane?! repetă Tiffany, dîndu-și capul pe spate ca să-l privească disprețuitoare. Bomboane în stocurile de urgență ale producătorilor de hrană naturală? Sînt stupefiată. Asta ar putea intra în raportul meu, domnule Canfield.

– Te asigur că sînt bomboane consistente, spuse Mitch bombănind. Făcute din fructe uscate, nuci și semințe de floarea soarelui sau altceva. Jackie n-ar admite mîncare contrafăcută.

Tiffany rîse și speră că furtuna va mai ține puțin. Își închise ochii și se imagină stînd lîngă Mitch ore întregi într-un hamac atîrnat în pădure, fără alt sunet decît vîntul care să sufle printre crengi, fără altă lumină decît cele cîteva raze de lună ce se puteau furișa prin frunzișul dens, evadată total din realitate, agățată de fantezia

plină de farmec. Oftă şi se cuibări mai aproape de el.

Vorbiră încet în următoarea jumătate de oră, în general despre fermă şi despre stilul demodat al existenţei lor şi în care Pete şi Mitch se simţeau atît de bine. Ea se lăsă legănată de povestirile lui despre năzbîtiile adolescenţei şi observă cu cîtă plăcere se autoironiza. În poveştile lui, Mitch făcea pe clovnul în timp ce Pete era eroul.

– Locul ăsta e minunat, murmură ea, cînd simţi că furtuna era pe sfîrşite şi că momentele deosebite petrecute cu Mitch se vor termina curînd. Ştii ce mă atrage cel mai mult la fermă?

– Ce te atrage cu adevărat? întrebă Mitch uşor.

– Liniştea, şopti ea parcă speriată să nu tulbure pacea. Este o linişte aproape palpabilă, de o moliciune de catifea, ca o pernă care te apără de tot ceea ce înseamnă duritate în lume.

Mitch o sărută în creştetul capului.

– Dar ştii ce mă atrage pe mine aici?

Tiffany îl privi şi îşi scutură capul. Zîmbetul lui avea o tandreţe izvorîtă din inimă.

– Tu. Atingîndu-şi buzele de fiecare pleoapă a ei, el continuă: Mă atragi, Tiffany Greer, chiar dacă o doreşti sau nu, chiar dacă eu o vreau sau nu.

– Mitch, şopti ea. Oh, Mitch!

Nu se putea gîndi să spună altceva şi în clipa aceea nici nu conta. Gura lui plăcut mirositoare o acoperi pe a ei şi cumva, ca prin farmec, mănuşile şi căciulile fură scoase, iar ea se întinse peste pieptul lui cu braţele încolăcite pe după gîtul lui şi degetele încurcate în părul mătăsos.

– Tiffany, murmură el. Ce mă fac eu cu tine? Îmi petrec jumătate din timp făcîndu-mi promisiuni serioase că nu te voi mai atinge şi cealaltă jumătate a timpului încălcînd aceste promisiuni.

– Încalcă-le, şopti ea grăbită. Buzele ei se jucau cu ale lui. Limba ei gusta nectarul gurii lui. Încalcă aceste promisiuni, Mitch. Doar pentru puţin timp. Fără constrîngeri.

El se predă la implorările ei şi îi prinse gura într-un sărut adînc, posesiv, dar bănuia că ea totuşi se înşela. *Erau* constrîngeri. Fuseseră constrîngeri încă de cînd îşi pusese de prima dată ochii pe ea. Sfori invizibile, dar atotputernice i-au adus împreună şi i-au aruncat într-un păienjeniş imens, din care nu mai era tocmai sigur că dorea să scape. Gustul ei avea efect de drog. Dorinţa ei făţişă era ca un afrodisiac puternic. Cu toate straturile de haine dintre ei, faptul că îi simţea corpul presîndu-l uşor pe al lui era cea mai erotică senzaţie pe care o încercase.

Cînd ea începu să tragă de hainele lui de parcă ar fi încercat să intre sub ele, Mitch rîse

răguşit şi descheie hainele amîndorura. Vîrîndu-şi mîna pe sub puloverul şi tricoul ei, îi găsi sînii şi le mîngîie vîrfurile, bucurîndu-se de felul în care acestea răspundeau la mîngîierile lui.

Tiffany îşi arcui spatele dorindu-şi şi mai mult din mîngîierile lui. Sfîrcurile i se ridicară cerşind în tăcere sărutările lui. Întregul ei corp era animat ca niciodată pînă atunci, debordînd de dorinţă. Voind să-l atingă, îşi împinse mîinile pe sub hainele lui şi îi mîngîie spatele, umerii şi pieptul. Simţi înţepătura sfîrcurilor lui rigide, încordarea muşchilor oriunde îl atingea, căldura de foc emanată de undeva din interiorul lui.

Lumea de afară încetă să mai existe. Nu mai exista decît Mitch. Atingerea lui, căldura respiraţiei lui pe pielea ei şi săruturile lui tandre, posesive. Ar fi putut să se afle într-o lagună a unei insule din mările Sudului, într-atît nu mai simţea frigul. Cînd palma lui alunecă de la baza gîtului în jos pînă la talie, lăsă în urma ei o linie fierbinte. Iar cînd degetele lui îşi găsiră calea pe sub elasticul pantalonilor ei de schi, coborînd mai jos peste pîntec, ea crezu că întreaga fiinţă îi va sfîrşi în flăcări. Cînd Mitch descoperi epicentrul senzitiv al dorinţei ei şi începu să o mîngîie cu degete abile, ea explodă ca Maunaloa, strigîndu-i numele iar şi iar, sunetele incoerente şi răguşite pierzîndu-se în interiorul gurii lui.

– Dumnezeule, Tiffany! spuse el cu o voce aspră. Iubito, tu eşti atît de pregătită pentru mine, atît...

Vocea lui se pierdu într-un geamăt gros, gutural. Mîna lui Tiffany făcu o întoarcere bruscă în jos, iar degetele ei se curbară în jurul lui, şoldurile ei fiind gata să-i întîmpine invazia intimă, la fel de primitoare ca şi gura care permitea săruturile posesive.

Dar, dintr-odată, o rafală de aer îngheţat scutură pereţii prost cioplţi ai adăpostului, trimiţînd straturi de zăpadă printre crăpături şi prin fereastra parţial deschisă.

Mitch încetă să o mai sărute pe Tiffany şi se mişcă în aşa fel încît mîna ei să alunece mai departe de trupul lui.

– Ajunge! spuse el. Sînt la capătul puterilor. Nu putem merge mai departe. Sînt pe punctul de a scoate toate hainele de pe noi şi de a te avea exact aici, pe podea, în mijlocul unei furtuni de iarnă şi asta-i nebunie curată. La naiba, e pur şi simplu primejdios! Lasă-mă să te ţin în braţe, iubito. Nu vreau decît să te ţin în braţe.

Tiffany era mult prea năucită ca să mai facă şi altceva decît să se supună. O senzaţie tulburătoare radia din centrul ei în toate direcţiile, pînă la degetele de la mîini şi de la picioare vîrfurile sînilor, chiar pînă la buze şi pe lobii urechilor. Şi

mai era şi o durere în interiorul ei, de care simţea că nu va scăpa niciodată.

Mitch îşi strînse braţele în jurul ei.

– E-n ordine, scumpo, şopti el. E-n regulă.

El îi sărută fruntea şi tîmplele şi îi mîngîie părul de parcă ar fi avut nevoie de consolare.

Într-un fel ciudat, chiar avea nevoie. Era profund zguduită. Nu mai simţise niciodată înainte ceva atît de intens şi de plăcut. Nici măcar nu visase că se putea abandona aşa, ca apoi dintr-odată să se simtă oribil de stînjenită.

– Eu... nici nu-mi vine să cred ceea ce de-abia s-a întîmplat, spuse ea răguşit.

– Nici mie, murmură Mitch. Nu am vrut să se întîmple. Mi se pare că spun asta de o mulţime de ori de cînd te cunosc, dar este adevărat. Corpul meu a început să aibă o voinţă a lui, proprie. El îi ridică cu un deget bărbia, făcînd un efort să-i zîmbească. Vrea cineva să coboare, să-şi pună rachetele şi să meargă să facă oameni de zăpadă?

Recunoscătoare pentru efortul lui de a împrăştia tensiunea, Tiffany reuşi să rîdă.

– N-am crezut niciodată că voi fi tentată de o asemenea ofertă, dar pare a fi o idee bună.

Rămaseră tăcuţi pentru cîteva momente, apoi Mitch, după ce ascultă cu atenţie suflarea vîntului, oftă din greu.

– Furtuna pare să se fi potolit. Mai bine am pleca, Tiffany. Dacă nu, s-ar putea să fim suficient de nebuni să stăm, iar corpurile noastre îngheţate vor fi găsite mîine dimineaţă îmbrăţişate pentru totdeauna, cu zîmbete fericite pe feţele încremenite.

Tiffany îşi încreţi nasul cu un dezgust comic.

– Imaginaţia ta este mai mult decît sugestivă, domnule Canfield.

Se ridică şi rămase pe picioarele ce păreau lipsite de oase.

– Totul e în ordine, spuse ea liniştit.

Timpul fanteziilor trecuse, îşi spuse ea.

8

În timp ce Tiffany se îndrepta spre scări ca să-şi pună din nou costumul de jogging, Mitch intră în bucătărie, întrebîndu-se de ce Jackie nu i-a întîmpinat la uşă şi de ce Rebecca era aşa tăcută.

O oală mare, plină cu supă aburindă, aştepta pe bufetul din bucătărie împreună cu o notă de la Jackie, în care explica că o luase pe Rebecca în oraş pentru cîteva cumpărături şi că se vor întoarce spre ora unu, cînd trebuia să vină şi guver-

nanta.

– Mulţumesc mult, mormăi el. Nu se aşteptase ca, odată ajunşi acasă, să fie iar lăsat singur cu Tiffany. Era o complicaţie şi o tentaţie în plus, într-o dimineaţă plină cu amîndouă.

– Ţi-e foame? o întrebă el cînd Tiffany se întoarse în bucătărie.

– Leşinată de foame! spuse ea puţin prea veselă, venind cu paşi mari lîngă el, privind în oala cu supă şi inhalînd adînc. Nici nu-mi pot aminti de cînd n-am mai fost aşa de flămîndă.

– Asta-i ce primeşti pentru micul dejun sucit pe care l-ai luat, spuse Mitch întorcîndu-se la tachinare, ca la o ultimă formă de apărare.

Obrajii ei erau de un roz cald, ochii îi străluceau, iar părul îi era într-o dezordine fermecătoare. O dorea atît de mult, încît aproape că îl durea.

– Ce-ar fi să tai nişte pîine în timp ce eu o să umplu două farfurii? îi sugeră el.

Tiffany găsi în cutie o pîine multigranulată şi începu să o taie în felii subţiri.

– Voi încerca poridge-ul mîine dimineaţă la micul dejun, anunţă ea. Am hotărît să-ţi urmez sfaturile fără să mai caut în orice clipă nod în papură.

– O să cred asta cînd voi vedea, comentă Mitch. El luă două farfurii adînci de supă din

dulap, le aşeză pe marginea lui, apoi se încruntă la ce făcea Tiffany. Hei, avem nevoie de felii mai groase de pîine! protestă el.

Tiffany îşi dădu ochii peste cap.

– Chiar trebuie să institui ordine pentru orice? Unii dintre noi trebuie să-şi supravegheze dieta! exclamă ea şi începu să taie o altă felie de un centimetru.

– Parcă ai spus că nu o să mă mai contrazici la fiecare pas. Hotărîrea ta a ţinut tot atît de mult pe cît m-am aşteptat.

Pentru care îi era extrem de recunoscător, adăugă Mitch în gînd. Certurile idioate îl ajutau să ascundă ceea ce se întîmpla de fapt.

Tiffany mai tăie încă o felie de un centimetru.

– Satisfăcut? întrebă ea după ce tăie o felie generoasă.

– Merge, cedă Mitch nemaigăsind după aceea nici un alt motiv ca să bombăne, s-o certe sau despre care să trăncănească leneş.

Mintea lui se tot întorcea la căsuţa din copac şi judecînd după mîinile lui Tiffany care tremurau din cînd în cînd şi după felul în care îşi tot umezea buzele şi ea suferea de aceeaşi problemă.

Se aşezară faţă în faţă la masa din bucătărie cînd, dintr-odată, Tiffany se însufleţi şi începu să-l bombardeze pe Mitch cu întrebări. Întrebări despre afaceri, despre fermă, despre marketing.

Ca şi cum ar fi intenţionat să ascundă faptul că împărţiseră intimitatea, sub o avalanşă de detalii fără sens.

El răspundea pe larg, în consens cu intenţia ei, astfel încît orice dorinţă senzuală dintre ei dispăruse.

Mitch tocmai termina ultima lingură de supă din cea de-a doua porţie, cînd realiză că ea era neobişnuit de tăcută. Probabil plictisită de discursul lui anost, se gîndi el. Şi de ce nu? El era.

Privi spre ea cu sprîncenele ridicate întrebător. Capul îi căzuse în piept, ochii îi erau închişi şi se lăsase primejdios pe o parte.

Mitch de ridică de pe scaun şi înconjură masa într-o secundă. Ca şi cînd ea ar fi fost prea confuză ca să ştie dacă el era acolo, Tiffany se lăsă să cadă complet şi se prăvăli peste pieptul lui, cînd deja îngenunchease ca să o poată prinde.

– Ce dracu' am să mă fac eu cu tine? murmură el în timp ce se ridica cu ea în braţe şi o ducea la etaj. Nu pot garanta cît de des te voi putea aşeza în pat fără să te urmez şi eu acolo, iubito. Sînt doar un bărbat şi pe moment nu mă simt grozav de onorabil.

Singurul răspuns al lui Tiffany a fost să-i înconjoare gîtul cu braţele şi să-şi sprijine capul pe pieptul lui.

El ştiu atunci că era timpul pentru o decizie de

genul „un bărbat trebuie să facă ceea ce face un bărbat". Şi ceea ce trebuia el să facă era simplu. Trebuia să plece din oraş. Avea probleme de afaceri şi putea să plece oriunde, dar era vital pentru el să se gîndească bine la această urmare a evenimentelor.

La fel de bine, nu i-ar fi stricat nici lui Tiffany să ia o pauză, îşi spuse el. Avea nevoie de o şansă să se lămurească dacă simţise ceva pentru el, sau încă suferea de confuzia şi emoţiile zborului îndelungat fiind epuizată.

O aşeză în pat, îi scoase pantofii şi dădu să se ridice. Dar se opri şi se aplecă din nou ca să-i mîngîie părul şi să o sărute pe frunte. Nu era uşor pentru el să se ridice şi să-şi impună să plece.

„Nu contează" îşi spuse el ferm. O săptămînă sau aşa ceva pe înălţimi ar trebui să-i limpezească capul. Şi, pînă atunci, Tiffany se va lămuri odată pentru totdeauna că fiecare centimetru din el era ticălosul pe care îl judecase ea de la început.

După trei zile de cercetare a planurilor de marketing cu Jackie şi a detaliilor operaţionale cu Pete, Tiffany era foarte încîntată de potenţialul lui

Canfield Farm.

Îşi aranjase să se mute într-un hotel din oraş pentru a fi mai aproape de birourile companiei.

– Eşti sigură că nu vrei să rămîi, să stai aici? o întrebă Jackie peste cana de cafea.

Ele îl aşteptau pe Pete, în bucătăria de la fermă, ca acesta să se înapoieze de la moară şi să o conducă pe Tiffany la hotel.

– Ne place să stai la noi, continuă Jackie. Şi, într-adevăr, nu ar fi nici o problemă ca unul dintre noi să te ducă în oraş în fiecare dimineaţă şi să te aducă aici cînd ai terminat ziua de lucru.

Tiffany zîmbi şi scutură din cap.

– Mi-ar fi plăcut să rămîn aici, dar am o mulţime de treburi în oraş. O parte a angajamentului meu mă însărcinează să estimez costul vieţii, să descopăr ce fel de apartamente sînt disponibile, să determin stilul de viaţă al societăţii – toate micile amănunte care sînt implicate în instalarea cuiva aici pentru un timp, dacă afacerea se încheie.

– Acel cineva vei fi tu?

– Poate. Tiffany luă o înghiţitură de cafea, apoi zîmbi. În caz că te întrebi, să ştii că nu am de gînd să mă las speriată de un afurisit de climat, în cazul în care mi se dă şansa să mai stau – „sau să mă sperii de un afurisit de bărbat care se joacă cu focul în căsuţe din copaci, şi care apoi pleacă fără o vorbă", se gîndi ea. Dacă şefii mei

nu au alte planuri pentru mine, voi fi fericită să mă lipesc de proiectul ăsta.

– Bravo! o felicită Jackie, punîndu-şi cana jos şi bătînd din palme.

Tiffany ştia acum că era hotărîtă să cîştige pariul cu Mitch. Ei nu-i păsa dacă îi arăta lui că putea înfrunta viaţa din Nord, ci în mod special dorea să şi-o dovedească ei înseşi.

– Mitch va fi încîntat, adăugă Jackie.

Remarca o uimi pe Tiffany. Exista oare încă un Canfield capabil să-i citească gîndurile?

– *À propos*, unde este el acum? întrebă ea, apoi îi păru rău că nu putuse să-şi strunească limba.

– Este plecat pe Coasta de Vest, ca să-l ajute pe noul director al unuia dintre magazinele sale cu profil sportiv să se organizeze, îi explică Jackie. Nu ţi-a spus că pleacă?

Ochii lui Tiffany se măriră.

– ***Unul*** dintre magazine?

– Exact. Jackie eziţă puţin, apoi zîmbi şi dădu din cap. Bănuiesc că Mitch a avut cu tine o comportare teribil de reţinută vorbind despre el. A neglijat să-ţi spună că deţine un întreg lanţ de magazine cu profil sportiv, precum şi acţiuni în cîteva staţiuni de schi, foarte noi şi foarte populare?

În forul ei interior, Tiffany începu să se fră-

mînte.

– Mitch ar fi neglijat să menţioneze că deţine şi magazinul de aici, din Winnipeg, dacă n-aş fi avut nevoie de haine groase, spuse ea bătînd cu degetele în masă.

Ei nu i-ar fi păsat nici dacă lui i-ar fi aparţinut toate magazinele cu profil sportiv de pe întregul mapamond, plus jumătate din staţiunile de schi! Ce o deranja era faptul că el părea hotărît să o convingă că era lipsit de ambiţie. Categoric, el credea că fiecare femeie care părea puţin interesată de persoana lui era un soi de vînătoare de un soţ – mină de aur şi care putea fi pusă la punct de purtarea lui de schior nebun.

– Ce te deranjează mai mult? întrebă Jackie cu un zîmbet atotştiutor. Faptul că Mitch are mai mult succes decît lasă să se vadă sau că a plecat din oraş pentru cîteva zile fără să-ţi spună?

– Nimic, răspunse Tiffany, iar bărbia ei se ridică şi ieşi pronunţat în afară. Cred că cumnatul tău este un tip foarte special. Dar ce face el, unde se duce şi ce hotărăşte să spună sau să nu spună, nu are nici o importanţă pentru mine.

Jackie îşi ridică o sprînceană.

– Nu?

– Nu! spuse ferm Tiffany.

– Păcat! murmură Jackie, apoi duse cana la gură şi o goli.

Tiffany deschise gura ca s-o întrebe pe Jackie ce voia să spună cu acel comentariu criptic, dar o închise la loc. Era de preferat ca anumite întrebări să rămînă fără răspuns.

În timp ce-şi conducea însoţitorii, schiori de fond, de-a lungul centrului acoperit cu zăpadă a îngheţatului Rîu Roşu, Mitch se simţea oarecum în postura unui cîine ciobănesc Shetland ce încearcă să-şi ţină turma adunată. Ei se îndreptau spre The Forks, punctul în care Rîul Roşu se întîlnea cu Assiniboine, în inima Winnipeg-ului. Joncţiunea evoluase ca un fel de Mecca a recreerii favorite şi a magazinelor, pentru locuitorii din zonele învecinate, precum şi ca o atracţie turistică.

Erau şase oameni în grupul lui Mitch şi el realiză foarte repede că erau cu toţii teribil de hotărîţi să dărîme barierele ce fuseseră ridicate împotriva lor de vreun joc nefericit al soartei. El ştia cum se simţeau ei, dar era la fel de important pentru el să-i înveţe să fie prevăzători şi să nu se grăbească. Dacă-i forţa prea tare, le putea cauza serioase probleme.

În această după-amiază anume, era bucuros de provocarea aruncată de noii lui elevi. În plus,

reprezentau o barieră în mintea lui împotriva amintirilor cu Tiffany.

Zîmbi în sinea lui. Ea tocmai îi poposise din nou în minte. Făcea tot felul de lucruri tot timpul, nedîndu-i nici un moment de linişte nici ziua şi nici noaptea. Faptul că a părăsit oraşul nu l-a ajutat, deşi lipsise mai mult de o săptămînă. Coborîrea cîtorva din cele mai dure piste din munţii Coastei de Vest nu-i făcuse nici un fel de bine, nu-i limpeziseră capul. Nici munca grea la care se supusese şi nici admiratoarele de care fusese înconjurat nu îl ajutaseră. Se străduise să observe cît mai multe femei frumoase în timpul celor nouă zile trecute, însă nu fusese în stare să vadă nimic dincolo de amintirea vie a unor ochi migdalaţi de un verde-marin, a unui păr negru învolburat şi a unei guri frumoase după care jinduia.

Iar şi iar, îşi amintea fiecare conversaţie pe care o purtase cu Tiffany, rîzînd la replicile ei vioaie ca ripostă la tachinările lui impulsive, reacţionînd dureros la amintirea trupului ei catifelat şi la nectarul din sărutурile ei.

Revenind la realitatea grupului, se apucă să verifice neorînduiala mersului, cînd observă un schior solitar cam cu cincizeci de metri în spatele lor, care mărşăluia cu mai multă atenţie decît cu experienţă. Inima lui se strînse din cauză că schiorul singuratic îi reamintea de Tiffany.

„Lucrurile încep din nou să iasă de sub control", cugetă el, în timp ce-şi scutură capul şi-şi reconcentră atenţia asupra grupului, constatînd că ei ar fi avut nevoie de o binemeritată pauză.

– O.K! strigă el. Luaţi „cinci". Hai să nu ne omorîm prea tare de prima dată.

Oftaturi şi mormăituri recunoscătoare întîmpinară hotărîrea lui referitoare la pauză.

Mitch rîse.

– Hei, dacă eraţi într-atît de obosiţi, ar fi trebuit să-mi spuneţi. Puţină lamentaţie nu doare. Amintiţi-vă că noi nu căutăm pe-aici lozinca: „Nu te doare, nu cîştigi". Motto-ul nostru este: „Plăcut şi uşor", bine?

Cînd elevii lui rîseră şi începură să discute între ei despre cum se descurcase fiecare, Mitch nu rezistă să nu arunce încă o privire la figura misterioasă ce venea pe pîrtie, cu capul plecat într-o concentrare intensă. Ea chiar îi reamintea de Tiffany şi după echipamentul roz aprins cu negru pe care-l purta. Nu era un model sau un colorit neobişnuit, îşi spuse, în timp ce pulsul i se accelera cu fiecare bătaie de inimă. Şi ciudăţenia vederii hawaienei lui preferate, deschizîndu-şi pîrtie de-a lungul drumului era o himeră.

Dar cînd ea ajunse mai aproape se încruntă. Era oare posibil ca Tiffany să practice schiul de fond doar ea singură, tîrziu după-amiază, într-o zi

cu şaisprezece grade sub zero?

Nu. Nu se putea.

Însă, cîteva secunde mai tîrziu, inima lui Mitch începu să execute o serie de salturi şi căderi. Femeia era Tiffany!

Schie pe lîngă ea, execută o întoarcere bruscă şi o privi.

– Vrei chiar atît de mult să cîştigi pariul? o întrebă el, felicitîndu-se singur că vocea îi sunase rezonabil de controlat.

Ea îşi ridică privirea, apoi ochii i se lărgiră.

– Fii atentă! o avertiză el. Eşti pe cale să te împiedici singură.

Dar era prea tîrziu. Unul dintre schiurile ei îl încălecase pe celălalt, un băţ rămăsese prins între picioare în timp ce celălalt rămăsese înfipt în zăpadă, în spatele ei. Ea începu să se balanseze sălbatic ca şi cum ar fi încercat să decidă ce să aleagă între cele două rele: să cadă în nas sau să se rostogolească pe spate.

Mitch transferă repede unul din beţele sale în cealaltă mînă, eliberîndu-şi astfel un braţ cu care o apucă pe Tiffany de talie şi reuşi să o echilibreze. Se simţi minunat atingînd-o iar. Atît de al naibii de bine, că nu i-ar mai fi dat drumul niciodată.

– Eşti O.K. acum, spuse el gîfîind. Te-am prins, iubito. N-o să te las să cazi.

– N-o să mă învăţ niciodată cu astea! explodă Tiffany. Se sprijini de Mitch numai un moment, apoi începu să se lupte să-şi descrucişeze schiurile şi să recupereze beţele. Pentru numele lui Dumnezeu, cum poate cineva să facă acest efort infernal şi să-i mai spună şi distracţie? Nu-i nici cea mai mică asemănare cu schiul pe apă! E muncă grea! Şi dacă o să mă cerţi că nu port masca aia de schi...

– N-am să te cert. Nu ai nevoie de ea astăzi. Vîntul nu bate aşa de tare. Şi va trebui să te informez că una dintre bucuriile schiului de fond o constituie faptul că e muncă grea. Dar ar putea fi şi plăcută, dacă ai avea echipamentul adecvat şi o cît de mică idee despre ceea ce faci.

Mitch trecu în spatele lui Tiffany ca să scoată băţul înţepenit în zăpadă. Observînd faţa ei îmbujorată şi suspinul din respiraţie pe care ea încerca să-l ascundă, el întrebă:

– De ce nu mi-ai spus că doreai să înveţi?

Îşi dădu seama de greşeala făcută, cînd Tiffany privi în sus spre el cu un fulger de mînie în ochi. El reţinu băţul în loc să i-l dea ei, pentru cazul în care ea s-ar fi hotărît să-l ia şi să i-l rupă pe spate.

– A fost o mică problemă să dau de tine, nu-i aşa? spuse ea cu un ton uşor decepţionat, dar rezonabil. Ai fi putut să-i dai o lecţie lui Casper –

Fantoma Prietenoasă, cu felul tău de a dispărea. Nici măcar nu am ştiut că te-ai întors în oraş.

– M-am întors noaptea trecută. Tîrziu, mai adăugă el încruntîndu-se uşor, oarecum mirat că dădea cuiva socoteală de acţiunile lui.

Mitch nu dăduse niciodată şi nimănui socoteală de ceea ce făcea. Nimănui. Şi deodată îşi dădu seama de ceva ce era o mare surpriză pentru el. Era mulţumit – nu, era cutremurat – că Tiffany fusese supărată pe el că plecase. Situaţia era chiar mult mai serioasă decît bănuise el.

– Unde este Pete? întrebă el brusc. Ce s-a întîmplat cu el de te-a lăsat să vii aici să înveţi să schiezi singură?

– Nu i-am spus ce aveam de gînd să fac, rosti Tiffany. Nu am văzut ce era de învăţat. Îţi ataşezi la picioare o pereche de schiuri şi începi să umbli frumos.

– Ce fel de vacs ai folosit?

Fruntea lui Tiffany se încreţi într-un semn de întrebare.

– Vacs?

– Asta-i exact ce-am crezut! Scumpo, schiul de fond nu trebuie să fie atît de dur. Începi cu un echipament decent, care nu cere prea multă agitaţie şi care ţi se potriveşte ca mărime. Nu foloseşti rebuturile proiectate pentru un picior plat.

– Ei bine, adevărul e că nu prea m-am în-

ghesuit la un echipament mai sofisticat, cînd nu aveam idee de cît de mult folos aş fi putut trage de la el. L-am văzut şi l-am adăugat în contul de cheltuieli. Preţul era corect, aşa că pentru început am cumpărat lucrurile astea.

Mitch zîmbi. Reuşise să ia o hotărîre în privinţa lui Tiffany, cu cîteva minute înainte să o revadă. Pentru un anume motiv, lui îi plăcea s-o necăjească. Poate din cauză că ochii ei se schimbau într-un verde strălucitor. Sau poate din cauză că îi lipsise acea bărbie mică şi încăpăţînată a ei.

– De cînd ai început să practici?

– O oră în fiecare după-amiază în ultimele patru zile, răspunse Tiffany. Şi am supravieţuit! Uimitor, nu-i aşa?

Mitch ignoră ironia ei usturătoare.

– De cît timp eşti afară pe ziua de azi?

– Cam de patruzeci de minute. De ce?

– Cred că te-ai expus suficient la o pedeapsă nemeritată. Grupul meu este gata să-şi încheie ziua, aşa că sîntem pregătiţi să ne întoarcem. Bănuiesc că ai început de la The Forks?

– Grupul tău? întrebă Tiffany privind peste el la schiorii ce se odihneau şi pe care nu-i observase pînă în acel moment. Îi înveţi pe oameni cum să facă asta? Este vreun truc aici? În afara faptului că trebuie să ai echipament ultimul răcnet, vreau să spun?

– Le dau cîteva îndrumări, răspunse Mitch. Vino cu noi. Poate vei învăţa ceva folositor.

Ea îşi muşcă buza de jos, apoi îşi scutură capul.

– Nu cred că ar trebui. Vă voi încetini.

– Nu fi caraghioasă! Nu vei încetini pe nimeni.

– Sigur că da. Oamenii tăi au luat lecţii. Eu nu. Ei probabil că şi-au văcsuit schiurile cum trebuie.

– De fapt, ei n-au nevoie. Folosesc schiuri din fibre de sticlă care nu au nevoie de asta. Dar, în afara faptului că au un echipament decent, elevii mei au învăţat o lecţie mult mai importantă.

– Care-i aia? întrebă Tiffany curioasă.

– Cînd *să nu* fie infernal de independenţi. Lasă-mă să spun altfel, Tiffany. Dacă vrei să termini ziua cu două beţe de schi va trebui să vii cu mine.

Ea îl privi încercînd să pară supărată, dar fără prea mare succes. Buzele i se curbau într-un zîmbet slab.

– Nu ai scrupule!

Rînjetul lui era total nepoliticos.

– Ai început să te prinzi!

– Cînd te-am întîlnit prima dată, mi-ai ţinut valizele ostatece ca să nu pot sări în primul avion în timp ce tu aduceai maşina. Acum îmi sechestrezi un băţ de schi. Care vor fi următoarele, patinele cele noi?

Mitch îşi lăsă capul pe spate şi rîse cu poftă.

– Nu mai spune?! Doar nu te-ai apucat şi de patinaj!

– Nu încă, dar am de gînd. Şi în definitiv şi copiii mici patinează. Cît de greu poate să fie?

– O să-mi dai o grămadă de bătaie de cap, ştii asta?

– Nu ştiu nimic despre asta. Nu ţi-am cerut ajutorul. Nici măcar nu vreau ajutorul tău!

– Ei bine, îl vei avea chiar dacă îl vrei sau nu, o informă el. Începînd chiar de acum. Vrei să vii sau trebuie să recurg la forţă?

Tiffany se gîndi, apoi încuviinţă cu capul.

– Oh, e-n regulă! Dacă eşti aşa de al naibii de pornit să pui şaua pe mine, voi urma clasa ta. Dar dacă o singură persoană rîde de mine...

– Nimeni nu va rîde de tine, spuse Mitch înmînîndu-i băţul de schi. Crede-mă, nu există nici măcar un suflet din acest grup care să vrea vreodată să rîdă de cineva. Şi acum, fiind luate toate în considerare, să ştii că te-ai descurcat destul de bine.

Tiffany se lumină.

– Chiar aşa?

– Chiar aşa. Şi te admir că încerci cu atîta perseverenţă.

Ea radia.

– Cinstit?

– Cinstit! spuse Mitch exasperat, dar abia rezistînd să nu se repeadă să o ia în braţe. Acum, ia-o înaintea mea ca să-ţi pot verifica poziţia.

Ea îi aruncă o privire scurtă, puţin suspicioasă, dar hotărîtă să facă ce i se spune, fără a mai căuta motiv de ceartă.

Mitch venea chiar în spatele ei, plin de o fericire smintită.

Poziţia lui Tiffany, cugetă el în timp ce o privea găsindu-şi drumul spre ceilalţi, era bună. Foarte, foarte bună.

Tiffany era sigură că Mitch fusese conştient de uimirea ei, atunci cînd îşi ridicase privirea de la dîrele schiurilor direct în ochii lui întunecaţi. Dar se întreba dacă el avea cea mai vagă bănuială de fiorul adînc pe care-l încercase, de senzaţia inexplicabilă că totul era în regulă cu întreaga lume, pentru că el era acolo.

Însă, dacă pentru un moment ar fi bănuit că Mitch era şi instructor de schi, s-ar fi ferit de The Forks, un loc potrivit pentru asemenea îndeletniciri. Era bucuroasă că nu ştiuse. Raiul o ajutase, pentru că era fericită să-l vadă iar, chiar dacă îşi imagina că era încă supărată pe el.

Apoi, i se năzări că această întîlnire ar fi putut să nu fie chiar atît de întîmplătoare pe cît părea. Jackie fusese aceea care menţionase că, pentru practicarea schiului sau a patinajului, cel mai bun timp şi loc, erau după-amiaza tîrziu şi The Forks.

Interesant, cugetă Tiffany. Încerca Jackie să încurajeze o poveste de dragoste? Aşa se părea. Dar de ce? Dorea ea ca aripile fluturaşului care era cumnatul ei, să fie prinse? Şi chiar credea serios că un canar hawaiian o putea face, cînd nenumărate puicuţe nordice probabil că încercaseră şi eşuaseră?

Tiffany respinse asemenea idei prosteşti şi îşi concentră toată atenţia asupra schiurilor.

Spre surpriza ei, se integră în grupul lui Mitch fără prea multă greutate şi fără să se simtă ca un intrus. Fusese întîmpinată cu zîmbete şi vorbe de încurajare din partea tuturor şi chiar cu cîteva complimente flatante despre cît de avansată era ea în comparaţie cu ei.

După ce drumul se termină şi îşi scosese schiurile, Tiffany înţelesese de ce Mitch îi promisese că nu va rîde de ea. Fiecare dintre elevii lui avea mult mai multe de înfruntat decît lipsa de experienţă.

În timp ce se aplecă să-şi adune schiurile şi beţele, îl privi cu aviditate pe Mitch mişcîndu-se de la o persoană la alta, felicitînd pentru anumite

reuşite şi dînd sugestii de cum să exerseze între ore.

Ea auzi vorbe spontane de apreciere la adresa lui şi îl văzu cum încearcă să se eschiveze de toate aceste mulţumiri, cu un zîmbet superior.

Îşi simţi inima crescîndu-i în piept, pînă cînd crezu că o să-i plesnească. De mai multe ori ochii i se umeziră din cauza lui Mitch, care, în felul lui iritant, era atît de grijuliu, de bun şi atît de plin de compasiune.

Dar, mai mult ca niciodată, ar fi vrut să-l pocnească.

– Nu eşti un fluturaş Mitch Canfield, spuse ea după ce toţi ceilalţi plecară. Îşi luă echipamentul, îl ridică pe umăr şi merse pînă la el cu paşi şovăielnici. Eşti un fals. Eşti un fluturaş fals, asta eşti!

El rînji şi îi prinse bărbia în mîna sa înmănuşată.

– De ce? Pentru că sînt instructor de schi? Este o cale grozavă să fac afaceri pentru magazin, nu crezi? Îmi creez propriii mei clienţi. Şi pot să pretind că muncesc, cînd de fapt mă distrez grozav.

– Nu-ţi clădeşti afacerile, rosti ea eliberîndu-şi bărbia din strînsoarea lui uşoară. Clădeşti trupuri. Orele tale sînt ore de terapie. Bănuiesc că eşti un

M.D.[1], tot aşa cum eşti şi un M.B.A.?!

– Nu prea. Doar ajut un prieten fizioterapist şi pe pacienţii lui. El a fost alături de mine mult mai mult decît i-o cerea datoria, cînd am avut nevoie de el, acum cîţiva ani. Încerc să-i întorc serviciile.

Tiffany îşi înclină capul şi se încruntă.

– Te-a ajutat? Cum? Cînd? Ai avut vreo debilitate? Ai fost rănit în vreun accident?

Zîmbetului grijuliu al lui Mitch îi luă locul lucirea diavolească care-i făcea lui Tiffany genunchii moi.

– Ţine-te bine, scumpo! Dacă vrei răspunsuri la toate întrebările astea, va trebui să iei cina cu mine.

– Bine, spuse Tiffany fără ezitare. Unde şi la ce oră?

Mitch fusese în mod vizibil luat prin surprindere.

– Vrei să spui că nu va trebui să te îmbolnăvesc? Înclinîndu-şi genunchii pînă cînd faţa lui ajunse la acelaşi nivel cu a ei, el o privi direct în ochi. Nu mai eşti supărată pe mine deloc?

– Supărată pe tine! exclamă Tiffany făcînd pe inocenta. Deloc! Dar, să nu înţelegi greşit. Am acceptat doar pentru că sînt curioasă să aflu răspunsurile la întrebările mele. Eşti o enigmă intere-

1. absolvent al facultăţii de medicină

santă. Am devenit imună la farmecul tău fatal. Total imună, înţelegi?

– Oh, bine! ripostă el, prefăcîndu-se că-şi ridică ameninţător o sprînceană în timp ce se ridica. Atunci, bănuiesc că nu te vei simţi ameninţată dacă te invit la o cină la mine acasă? Doar noi doi, o sticlă cu vin bun, un foc strălucitor şi un fundal de muzică liniştită? Ce s-ar putea întîmpla, dacă tu ai devenit imună?

– M-aş simţi ameninţată şi tu ştii perfect de bine ce se poate întîmpla, spuse Tiffany refuzînd tentaţia.

– Bine, atunci vom ieşi undeva în oraş. Te conduc cu maşina la hotel, te las să te schimbi şi vin să te iau ca să mergem într-un loc mic şi grozav din apropiere.

Tiffany se încruntă.

– De unde ai ştiut că m-am mutat la hotel?

Dintr-odată, Mitch fu luat pe nepregătite.

– Ei bine, eu... eu... s-a întîmplat să trec azi-dimineaţă pe la fermă. Voiam să duc nişte cadouri pe care le-am luat pentru copii. Cu o smucitură, luă schiurile de pe umărul lui Tiffany şi le trînti pe umărul său, peste echipamentul lui. Strecurîndu-şi mîna liberă pe sub cotul ei, începu să o împingă spre malul rîului. Nu are sens să rămînem aici să vorbim, putem face asta şi pe drum, murmură el.

Tiffany nu-l luă în seamă. Începuse să bănuiască că atunci cînd se afla într-o situaţie neconvenabilă, Mitch devenea morocănos. Şi nu se putea abţine să nu se întrebe despre vizita lui matinală de la fermă. Se aşteptase el să o vadă acolo? Poate chiar sperase să o vadă? Fusese el dezamăgit, descoperind că ea plecase?

„În regulă", îşi spuse ea. „Dezmeticeşte-te".

– Te deranjează să-mi spui şi mie încotro ne îndreptăm? îl întrebă ea.

– Spre maşina mea. Este în parcarea de peste drum. Cum ai ajuns aici cu schiurile alea? Taxiurile de obicei nu au suporturi speciale pentru ele.

– Am mers pe jos.

– Ai mers pe jos?! se indignă el. De unde?

– De la hotel. Este la numai zece minute de aici.

– Cu schiurile pe umăr?

– Tu mi-ai spus să nu închiriez o maşină, pînă nu mă acomodez cu modul în care se şofează iarna, îi aminti ea. Şi nu am avut timp să învăţ. De altfel, plimbarea pînă la rîu a fost un exerciţiu bun de încălzire.

– Şi mersul înapoi spre hotel, după aceea?

Ea surîse.

– Un excelent răcoritor, spuse ea apoi retractă: O.K., admit că picioarele mele sînt un pic ne-

sigure.

– Doar un pic! bombăni Mitch. De acum încolo te duc eu să schiezi, să patinezi sau oriunde vei vrea să mergi.

– De ce?

Omul ăsta îi spusese tot soiul de minciuni, aşa încît ea să nu devină prea interesată de el. Părăsise oraşul fără să-şi bată capul să-i spună şi ei că pleacă. Nu se oferise să-i dea nici un fel de explicaţie, acum că se întorsese. Şi iată-l lîngă ea din nou, ca întotdeauna protector, autoritar şi comportîndu-se de parcă el personal ar fi răspunzător de siguranţa ei.

– De ce îmi oferi ajutorul ca să cîştig pariul şi ajutîndu-te singur să-l pierzi? insistă ea.

– Pentru că pariul ăsta stupid te-a făcut să crezi că trebuie să dovedeşti cît de tare eşti!

– Nu trebuie să dovedesc nimic. Ştiu cît sînt de tare.

Mitch se opri sufocat şi aruncă cele două perechi de schiuri într-un troian de zăpadă. Se întoarse spre Tiffany şi o apucă de braţe ca să o tragă spre el.

– Ştiu cît de tare eşti. Suficient de tare ca să uiţi.

Gura lui se închise peste gura ei, în timp ce îşi încrucişa braţele în jurul trupului ei subţire. Limba lui îi despărţi buzele şi intră în spatele lor. Era un

sărut fierbinte, adînc, posesiv, care dizolvă toate încercările ei de a opune rezistenţă. Ea se predă neputincioasă la început, apoi de bunăvoie şi îşi puse braţele în jurul taliei lui Mitch. Cînd căldura corpului lui o înconjură, ea o absorbi, lăsînd-o să intre în ea pînă cînd straturile de gheaţă ascunse undeva, adînc, în interiorul ei, începură să se topească.

– Tiffany, murmură Mitch, atingîndu-şi uşor buzele de colţurile gurii ei. Tiffany, ştii ce îmi faci tu mie?

– Nu, răspunse ea. Spune-mi!

– Mă faci să devin confuz. Mă înnebuneşti. Mă bîntui, rosti el sărutîndu-i obrajii. Ce se întîmplă între noi? De-ce se întîmplă?

– Nu ştiu, răspunse iar Tiffany, sărutîndu-i partea inferioară a maxilarului lui, gustîndu-i aroma parfumată a pielii cu vîrful limbii. Poate atracţia contrariilor?

El rîse răguşit, ridicîndu-şi o mînă pentru a-i aşeza capul pe pieptul lui.

– Poate. Dar orice se întîmplă este o încărcătură puternică. Am încercat să o neg. Nu s-a şters. Am încercat să fug. Tot ceea ce am realizat a fost faptul că mi-am dat seama că-mi lipseşti. La naiba, mi-a fost dor de tine.

Tiffany era gata să admită acelaşi lucru dar, cînd efectul ca de drog al sărutului lui se mai risipi

puţin, îşi aminti că Mitch Canfield era foarte bun în orice făcea şi ceea ce făcea el în acel moment era seducerea unei femei a cărei afirmaţie de imunitate i se prezentase ca o irezistibilă provocare.

Nu era un gînd plăcut, dar lui Tiffany i se păru că era unul real. Îşi adună toată voinţa, se desfăcu din braţele lui şi merse pînă la schiuri în timp ce el o privea încruntat.

– Nu trebuie să spui lucruri de genul ăsta, îi zise ea cu un zîmbet forţat, în timp ce-şi ridica schiurile pe umăr. Se întoarse spre el:Ţi-ai arătat punctul de vedere. Dacă tu decizi că vom avea o legătură, bănuiesc că vom avea o legătură. Dar, ar fi mai bine dacă nu am avea, pentru că nu putem conta pe una uşoară, construită pe un flirt nevinovat. Sper că voi mai sta pe aici un timp, lucrînd cu Jackie şi cu Pete.

– Ştiu asta, spuse Mitch stînjenit. Jackie mi-a spus azi-dimineaţă. Dar nu contam pe o legătură uşoară, începută pe un flirt. Cum puteam? Nu contam nici măcar pe un început!

Auzind scîrţîitul zăpezii, Tiffany ştiu că Mitch venea spre ea. Privi în jurul ei, apoi oftă, în timp ce el se apropiase suficient de mult pentru a o prinde de schiuri.

El o ajunse şi i le luă.

– Îţi voi duce eu armele, dacă nu te deran-

jează, spuse el încercînd să o necăjească. Decapitarea nu mi se pare atrăgătoare. Cîte corpuri decapitate zac în zonă, între locul ăsta şi hotel?

– În jur de o duzină, pufni ea. Toate ale unor bărbaţi aroganţi, care au rămas să fie tăiaţi după mărime!

El îi luă schiurile şi împreună cu ale lui le puse pe umăr. „Ei bine, eşti exact doamna în stare să o facă", se gîndi el.

Tiffany privea fascinată cum în ochii lui apăruseră sclipiri de mînie şi apoi, cînd el clipi, se schimbară. Dintr-odată ele deveniră luminiţe ce dansau, însufleţite de umor şi de ceva ce ea nu putu identifica.

– Da! spuse el rîzînd şi trecîndu-şi un braţ în jurul umerilor ei. În mod sigur, tu eşti doamna potrivită pentru treaba asta. Acum putem să ne întoarcem de unde am rămas, înainte ca tu să-mi distragi atenţia? Hai să mergem să ne schimbăm şi să găsim un loc unde să putem mînca.

Tiffany fu surprinsă de schimbarea rapidă a tonului.

– Încă mai vrei să ieşi cu mine la cină?

– De ce nu? Mi-e foame! Ţie nu?

– Renunţ! spuse ea.

– Renunţi la ce?

– La încercarea de a te înţelege. La încercarea

de a ţine pasul cu stările tale schimbătoare ca argintul viu. La încercarea de a descoperi care Mitch este adevăratul Mitch.

El rîse şi o trase ceva mai aproape.

– Ciudat, tocmai mă gîndeam să renunţ la asta şi eu.

Ea aşteptă ca el să se explice.

Ca de obicei, el n-o făcu.

9

Ceva la Mitch era diferit, se gîndi Tiffany, după ce el o lăsase la hotel să se schimbe pentru cină. Nu era o transformare anume pe care să fi putut pune degetul. Simţise doar o mutaţie subtilă în el, care în acelaşi timp o intriga şi o surprindea.

După un duş, îşi puse pantalonii crem şi puloverul pe gît, de culoarea piersicii, pe care le cumpărase cu o zi înainte. Senzaţia mîngîietoare a lînei şi a bumbacului pe piele îi făcea plăcere cu atît mai mult cu cît hainele ei noi îşi păstrau linia

bine croită de-a lungul unei zile întregi. Un avantaj distinct al unui climat rece, faţă de unul torid, era faptul că nu mai trebuia să lupte cu imaginea unor haine şifonate din cauza căldurii şi a umidităţii.

Adăugă ultimele retuşuri părului şi machiajului, pulveriză un nor uşor de parfum şi îşi verifică înfăţişarea. Mitch putea să apară în orice moment.

Telefonul sună. Zîmbi satisfăcută şi ridică receptorul. Natural, venise exact la timp.

– Bună Mitch, îl salută ea.

Urmă o pauză înainte ca el să vorbească.

– Bună, spuse el cu o voce joasă, răguşită. Trebuie să vin eu sus sau cobori tu?

Un fior îi trecu pe coloană lui Tiffany de parcă buzele lui i-ar fi atins gîtul, iar respiraţia lui i-ar fi gîdilat pielea.

– Sînt gata, spuse ea cu un tremur în voce. Vin imediat acolo.

Închise telefonul şi îşi trase repede în picioare noile ei ghete din piele moale care îi ajungeau pînă la glezne, întrebîndu-se dacă Mitch va fi de acord cu ele. Apoi îşi înşfăcă haina şi poşeta şi se grăbi spre ascensor. Era la jumătatea drumului, cînd realiză ceea ce se întîmpla. Ea şi Mitch aveau o întîlnire. El nu le mai făcea o favoare fratelui său sau lui Jackie, făcînd pe şoferul sau pe ghidul turistic. El o lua să ia cina împreună,

doar ei doi.

Excitarea gîlgîi în ea precum spuma din şampanie. Zîmbind în timp ce uşa ascensorului se deschidea, observă vag un bărbat înalt stînd în apropiere, dar nu se uită deloc la el în timp ce se grăbea spre hol, încîntată că va fi cu Mitch.

Auzind un chicotit familiar, ea se opri, se întoarse încet şi privi uimită la tipul *gentleman's quaterly* pe lîngă care trecuse.

– Mitch!

El rîse şi se întinse să o apuce de amîndouă mîinile, trăgînd-o spre el.

– De ce eşti atît de surprinsă?

– Tu! Vreau să spun, Dumnezeule, tu eşti...

Pierzîndu-şi cuvintele, ea îl privi cu aviditate aşa cum era îmbrăcat într-un palton de caşmir care se deschidea peste o haină sport elegantă, de tweed, pulover pe gît şi pantaloni minunat croiţi.

– Eşti atît de elegant, spuse ea în sfîrşit.

– Probabil că arătam destul de modest de fiecare dată cînd m-ai văzut, dacă spui că acum sînt elegant, remarcă el trăgîndu-i mîna sub braţul lui. Chiar trebuia să te arăţi aşa şocată?

– N-ai fost niciodată modest, protestă ea în timp ce el o conducea prin hol. Tu eşti... Ea rîse îşi scutură capul, apoi îl complimentă: eşti superb orice ai purta şi tu ştii asta.

– Vorbind de splendoare, spuse el aruncîndu-i o privire scurtă, ai fost la cumpărături?

– Am fost, spuse ea ridicîndu-şi un picior într-un pas de gîscă. Ghete drăguţe, dar practice. Au căptuşeală. Sînt doar pînă la gleznă, dar au zimţi buni pe tălpi. Scotoci într-un buzunar şi trase afară noile ei mănuşi ca să i le arate. De asemenea căptuşite. Învăţ!

– Bine. Dar încă porţi paltonul galben.

– Mă descurc, dacă pun îmbrăcăminte groasă pe dedesubt. Exceptînd seara asta, cînd ştiam că mă voi întîlni cu un gentleman care mă asigură că Cherokee-ul lui este bine încălzit înainte de a mă lăsa să intru în el. Paltoanele sînt scumpe. Vreau să fiu sigură că voi sta suficient de mult timp aici, înainte să mă apuc să cheltuiesc în felul ăsta banii.

– Şi cînd crezi că o să fii sigură? întrebă Mitch cînd ajunseră la ieşirea din hol.

– Am trimis un raport preliminar în Honolulu şi aştept un răspuns. Ea îi aruncă lui Mitch o privire amuzată, cînd el începu să-i încheie nasturii de la palton. Ştii, aş fi putut să fac eu asta!

– Bănuiesc că ai fi putut, spuse el în timp ce termina de încheiat toţi nasturii. Nu porţi nici un fular?! o certă el.

– Am spus că învăţ, nu că am absolvit, îi replică ea.

Totuşi, nu se putea opri să nu zîmbească descoperind pe neaşteptate că se bucura de felul în care Mitch se agita în jurul ei. Se purta instinctiv protector şi, aproape fără să-şi dea seama, nu o mai trata cu condescendenţă. O făcea să se simtă foarte bine.

O jumătate de oră mai tîrziu, mîncau calmari într-un bistro în stil mediteranean. Ea anticipase un fel de interogatoriu asupra raportului pe care-l trimisese companiei ei, dar Mitch nu părea că vrea să discute despre afaceri. El părea interesat să ştie mai multe despre ea, împingînd-o la revelarea vieţii lui Tiffany Greer, mai mult decît spusese vreodată cuiva şi chiar mai mult decît ar fi crezut ea că dorea cineva să ştie. Oricum, nu-i spuse despre bărbatul care o învăţase să fie atentă şi în cine să aibă încredere. Calităţile lui Trevor Black erau oarecum asemănătoare cu acelea ale lui Mitch, dar rapida asociere o făcu să se simtă prost. Pentru acea seară, ea nu dorea să facă comparaţie între Mitch şi Trevor şi la defecte.

Cînd ea îl întrebă pe Mitch de ce avusese nevoie de fizioterapie, el răspunse simplu:

– Am avut un accident la schi. Între un rînjet şi o grimasă, el adăugă: Se întîmplă şi celor mai buni dintre noi. Vorbind de schi, pun pariu că eşti o adevărată campioană a schiului pe apă.

O.K., se gîndi Tiffany, deci el nu dorea să vor-

bească despre asta. Ea nu-l va forţa.

– Nu chiar campioană, dar nici aşa de stîngace cum sînt pe zăpadă, spuse ea cu un hohot, începînd să discute despre oamenii ciudaţi pe care îi întîlnise în acea zi la ora lui.

După un timp, Tiffany începu să se convingă că era curtată. Era un cuvînt de modă veche, se gîndi ea, dar unul potrivit. Mitch o curta. O făcea să se simtă de parcă nici o altă femeie nu mai exista pentru el. Tachinările lui erau uşoare, nu încărcate de provocări. Nu erau mesaje ascunse, nu erau momente de dorinţă cu greu ţinută în frîu, întrerupte de o renunţare cavalerească. El era spiritual, flatant şi chiar afectuos. Dacă pusese la cale scena pentru a o seduce, făcuse o treabă bună.

Cînd ajunseră la uşa camerei ei, Tiffany se întrebă dacă el avea în mînecă vreun truc de expert, ca să fie invitat înăuntru. Şi îşi dădu seama că îşi dorea să aibă.

Trucul său fu direct şi tipic. Cînd ea deschise uşa, el intră pur şi simplu cu ea în cameră şi închise uşa în urma lor. Dar comentariul lui după ce privi puţin în jur fu foarte puţin romantic.

– Asta nu merge, spuse el strîmbîndu-se. Asta nu e bine deloc.

Stînd lîngă el, aproape de uşă, Tiffany îi urmări privirea cu un zîmbet enigmatic.

– Ce nu merge? Ce nu e bine?

– Camera asta. Nu e nici măcar un apartament.

– Executivul lui Junior nu închiriază apartamente, punctă ea. Va trebui să aştept pînă voi deveni preşedinta companiei ca să-mi permit acest lux.

– Şi să fii preşedinta companiei este ambiţia ta arzătoare? întrebă Mitch, scrutînd-o cu ochii lui întunecaţi.

– Nu este a tuturor? întrebă ea, deplin conştientă că existau tot felul de oameni care nu aspirau la o ascensiune într-o corporaţie – inclusiv ea însăşi. Dar realiză că mai degrabă i-ar fi plăcut să spulbere iluziiile lui Mitch. Seara fusese mult prea plăcută. Îi lipseau ciondănelile. De altfel, ea încă mai avea de împărţit un os cu el. Chiar şi tu ai mai multă ambiţie decît recunoşti! punctă ea, apoi îl întrebă dulce, cu un zîmbet inocent: Oricum, cîte magazine sportive sînt în lanţul tău?

El îşi ridică o sprînceană.

– Contează?

– Nu, sau prea puţin. De fapt, aş prefera să nu-mi spui. Imaginea ta de hedonist iresponsabil a fost destul de terfelită în postura ta de afacerist, fără să mai menţionez călătoria pe care ai făcut-o în Vest ca să-ţi ajuţi noul director să se organizeze şi munca ta de voluntar ca terapeut se-

cund. Dacă aş şti şi alte lucruri bune despre Mitch Canfield, decît ceea ce deja ştiu, s-ar putea să-mi fac o părere ciudată, şi anume că, nu-i place ca femeile lui să ştie ce este el în realitate.

Ochii lui se îngustară în timp ce venea spre ea.

– Ştii, îmi place cum sună asta, spuse el, vorbind rar.

Atenţia lui Tiffany se trezi.

– Cum sună ce?

– Fraza aia cu „femeile lui". Mai ales că te incluzi singură în această categorie.

– E doar o expresie, i-o tăie rapid Tiffany, retrăgîndu-se cu spatele de lîngă el.

Rînjetul lui era mai insolent ca niciodată.

– Doar o expresie? Eşti sigură?

– Bineînţeles!

Retrăgîndu-se cu spatele, se lovi de pat. Ea se întrebă dacă subconştientul ei plănuise întreaga manevră. Nu era ea oare fericită avîndu-l din nou pe acest derbedeu lîngă ea, decît pe gentlemanul perfect care fusese Mitch toată seara? Nu dorea ea ca el să arunce toate precauţiile în vînt şi pe ea în pat? Însă, indiferent ce plănuise subconştientul ei, raţiunea ei intră în panică.

– Cu siguranţă, nu m-am aşteptat ca tu să iei mot à mot ceea ce am spus, rosti ea sesizînd o notă de panică în propria ei voce şi încercînd să treacă la ofensivă. Foloseşti tactici echivoce,

Mitch Canfield. Încerci să ascunzi faptul că tu... tu m-ai insultat!

El o ajunse şi începu să-i descheie nasturii de la palton.

– Cum te-am insultat, scumpo?

– Făcînd două afirmaţii arogante, egoiste, spuse ea tulburată de mişcările îndemînatice ale degetelor lui, cumva incapabilă să ridice o mînă şi să-l oprească. Mai întîi ai decis că erai atît de irezistibil că eu...

– Irezistibil? o întrerupse el în timp ce terminase cu nasturii şi îşi băgase mîinile pe sub palton pentru a-i înconjura mijlocul. À propos, am menţionat oare cît de drăguţă şi de caldă arătai în seara asta? Culoarea piersicii este frumoasă. Străluceşti în ea! Nu prea aveam nevoie de lumină la masa noastră. Aplecîndu-şi capul, îi prinse lobul urechii între dinţi şi îl muşcă încetişor, iar cu degetele mari începu să-i mîngîie prin pulover părţile laterale ale sînilor. Dar te-am întrerupt, murmură el după un moment. Spuneai?

Tiffany îşi lăsă capul pe spate în timp ce el lăsa urme de săruturi fierbinţi, umede, pe gîtul ei.

– Spuneam?

– Despre cum te-am insultat făcînd două afirmaţii arogante, egoiste, îi reaminti el.

Degetele lui mari se întinseră spre vîrfurile sînilor, frecîndu-le uşor, necăjindu-le, pînă cînd sfîr-

curile împinseră agresiv ţesătura moale a puloverului.

– Prima ta afirmaţie se pare că avea ceva de-a face cu gîndul că sînt irezistibil, murmură el. Atît de irezistibil că tu... El se opri să sărute drumul dintre maxilar pînă la punctul sensibil de sub bărbie, apoi întrebă cu un geamăt înăbuşit: Atît de irezistibil că tu... ce, Tiffany?

– Nu-mi amintesc, spuse ea, răbdarea ei risipindu-se în timp ce-şi încolăcea braţele în jurul taliei lui Mitch şi îşi băga mîinile pe sub pulovărul lui. Sînt încinsă. Prea încinsă ca să mai pot gîndi.

– Ştiu, spuse Mitch atingîndu-şi gura de gura ei. Minunat, excitant de încinsă.

– Nu asta am vrut să spun! protestă ea cu o voce aspră. E paltonul meu. Transpir în el.

Mitch chicoti şi un moment mai tîrziu haina ei zăcea lîngă picioarele patului.

– Mai bine? întrebă el alintîndu-i buzele cu mici muşcături şi mîngîieri.

Ea îi răspunse încolăcindu-i gîtul cu braţele şi trecîndu-şi uşor vîrful limbii înainte şi înapoi peste buza lui de jos. Cutremurată de geamătul lui de dorinţă, îşi dădu seama de puterea seducţiei ei feminine. Dorea să-l înnebunească la fel de tare pe cît o înnebunise şi el pe ea.

Dar dintr-odată el îşi puse mîinile pe umerii ei şi o îndepărtă.

– Cred că ar fi mai bine să plec de aici, spuse el cu vocea joasă şi respiraţia întretăiată. Dacă rămîn am să fac dragoste cu tine şi nu vreau să fac asta. Nu aici şi nu acum.

– De ce? întrebă Tiffany, prea frustrată ca să mai fie diplomată.

– Bună întrebare, spuse Mitch cu un zîmbet. Sîntem în sfîrşit singuri, fără pericolul de a fi întrerupţi într-un moment nepotrivit. Nu trebuie să ne îngrijorăm că vom îngheţa de moarte. Dar, bănuiesc că sînt mult mai romantic decît am crezut. Nu vreau ca prima dată să facem dragoste într-o cameră de hotel, meschină. Şi aş vrea să mai ştiu dacă între noi există şi altceva decît strict atracţia fizică.

Ea clipi.

– Şi te numeşti singur derbedeu?

– Nu, răspunse el cu ochii strălucind. Tu mă consideri aşa.

Încruntîndu-se, Tiffany încercă să facă un pas înapoi şi să iasă din îmbrăţişarea lui. Dar patul era încă în spatele ei şi Mitch nu îi dădea drumul.

– De ce mă săruţi în felul în care ai făcut-o, dacă aveai de gînd să opreşti lucrurile? Îţi face plăcere să mă fac de răs?

– Ascultă, nu sînt un sfînt, spuse el devenind serios. Şi nici măcar nu erai pe punctul să te faci de rîs! Eşti frumoasă şi senzuală şi eu nu am ştiut

ce înseamnă dorinţă adevărată pînă cînd nu ai intrat tu în viaţa mea. Tiffany, nu mă joc. Am venit după „aur" aici. Am învăţat cu mult timp în urmă că, atunci cînd faci asta, trebuie să fii foarte sigur că eşti pregătit, altfel rişti să-ţi omori şansele şi să fii rănit în tîrgul ăsta.

El îi sărută vîrful nasului, respiră adînc ca şi cum şi-ar fi adunat puterile, apoi plecă de lîngă ea şi se îndreptă spre uşă. Cu mîna pe clanţă, el se întoarse şi îi aruncă o ultimă privire imploratoare, apoi închise uşa fără zgomot în spatele lui.

Zece secunde mai tîrziu, o pernă traversă camera în zbor şi se lovi de uşă cu un zgomot înfundat.

În dimineaţa următoare, Tiffany era la serviciu devreme şi liniştită, după o noapte lungă, cu prea puţin somn şi prea multă meditaţie.

Biroul ei temporar era mic, strict funcţional şi se afla în una din clădirile companiei, în centrul oraşului, la fabrica de ambalaje. Dispunea de o masă de lucru, un telefon, un asistent, acces la un fax şi la oricare alt echipament de care avea nevoie. Din nefericire, nu dispunea şi de un buton fermecat, pe care să apese şi să-şi limpezească

mintea de Mitch.

Telefonul sună la ora zece, scoţînd-o din nedorita reverie şi reamintindu-i că îşi pierduse din nou puterea de concentrare.

– O.K., am o casă pentru tine, anunţă Mitch imediat ce Tiffany spuse „alo".

Ea se holbă la receptor.

– Pentru numele lui Dumnezeu, despre ce vorbeşti? Şi de unde ai ştiut cum să iei legătura cu mine?

– Jackie mi-a spus! rosti el, răspunzîndu-i mai întîi la cea de-a doua întrebare. Şi vorbeam despre condiţiile de locuit. Spune o vorbă şi te voi conduce să arunci o privire la faţa locului. Poţi să te muţi azi, dacă vrei!

– Să mă mut... unde?

– În casă, bineînţeles!

Tiffany închise ochii.

– Oh, bineînţeles. Casa! Se decise să pună întrebări mai amănunţite: Te deranjează să-mi spui şi mie despre ce casă discutăm, de ce ar trebui să o văd şi de ce pot să mă mut acolo astăzi?

După un oftat greu, Mitch spuse:

– Îi aparţine unui prieten de-al meu. Acum vreo două săptămîni m-a rugat să o supraveghez şi să-i ud plantele, în timp ce el se prăjeşte sub soarele din Arizona pentru tot restul iernii. L-am

sunat azi-dimineaţă şi l-am întrebat ce părere are despre un chiriaş care va menţine jungla proaspătă, în locul unui ucigaş de vegetaţie care trece pe acolo o dată la nu ştiu cît timp. Mi-a spus să-ţi înmînez cheile cît mai curînd posibil. Plantele alea par să însemne foarte mult pentru el.

– L-ai ameninţat că-i omori plantele dacă nu-i permite unul necunoscut să se mute în casa lui?

– Nu, i-am spus că am descoperit „că nu am degetul mare verde" chiar cu cele mai bune intenţii, plus lista lungă de instrucţiuni pe care mi-a dat-o. Tu eşti bună cu plantele, nu-i aşa?

– Da, dar...

– Grozav! Ştiam eu că vei fi. Acum, să ne întoarcem la motiv: ar trebui să arunci o privire casei cît mai curînd posibil. Este o nebunie să-ţi petreci încă o noapte în camera aia strîmtă, cînd te poţi bucura de o casă drăguţă făcînd şi un bine unei „păsări de zăpadă" şi plantelor lui bolnave, în acelaşi timp. Cînd să vin să te iau?

Ca de obicei, Tiffany nu se putea decide dacă ar trebui să-l îmbrăţişeze sau să-l sugrume. Nu putea nega fiorul pe care-l simţise cînd îi auzise vocea, lăsînd-o să înţeleagă că se gîndea la ea şi că aranja pentru ea să se simtă mai confortabil; dar era atît de înfiorător! Cum putea el să o sune şi să se poarte de parcă între ei n-ar exista nici cea mai mică tensiune? Cum putea el să pară atît

de nevinovat, după ce o părăsise noaptea trecută, ştiind foarte bine că o lăsase într-o stare de frustrare fizică şi emoţională?

– Tiffany, eşti încă acolo?

– Da, răspunse ea pentru început. Îmi pare rău că am fost neatentă.

Se încruntă, întrebîndu-se de ce se explica şi îşi cerea scuze. Destul, se hotărî ea. Avea de gînd să-i spună lui Mitch Canfield să înceteze să-i conducă viaţa!

– E-n ordine spuse el, înainte ca ea să scoată un cuvînt. De ce să nu vin să te iau pe la unsprezece şi jumătate? Te voi conduce să vezi casa şi după aceea putem merge să luăm prînzul.

Tiffany deschise gura, gata să explodeze, pentru că era atît de pisălog, dar o închise la loc cînd un teanc de dosare pe care le ceruse, apărură în braţele lui Cindy Lawson, fata care fusese mutată de la secretariatul companiei, ca să fie asistenta ei temporară.

– Mulţumesc, Cindy, murmură Tiffany.

– Scumpo, în mod clar am nimerit prost, spuse Mitch. Te las. Te văd la unsprezece şi jumătate, O.K.?

Tiffany fu prea înceată. Cînd se uită la receptor încercînd să hotărască cum să-l pună la punct, el luase tăcerea ei drept încuviinţare şi închisese.

La unsprezece şi douăzeci Tiffany îşi mişca nervoasă buza de jos, bătînd cu vîrful degetelor în masă şi verificîndu-şi ceasul la fiecare două minute.

Încercînd să pregătească un set de grafice ca o continuare a raportului iniţial, îşi închisese uşa ca să nu poată fi distrasă de chemările telefonice pe care o rugase pe Cindy să le facă, dar munca nu mergea deloc bine. Îşi canalizase toată atenţia asupra lui Mitch. La ce să-i spună cînd va veni. Sau, dacă să-i spună să plece. Doar simplul fapt că-i submina profesionalismul era un motiv suficient pentru a lămuri lucrurile dintre ei.

El era mereu acolo, prezent în mintea ei. În serile cînd încerca să se relaxeze într-o baie spumoasă, el îi săpunea trupul cu mîngîieri încete, senzuale, care o lăsau tremurînd de dorinţă. În mijlocul celor mai mondene conversaţii, asculta cu atenţie un minut, ca în următorul să-şi atingă absentă buzele, reamintindu-şi de sărutările ameţitoare, dulci, ale lui Mitch.

Era ca un nod de energie erotică care trebuia dispersat înainte să explodeze şi să-i cauzeze probleme serioase.

Auzi o bătaie uşoară în uşă.

– Da?! spuse ea în timp ce excitaţia nepermisă trecea prin ea ca o injecţie cu amfetamine.

Cindy îşi băgă capul pe uşă.

– Domnul Canfield este aici, spuse ea privind în jur nervoasă, cu ochii măriţi.

Tiffany se încruntă. Cindy era o blondă drăguţă, foarte bine făcută, de vreo nouăsprezece ani, genul de fetişcană nubilă care ar fi fost ameţită de Mitch. Iar Mitch era genul de bărbat care, fără îndoială, şi-ar încerca farmecul asupra ei, chiar şi pentru a se menţine doar în formă. Din acest motiv, probabil că acum nu mai ştia cum s-o mai întoarcă.

– Unsprezece şi douăzeci şi două. A venit devreme, murmură ea.

– Nu ştiam că era aşteptat, spuse Cindy cu vocea întretăiată à la Marilyn Monroe. Intră în birou şi închise uşa în spatele ei. Sînt nouă în companie. Nu l-am mai văzut pe domnul Canfield pînă acum. Grozav, tot ce au spus celelalte fete este adevărat! E superb!

Tiffany se ridică în picioare şi merse să stea la fereastra din spatele mesei ei de lucru, ca să privească afară.

– Chiar aşa? rosti ea încercînd să pară plictisită. N-am observat.

Cindy chicoti.

– Zău? Nu glumiţi? Oau!!

Tiffany închise ochii. „Oau?!", Dumnezeule mare.

– Te rog, invită-l pe domnul Canfield să intre! zise ea, fixîndu-şi privirea pe traficul ce se desfăşura jos în stradă.

Reacţia lui Cindy la Mitch o stimulase, iar acum ştia cum să reziste farmecului lui.

Ea nu se întoarse cînd auzi uşa deschizîndu-se şi închizîndu-se la loc, sau cînd îl auzi salutînd-o cu un „Bună" firesc. Dacă l-ar privi, nu era sigură că genunchii n-aveau să-i tremure. Sau, mai rău, s-ar putea să-i sară în braţe şi să se topească lîngă el, se gîndi ea oftînd neajutorată: „Oau!"

– Bună dimineaţa, rosti ea cu un formalism deliberat, ţinîndu-şi ochii pe strada aglomerată. Înainte să spui tu ceva, vreau să-ţi spun că apreciez foarte mult eforturile pe care le faci pentru binele meu, dar nu apreciez atitudinea ta autoritară. De acum încolo, aş vrea să-ţi intre bine în capul ăla al tău de mascul dominant, că eu nu intru în responsabilităţile tale. Achiziţionarea unor haine convenabile sau nu pentru mine nu este problema ta. Necesităţile mele nu sînt responsabilităţi pentru tine. Aşa că, te rog, lasă-mă să-mi fac treaba, să-mi suport propriile greşeli şi să decid eu singură micile detalii cum ar fi locul în care voi sta cît sînt aici, în regulă?

Cîteva secunde a fost linişte, apoi o izbucnire:

– Nu înţeleg! Ce am făcut?

Tiffany îngheţă. Vocea aceea. Era o mică diferenţă. Tremurînd, simţi cum roşeşte toată.

– Pete?!

El îşi ridică o sprînceană.

– Cine credeai că era? Am auzit-o pe Cindy spunîndu-ţi că eram... Oprindu-se brusc, începu să rîdă: Mitch?!

Tiffany gemu şi se întoarse la scaunul ei. Se aruncă în el ascunzîndu-şi faţa în mîini.

– Aş putea să repar ceva dacă m-aş scuza?

– Nu, pentru că nu e necesar. Pete se aşeză pe scaunul din faţa ei. Eram aici în fabrică, verificam nişte ambalaje noi pentru cereale, aşa că m-am gîndit să mă opresc să văd dacă ai toată cooperarea de care ai nevoie.

Tiffany îşi scutură capul, apoi îşi coborî mîinile şi îl privi pe Pete în faţă.

– Înainte să mă întrebi, lasă-mă să te asigur că Mitch n-a făcut nimic reprobabil.

– Exceptînd supărarea ta, după cum se pare. Ce a făcut el...

Pete fu întrerupt de Cindy, care băgase iar capul în birou.

– Este un alt domn Canfield aici! Ochii fetei erau ca nişte farfurioare chinezeşti albastre, strălucind de o excitaţie de-abia controlată. Să-l in-

troduc şi pe el?

– Chiar aşa, spuse Tiffany, înghiţindu-şi un chicotit care era pe jumătate de amuzament, pe jumătate nervos.

Cindy îl introduse pe Mitch cîteva secunde mai tîrziu, privindu-l şi fluturîndu-şi genele. Tiffany era uimită. Ea nu îşi dăduse seama că femeile chiar fac lucruri de acest gen. Spera că ea nu făcea, deşi nu era sigură de ce era capabilă atunci cînd Mitch era prin preajmă.

Cindy părăsi camera la fel de bosumflată ca un copil trimis la culcare, atunci cînd o petrecere a adulţilor devenea mai interesantă. Imediat ce uşa se închise, Pete se ridică în picioare şi se întoarse spre Mitch.

– Îmi pare bine că eşti aici, frăţioare! Tocmai o întrebam pe Tiffany ce-ai făcut de-ai supărat-o, dar acum poţi să-mi spui tu însuţi.

Mitch o privi pe Tiffany.

– Te-a supărat ceva?

– Doar faptul că se pare că am prostul obicei de-a face confuzie între fratele tău şi tine, răspunse ea.

– Este un obicei extrem de prost, spuse Mitch, ochii săi scăpărînd. Te poate băga într-o mulţime de necazuri cu Jackie. Şi cu mine, aş putea adăuga.

Tiffany sări de pe scaun şi puse mîinile pe

masă, în timp ce se apleca spre el.

– Nu am vrut să spun în felul ăsta!

– În ce fel? întrebă Pete.

Mitch rînji la ea.

– Da, Tiffany, în ce fel?

Îndreptîndu-se, ea ezită, luînd în considerare posibilitatea unei aruncări pe fereastră. Dacă nu era nici un troian de zăpadă care să-i amortizeze căderea, nu conta. Ea oricum urma să moară de ruşine!

– Te rugam să iei în considerare posibilitatea că sînt capabilă să-mi conduc şi singură viaţa. Din păcate s-a întîmplat să-i vorbesc lui Pete.

– Nu semănăm chiar atît de mult, comentă Mitch, privindu-şi fratele mai mare. El e mai mare. Eu sînt mai deştept.

Pete fornăi şi-şi dădui ochii peste cap.

– Nu l-am văzut pe Pete, explică Tiffany printre dinţii strînşi. Eram la fereastră cînd a intrat el şi am început să vorbesc fără să mă întorc.

Mitch îi răspunse cu mare satisfacţie:

– Nu puteai să mă priveşti în ochi cînd îmi dădeai papucii, nu? Nu te-am prevenit eu cu mult timp în urmă să te uiţi pe unde mergi? Acest fapt se aplică la fel de bine la sfîşierea cuiva în bucăţi, ca şi la ieşirea dintr-un aeroport pe un trotuar alunecos!

Tiffany îl privi, gura ei încercînd să formuleze o

ripostă care nu ieşea. În final, gemu înfundat, se trînti la loc pe scaun şi îşi lăsă bărbia să se odihnească pe mîinile încrucişate.

– Pete, dacă vei descoperi vreodată capete plantate într-un cîmp de zăpadă adîncă, vei şti cine a făcut-o, mormăi ea.

– Vrea cineva să-mi spună ce-i cu voi doi? întrebă Pete uitîndu-se de la unul la celălalt. Aveţi un limbaj numai al vostru. Jackie pare să înţeleagă conversaţiile voastre, dar eu nu vă pot urmări!

– Tiffany mă găseşte puţin cam autoritar, cîteodată!

– Hanul Attila era „puţin" cam autoritar. Tu eşti...

– Încerc să-ţi fac viaţa mai uşoară, i-o tăie Mitch. Chiar nu te-ai prins? Vreau ca tu să cîştigi pariul!

Tiffany se uită la el, în timp ce o căldură binefăcătoare îi invadă corpul. El dorea să o convingă că putea înfrunta Winnipeg-ul. El dorea ca ea să rămînă.

– Chiar aşa? murmură ea, după un moment lung, încărcat.

– Ce pariu? întrebă Pete, arătînd de parcă era gata să înceapă să arunce cu lucruri. Sau cu oameni.

Mitch se întoarse spre fratele său.

– Am aranjat pentru ea să folosească locuinţa lui John Kozak, în loc să stea într-un hotel, îi oferi el o explicaţie parţială.

– Nu glumeşti? Casa lui John Kozak? Pete se întoarse spre Tiffany: Ce mai aştepţi? Acceptă!!

Tiffany privi spre cei doi bărbaţi un moment, apoi oftă. Un Canfield şi era greu să te înţelegi cu el. Cu doi împreună, luptai pentru o cauză pierdută!

– Ai dreptate, spuse ea ridicîndu-se în picioare şi îndreptîndu-se spre dulapul micuţ unde era atîrnat paltonul ei. Ce mai aştept?

Mitch deschisese deja dulapul pînă să ajungă ea acolo. În timp ce scotea paltonul galben şi îl ţinea pentru Tiffany, el o privi, expresia lui fiind cumva şi critică şi apreciativă, laolaltă.

– Frumos costum, comentă el. Roşul îţi stă grozav. Dar asta nu e ceea ce eu aş putea numi îmbrăcăminte călduroasă pe sub palton. Ce-ai spune de un pulover gros în locul acestei bluze de mătase?

Tiffany îşi băgă braţele în mînecile hainei.

– De vreme ce iau taxiuri tot timpul, paltonul ăsta e destul de bun şi nu e nevoie să mai înghesui o mulţime de haine în plus sub el. De altfel, astăzi afară nu sînt decît şaptesprezece grade sub zero! Ea îi aruncă lui Pete o privire imploratoare: Vezi de ce mă supăr repede pe

omul ăsta? Mama mea nu m-a cocoloşit niciodată în felul în care o face el! El...

Întorcîndu-se cu faţa spre Mitch, se opri brusc din vorbă. El radia spre ea, iar zîmbetul lui era atît de fermecător, că îi tăie respiraţia.

– Numai şaptesprezece grade sub zero! spuse Mitch uşor. Numai! Nici măcar nu ştii ce spui. Dragă, cînd te hotărăşti să cîştigi un pariu, mergi pînă la capăt.

Tiffany îl privea cu ochii măriţi.

– Bună treabă, am început să devin o nordică?

Mitch rîse şi se întinse să-i prindă ceafa cu o mînă.

– Mă duc să iau jeep-ul şi să-l aduc pînă la uşă în timp ce tu îţi pui ghetele, murmură el, apoi îşi şterse buzele de ale ei într-un sărut care era şi posesiv şi uşor.

Ridicîndu-şi capul, el îi dărui încă un zîmbet care-i înmuie fiecare os din corp, apoi o eliberă.

– Ne vedem mai tîrziu, Pete, mai spuse el nepăsător în timp ce dispărea pe uşă.

– Bine. Sigur. Mai tîrziu, mormăi Pete.

Scuturîndu-se de vrajă, după ce Mitch plecase, Tiffany îl privi pe Pete cu un zîmbet şi o expresie de „asta-i, n-am ce face!", sperînd că roşeaţa, ochii scînteietori şi respiraţia grea nu erau prea evidente.

– Este purtarea protectoare a lui Mitch, se-

cretul succesului lui la femei? întrebă ea rîzînd, în timp ce se aşeza să-şi schimbe pantofii cu ghetele. Atenţie constantă şi cocoloşire, mult flirt dar nu şi trecere la acţiune plus tot restul că, face o irezistibilă combinaţie care intrigă?

Pete îşi scutură capul, arătînd de parcă ar fi fost şi el prins într-un fel de vrajă.

– Nu, din cîte ştiu eu. Fratele meu este exact opusul. De obicei este prea cavaler, dacă mă întrebi pe mine. Am văzut un Mitch cu totul nou, lîngă tine, Tiffany. Nu se agita nici măcar în jurul logodnicei lui, astfel.

Tiffany care tocmai voia să-şi pună şi cea de-a doua gheată, se ridică imediat în picioare, lăsînd gheata suspendată în aer.

– Logodnică?

– Fosta logodnică, spuse Pete repede. Foarte veche. De acum opt ani. Doamna a dat bir cu fugiţii imediat după accidentul lui Mitch, cînd a aflat că el ar putea să nu mai meargă niciodată, că nu a devenit o celebritate şi că nu s-a îmbogăţit imediat datorită însuşirilor lui.

„Accident", se gîndi Tiffany. Accidentul de la schi peste care Mitch trecuse cînd ea îl întrebase despre fizioterapia lui.

– Să nu mai umble iar? repetă ea cu o voce pierită. Celebritate? Însuşiri?

Pete se încruntă la ea.

– După cum se pare, Mitch nu ţi-a spus prea multe despre el, cugetă el cu voce tare.

– Nu a făcut-o, spuse Tiffany revenindu-şi. Se aşeză din nou pentru a-şi pune gheata. Şi de ce ar fi făcut-o? Fiind temporar Lancelot-ul meu, nu-i obligat să-mi aducă la cunoştinţă povestea vieţii lui! Ridicîndu-se, reuşi să zîmbească. Şi nu trebuie să fii îngrijorat Pete, nu-l voi descoase.

El îi aruncă un mic surîs şmecher.

– Nu eşti genul curios?

– Ba da, chiar foarte mult, admise ea. Dar îţi promit că nu voi încerca să aflu restul poveştii de la Mitch.

– Eşti o femeie neobişnuită, Tiffany!

– Mulţumesc, spuse ea cu un alt zîmbet, în timp ce se ridicase în picioare şi îşi luase poşeta dintr-un sertar al mesei de lucru, suferind de un sentiment de vinovăţie.

Era curioasă în toată regula. Aranjase în ordine frînturile de informaţii cu viteza unui computer, gîndindu-se la o cale să completeze şi restul.

– Această remarcă sună ca o insultă discriminatorie, îl tachină ea, sperînd că Pete nu-i putea citi aşa de uşor gîndurile, ca nevasta şi fratele său.

Nu putea. Zîmbetul lui deborda.

– Presupun că aşa a sunat. Aşa că, ar fi mai

bine să plec. El se întoarse şi ieşi, dar, după o secundă, îşi băgă capul pe uşă. Tot eşti o femeie neobişnuită, spuse el încet. Şi cred că fratele meu e suficient de deştept ca s-o ştie!

Deşi Tiffany rîse, era mai confuză ca niciodată, din cauza noutăţilor aflate despre Mitch. Dacă el se purta atît de deosebit cu ea, după cum sugerase Pete, de ce n-o considera el suficient de neobişnuită, sau suficient de specială ca să se încreadă în ea? Era ea doar o simplă cucerire, mai interesantă decît majoritatea, pentru că era mai greu de obţinut?

Amintirea fervorii ei, a abandonului ei la cea mai uşoară atingere, nu mergea cu această teorie. Nu era greu de cucerit.

Probabil că explicaţia cea mai simplă era cea bună. El era din Vestul Mijlociu. Deosebit de tipul turiştilor guralivi cu care era Tiffany obişnuită în Hawaii, el nu se simţea bine vorbind despre el.

Tiffany îşi încheie nasturii paltonului, îşi trase mănuşile şi ieşi din birou, dorindu-şi să nu-i fi făcut lui Pete acea promisiune grăbită că nu-l va întreba pe Mitch de detalii.

– Voi lipsi vreo două ore, Cindy, spuse ea în trecere pe lîngă biroul secretarei.

Cînd Cindy nu răspunse, Tiffany privi înapoi spre ea. Fata fixa un punct din spaţiu cu ochii goi.

– Nu te gîndi prea mult la superbii fraţi Can-

field, remarcă Tiffany cu un zîmbet slab. Cel mare este un soţ şi un tată fericit.

Cindy arboră un zîmbet plin de speranţă.

– Şi cel mic?

– E aproape căsătorit, răspunse Tiffany ferm.

– La dracu', zise Cindy cu un oftat. Cei buni sînt întotdeauna luaţi.

Tiffany plecă rapid, aproape nevenindu-i să creadă ceea ce tocmai spusese – şi întrebîndu-se ce ar crede Mitch dacă ar şti că a pus ochii pe el.

10

În timp ce Mitch întorcea jeep-ul pe o alee rezidenţială, la numai cîteva străzi de unde îi spusese el că locuieşte, Tiffany ardea de curiozitate.

„Asta e", se gîndi ea filozofic. Cînd era cu Mitch, ea întotdeauna ardea de ceva frustrant. Pe moment, mai ardea şi de furie.

Ea adunase lucrurile la un loc. Un accident de schi care l-a lăsat pe Mitch într-o formă suficient de proastă, încît să aibă nevoie de un fizioterapist; o ocazie pierdută de faimă şi de îmbogăţire;

o logodnică părăsindu-l cînd avea cea mai mare nevoie de ea.

Acesta era gîndul care o înfuriase pe Tiffany şi o şocase atît de tare, încît nu mai putuse aşeza toate părţile împreună ca să-şi formeze o imagine coerentă. Se tot gîndea la acea ticăloasă de logodnică, dorindu-şi să se poată întoarce înapoi în timp şi să vîre ceva bun simţ în femeia aceea stupidă. Cum poate părăsi cineva un om ca Mitch, cînd lui îi păsase suficient de ea, ca să-i ceară să se căsătorească cu el, era de neconceput.

Nu era de mirare că el devenise play-boy-ul pîrtiilor vestice.

Tiffany trebui să-şi muşte limba de multe ori ca să se abţină. Şi să nu-şi încalce promisiunea făcută lui Pete. Era fericită că Mitch parcase în faţa unei peluze şi oprise maşina.

– Aici este noua ta casă departe de casă, spuse el cu mîndrie nedisimulată. Doar dacă, bineînţeles, tu decizi să devii mofturoasă şi să refuzi să ajuţi un prieten la nevoie.

Tiffany zîmbi. Puteai avea încredere în Mitch că va face în aşa fel încît să pară că, de fapt, ea ar fi făcut cuiva o favoare acceptînd casa.

Casa arăta obişnuit, cu două feluri de structuri pe afară, cuibărită departe, în spatele proprietăţii, care avea suficienţi copaci încît să formeze o

mică pădure. Poziţia era atractivă chiar şi în toiul iernii, dar Tiffany îşi putea imagina cu uşurinţă cît de atrăgătoare va fi cînd ramurile goale vor fi acoperite cu frunze, iar casa se va observa cu greu din stradă.

Imediat ce ea şi Mitch intrară, Tiffany înţelese de ce Pete îi sugerase să o accepte. Se părea că fusese reconstruită şi complet reproiectată pentru a produce un efect de spaţiu deschis, aerisit, pereţii ei albi şi parchetul de culoarea mierii creînd un contrast perfect cu razele de lumină colorate ce radiau prin ferestrele cu vitraliii excelent plasate.

– O.K., fetelor, a venitl strigă Mitch în timp ce o ajuta pe Tiffany să-şi scoată paltonul.

Tiffany privi în jur, încruntîndu-se.

– Plantele, rosti Mitch, răspunzînd întrebării ei tăcute. Am crezut că e mai bine să le spun că ajutorul a sosit, în cazul în care vreuna dintre ele este gata să expire şi are nevoie numai de o rază de speranţă ca să o mai ducă puţin.

Scuturîndu-şi capul şi rîzînd, Tiffany privi peste el la grupul de plante ce formau un fel de perete viu între intrare şi salon.

– Dumnezeule, nu ai glumitl comentă ea mergînd pînă aproape de cadrul uşii pentru a arunca o privire mai atentă. Biata făptură, gînguri ea în timp ce ridica o ramură pleoştită de benjamină şi

rupea cîteva frunze uscate. Nu-ţi face griji, puiule, ştiu ce trebuie să fac ca să te simţi mai bine. O să am mare grijă de tine.

– Deci, aşa se presupune că trebuie să vorbeşti cu ele? întrebă Mitch cu vocea vibrînd de o veselie reţinută. Bănuiesc că am făcut totul anapoda.

– Cum ai făcut-o? întrebă Tiffany şoptind deasupra unei plante-păianjen trist căzută. Lătrînd la ele ordine să se menţină în formă şi să fie vesele?

– Chiar deloc! protestă Mitch pe un ton rănit. Am fost foarte prietenos. Le-am spus ultimele scoruri sportive, le-am dat raporturi despre vreme, lucruri de genul ăsta.

Tiffany îi aruncă o privire de compătimire.

– Eşti ţicnit! Total nebun!

– Admit că în ultimul timp, dintr-o pereche am avut un schi mai scurt, spuse el vesel. Ceea ce îmi aminteşte că mi-am luat libertatea să-ţi înlocuiesc echipamentul cu cîteva lucruri de la raionul meu de închirieri. Cred că vei observa o mare diferenţă, cînd vei face o tură în după-amiaza asta.

Ea se întoarse pe loc şi se uită la el.

– Ce-ai făcut?

– Am spus că mi-am luat libertatea să...

– Te-am auzit. Doar că nu-mi vine să cred! Ce vrei să spui, că mi-ai înlocuit schiurile? Ce-ai făcut

cu ele?

– Le-am dat unui dogar, în caz că poate folosi materiale de proastă calitate, rosti Mitch cu aplombul lui obişnuit în timp ce-şi scotea haina şi şi-o atîrna. Tipul care ţi-a vîndut acele lucruri te-a mirosit, scumpo! Erau ieftine şi proaste şi prea lungi pentru tine. Chiar şi beţele aparţineau unei grămezi de rebuturi. Şi înainte să te zbîrleşti toată şi să începi să-mi spui ce mînă spartă sînt, ţine-ţi gura aia frumoasă un minut şi lasă-mă să termin. În primul rînd, echipamentul închiriat este în contul casei. În al doilea rînd, refuz să-ţi permit să-ţi rupi o gleznă, ceea ce se putea întîmpla ori de cîte ori erai afară, practicînd tu singură. Ai fi putut coborî pantele cu acel echipament mizerabil, fără să mai fie nevoie să menţionez ce s-ar fi putut întîmpla în cazul ăsta.

El privi în jos la picioarele ei.

– Ai nevoie de ajutor cu ghetele astea?

– Nu, mulţumesc, spuse Tiffany ironică. Începu să le tragă ea însăşi. Dacă e vorba de ajutor, spuse ea după ce prima gheată fu scoasă, ar trebui să găsesc o cale să te fac să pricepi că eu nici nu vreau şi nici nu am nevoie de... de...

Ea îşi pierdu echilibrul, cu piciorul doar pe jumătate scos din gheată. Întinzîndu-şi mîinile în lături ca un echilibrist pe sîrmă, încercă să stea dreaptă. Dar fără succes. Fu gata să cadă într-o

parte.

Mitch era acolo s-o prindă, cuprinzîndu-i talia cu un braţ şi sprijinind-o de el în timp ce se aplecă să îi scoată gheata de tot. Ridicîndu-se o strînse lîngă el.

– Ce voiai să spui? întrebă el, privind în jos la ea cu un orgoliu satisfăcut, înnebunitor.

Ţinută în siguranţă în braţele lui puternice, Tiffany îşi înclină capul pe spate şi încercă să se încrunte în sus spre el, dar efectul se pierdu şi izbucni în rîs. Omul era irezistibil! Putea foarte bine să uite fiecare sfat pe care şi-l dăduse singură din ziua în care îl întîlnise. El pur şi simplu îi demola ofensivele, indiferent cît de atentă le construia şi le reconstruia ea.

– Pari să fii întotdeauna prin preajmă ca să mă prinzi cînd cad sau să mă bagi în pat după ce am picat adormită, sau să mă salvezi din cine ştie cîte alte prostii, spuse ea cu un zîmbet gînditor. Eu nu sînt aşa, să ştii! Nu sînt neîndemînatică de regulă, sau impetuoasă, sau chiar adormită în momente inoportune. Mă recunosc cu greu zilele astea.

Zîmbetul lui Mitch se ofili şi braţele i se strînseră în jurul ei.

– Crede-mă, cunosc sentimentul, şopti el.

Respiraţia lui Tiffany se opri în gît. Buzele ei se deschiseră instinctiv şi trupul ei se înmuie lîngă al lui.

– Mitch, murmură ea, conştientă că erau singuri şi nu într-o cameră de hotel.

Puteau face dragoste. Şi ea dorea. Dumnezeule mare, îşi dorea să facă dragoste cu omul ăsta atît de mult, că nu se putea gîndi la nimic altceva.

– Mitch, eu...

El îi prinse încheieturile mîinilor cu degetele, ridicîndu-i-le de pe pieptul lui şi eliberîndu-le cînd plecă de lîngă ea.

– Acum am să-ţi arăt casa, spuse el cu vocea răguşită, tonul lui neîngăduind nici un argument.

Ea se gîndi să arunce cu o gheată în el, dar, adunîndu-şi tot curajul pe care-l găsi, trecu pe lîngă el spre salon de parcă de-abia ar fi aşteptat să-l vadă.

Se opri în mijlocul camerei, privirea ei trecînd peste covorul gros gri-perlat şi peste mobila bogat ornamentată, gîndită într-un aranjament abstract. Picturile de pe pereţi erau originalele unor artişti renumiţi, după cum mai erau şi nişte statuete interesante, aşezate pe şemineu.

– Drăguţ, murmură ea cînd îl auzi pe Mitch intrînd în urma ei.

Încrucişîndu-şi mîinile pe talie ea se întoarse şi îi aruncă o privire bănuitoareă.

– Eşti sigur că domnul Kozak vrea ca un străin să stea în casa lui? Are cîteva lucruri frumoase

aici! De ce să le încredinţeze el cuiva pe care nu l-a cunoscut niciodată?

– John are cuvîntul meu că vei avea grijă de casă. De altfel, totul este asigurat. Şi poţi vedea şi tu singură că eşti dorită. Plantele s-au şi înviorat puţin, deja. Mitch făcu semn cu capul spre ieşirea din capătul îndepărtat al camerei. Hai! Am să-ţi fac turul de cinci cenţi.

Tiffany îl urmă, făcînd remarci apreciative potrivite, în timp ce vizita casa elegantă şi tăcută. Dar sămînţa unei suspiciuni neplăcute prinsese rădăcini în mintea ei. De ce nu voia Mitch să facă dragoste cu ea? Era el un adevărat Don Juan periculos, avea el acea personalitate care dorea să facă şi cuceriri emoţionale pe lîngă cele fizice? Care nu era satisfăcut pînă cînd nu cîştiga întregul suflet şi întreaga inimă a femeii? Era genul care trebuia să se asigure că femeia nu-l va uita niciodată, după plecarea lui?

Ea nu putea accepta ideea. Nu Mitch, se gîndi ea. Mitch prea era un bărbat întreg, ca să mai aibă nevoie să-şi afirme propria autoritate prin distrugerea altcuiva.

Dar ea mai căzuse în capcana asta. Ar fi înţelept să admită că acelaşi lucru i se putea întîmpla iar.

– Este o casă minunată, spuse ea crispat. Mi-ar plăcea să stau aici. Acum, hai să vorbim

despre chirie.

Discuţia despre chirie avu loc în timpul prînzului cu blinii şi salată într-un mic restaurant ucrainean. Mitch susţinea că prietenul lui era recunoscător că avea pe cineva care să aibă grijă de plante şi că nu va accepta un penny, în timp ce Tiffany categorică refuza să se mute dacă nu plătea cel puţin ceva. Ea nu se va clinti fără rezultat. Nu dorea să se simtă şi mai obligată faţă de Mitch decît fusese pînă atunci.

În final, ajunseră la un compromis. Ea va putea plăti pentru căldură şi celelalte utilităţi cît timp va sta în casă.

Această discuţie odată terminată, Mitch îi dădu un duplicat după setul de chei pe care prietenul său i le dăduse.

După prînz, el insistă să o ducă înapoi la hotel să-şi împacheteze lucrurile şi să se mute în casă imediat.

– Care-i graba? protestă ea. E oricum prea tîrziu pentru mine ca să mai fac nota de plată astăzi.

– Asta nu e un motiv să stai încă o noapte acolo cînd casa este disponibilă, se opuse Mitch. Şi nu va dura mult să te muţi, aşa că, hai s-o facem!

În jurul orei unu şi jumătate, Tiffany îşi stabilise sediul în noua ei casă.

– Acum trebuie să mă îndrept spre magazin ca să lucrez cu un agent de vînzări al unuia din furnizorii mei, spuse Mitch cînd Tiffany coborî din Cherokee, după ce el o adusese înapoi la fabrica de ambalaje. De obicei tipul vrea să mergem să cinăm împreună după ce terminăm de pus totul în ordine, dar pot să scap de asta ca tu şi cu mine să putem ieşi împreună sau altceva. Voi încerca să termin pînă la patru şi să vin să te iau pentru o partidă de schi.

Tiffany se întoarse şi îl privi încruntată.

– Se pare că ai aranjat totull Ţi s-a întîmplat să te gîndeşti că s-ar putea să am planurile mele? Planuri diferite?

El îşi ridică o sprînceană.

– Ai?

– Ei bine, nu, dar...

– Atunci nu-i nici o problemă, spuse el cu o privire veselă.

Rotindu-şi ochii, Tiffany îl salută cu un deget la tîmplă şi trînti portiera.

Pe la două şi jumătate făcuse toate raporturile şi sumarele care se putuseră face în acel moment, aşa că plecă de la birou şi se îndreptă spre cea mai apropiată bibliotecă pe care o observase în dimineaţa aceea în drum spre serviciu.

Ea îi promisese lui Pete că nu-l va chestiona pe Mitch, dar nu pomenise nimic că nu va folosi

schemele ei pentru a-şi satisface curiozitatea.

Două ore mai tîrziu, era încă în bibliotecă, descoperind un Mitch Canfield total străin de ceea ce ştia ea şi întrebîndu-se de ce fusese el discret în privinţa perioadelor din viaţa lui de care orice om normal ar fi fost mîndrul

Nu se putea gîndi decît la un singur motiv. După toţi anii aceştia, el încă îi purta resentimente fostei logodnice care l-a părăsit.

Mitch o sună pe Tiffany exact înainte de ora patru, să-i spună că întîrzie şi să se scuze că era incapabil să o ducă la schi, pînă la urmă. Spre marea lui surpriză, ea nu era acolo!

– Domnişoara Greer a ieşit pentru un timp, spuse secretara cu o voce stinsă, întretăiată. Este ceva ce pot face eu pentru dumneavoastră, domnule Canfield?

Mitch se încruntă la receptor.

– Cred că ai putea să-i transmiţi domnişoarei Greer un mesaj, spuse el cu un formalism exagerat. Te rog să-i spui că sînt prins verificînd o nouă linie de mărfuri sportive, dar ar trebui să termin în jurul orei şase. Am să o caut eu atunci.

Scuzele vor trebui să aştepte, se gîndi el în

timp ce închidea, mesajul lui fiind înregistrat.

Imediat ce sosi acasă la şase, el îi telefonă lui Tiffany la casa lui Kozak. El zîmbi, cînd auzi timbrul plăcut al vocii ei cînd răspunse, dar zîmbetul îi dispăru cînd sesiză o ezitare necaracteristică în tonul ei, intrigîndu-l.

Se scuză pentru întîrziere, în special pentru că îi fusese imposibil să schieze fără el, dar ea nu păruse supărată că ratase ieşirea.

– Oricum sînt prea obosită, spusese ea. Am tras tare pe toate fronturile în ultimul timp. Probabil m-a ajuns oboseala. Am aici tot ce e necesar pentru un sandviş rapid, aşa că eu cred că asta o să mănînc şi după aceea mă duc direct în pat.

O.K., se gîndi Mitch. Posibil ca ea să aibă nevoie de o noapte liniştită. Sau probabil ăsta era modul ei de a-i spune că era prea insistent. Tiffany? La naiba, ea ar fi spus-o de-a dreptul. „Înapoi!" sau alte cuvinte cu acelaşi efect.

Ceva în legătură cu ea îl tot obseda. Ea îi mulţumise cu multă recunoştinţă pentru că a aranjat pentru ea cu casa. Adusese din nou discuţia despre chirie, spunînd că s-ar simţi mai bine dacă ar putea ţine totul pe o bază asemănătoare afacerilor.

O bază asemănătoare afacerilor, bombăni el în timp ce cotrobăia prin frigider după ceva de

încălzit la microunde. Nu parcurseseră, el şi cu Tiffany un drum lung de la acest pas?

Găsi o cutie cu macaroane, o mîncă şi îşi petrecu seara în faţa televizorului, urmărind comedii care nu erau amuzante.

În după-amiaza următoare el o sună pe Tiffany la birou, ca să o invite la schi şi la cină, şi stomacul începu cu adevărat să i se strîngă. Îl întorsese pe dos faptul că ea acceptase să meargă la un spectacol de balet cu cîteva dintre femeile de la birou şi nu avea timp nici măcar să schieze o oră. „Bine", îşi spuse el. Avea dreptul la o viaţă a ei proprie. Şi îi păruse cu adevărat rău cînd îl refuzase!

Dar el simţise că ea dădea înapoi, distanţîndu-se singură de el, şi nu avea nici o idee de ce.

Începu să se autochestioneze. Nu ştia cît va mai sta Tiffany în Winnipeg. Într-o cursă contracronometru, alerga el într-o direcţie greşită? Fusese el prea precaut, încercînd să-i cîştige inima, fără s-o împingă spre el imediat cu intimitatea fizică?

Fusese tot timpul conştient de o adîncă îngrijorare în ea, de o platoşă de temeri care se formase în timpul mariajului nefericit al părinţilor ei

şi confirmată, era sigur, de vreun ticălos care abuzase de încrederea ei. Trebuia răbdare şi timp pentru a depăşi aceste temeri. Răbdarea fusese punctul lui tare, de cînd învăţase din greu care putea fi costul nerăbdării. Dar dacă avea el destul timp sau nu, părea să fie la latitudinea celor de la *Paradise Foods.*

Şi acum, pentru motive pe care el nu le putea repera, Tiffany dormea departe de el.

În acea seară, în timp ce despacheta nişte hamburgeri de-abia cumpăraţi şi stătea la masa din bucătărie, el se hotărî. Nu era bun la jocurile cu ghicitori. Va trebui să se confrunte cu Tiffany în dimineaţa următoare. Va merge la biroul ei, va încuia uşa şi va scoate adevărul de la ea într-un fel sau altul.

Se simţi imediat mai bine. Să stea şi să aştepte pentru ceea ce dorea nu era stilul lui. Prefera să lupte. Şi dacă lupta pentru Tiffany însemna să o strîngă în braţe şi să o ţină acolo pînă cînd ar avea cîteva răspunsuri, cu atît mai bine.

De fapt, el ar putea să o ţină în braţe şi după ce va primi răspunsurile, la fel de bine!

Era aproape de miezul nopţii cînd Tiffany ajunse acasă după seara ei de balet. Ieşise cu ceilalţi la un pahar, încercînd să fie cît mai mult posibil singură. Să fie singură însemnînd să agonizeze cu gîndul la Mitch, întrebîndu-se dacă fusese o proastă, întrebîndu-se dacă fusese o laşă. Nu! Ştia că fusese o laşă, fugise speriată. Pe moment, nu se prea plăcea pe ea însăşi, dar îşi păzise inima de cînd se ţinea minte, chiar împotriva propriilor părinţi. Nu era un obicei uşor de înlăturat. O singură dată îşi coborîse garda şi fusese lovită prosteşte. Îşi alesese cel mai nepotrivit gen de bărbat în care să se încreadă.

Bănuia că încrederea e o chestiune ca oricare alta, totuşi. Doar că îţi trebuie exerciţiu ca să o percepi cum trebuie.

Se gîndi să-l sune pe Mitch, chiar numai ca să fie cinstită cu el, să-i spună de ce se ascunde. Îi datora ea o explicaţie de genul ăsta? Îşi datora ei înseşi să se lupte cu amintirea obsedantă a logodnicei lui? Nu era mai bine să rişte şi să piardă, decît să nu mai lupte deloc?

Mîine dimineaţă, decise ea. Îi va telefona lui, în primul rînd. Simţindu-se mai bine, încă un pic stresată că-şi asumă riscuri emoţionale cînd mai bine s-ar fi îndepărtat de ele, plăti şoferului de taxi şi începu să-şi caute cheile în timp ce se grăbea spre intrarea principală. Era o noapte ge-

roasă şi nu avea suficiente haine sub palton ca să-i ţină cald. Paltonul ei galben, se gîndi ea cu un surîs. Mitch ar fi trimis-o la dracu' bine de tot, dacă ar fi ştiut că nu s-a înfofolit aşa cum trebuia.

Se încruntă, cînd observă că nu aprinsese lumina din faţa intrării, atunci cînd părăsise casa mai devreme.

Incertitudinile ei în privinţa lui Mitch năvăliseră în fiecare cotlon al vieţii şi o transformaseră într-o proastă cu capul în nori.

În final, găsind lanţul de chei după pipăit, în fundul poşetei, îl trase afară cu mîna tremurîndă. Spre oroarea ei, acesta îi scăpă printre degete şi căzu în zăpada adîncă, care fusese spulberată în jurul unui tufiş de plante pitice veşnic verzi, lîngă scările de la intrare.

„Oh, nu!", spuse ea. „Acum chiar că am făcut-o!". Se uită în spate, la stradă. Taxiul dispăruse. Trebuia să găsească cheile.

Încercă să rămînă pe drumul deszăpezit şi să ajungă cu grijă pe alee, lîngă locul unde credea ea că ar fi putut să se afle cheile, deşi nu le văzuse aterizînd. Nimic!

Nu mai avea de ales decît să părăsească aleea şi să plonjeze în zăpadă, să caute mai aproape. Era încălţată cu cizmele ei negre pînă la genunchi şi cu şosete înăuntru, dar în cîteva momente îşi simţi picioarele de parcă ar fi fost

încastrate în gheaţă, cizmele cu pielea lor necăptuşită ţinînd mai mult frigul.

Încercînd să nu intre în panică, cercetă zăpada din jurul copacilor căutînd o pată în suprafaţa de un alb strălucitor. Erau cîteva găuri. Toate arătau de parcă ar fi cuprins un rînd de chei, dar descoperi doar ramuri şi ţurţuri de gheaţă în ele.

După ce scotoci în jur inutil pînă cînd mîinile îi îngheţară, Tiffany renunţă la căutări şi se reîntoarse pe alee. Se uită în susul şi în josul străzii. Nu era nici o lumină în casele din apropiere. Se afla, evident, într-o zonă unde toţi se culcau devreme. De altfel, nu cunoştea pe nimeni. Un climat rece nu permitea prin el însuşi trăncăneala la gardul din faţă.

Mitch, se gîndi ea. Mitch avea încă un set de chei. Şi locuia numai la cîteva străzi depărtare. El îi arătase casa, cînd trecuseră pe acolo, în drum spre oraş.

Tiffany gemu. *Doar* cîteva străzi? Îngheţase deja şi nu era tocmai sigură că ştia bine drumul. Dacă putea găsi strada corectă – şi mulţumi Domnului, el o menţionase şi ea şi-o reamintise – ar putea localiza Cherokee-ul roşu.

Numai dacă era în garaj!

Numai dacă el era acasă!

Numai dacă nu renunţase la ea şi nu îşi pe-

trecea noaptea cu o femeie care nu se încurca cu „renunţări"!

Ea o porni, sperînd că mişcîndu-se suficient de repede, va putea să-şi menţină căldura corpului, astfel încît să poată merge pînă cînd va găsi casa lui Mitch, o cabină de telefon sau un taxi în trecere.

11

Mitch tocmai se dezbrăcase pentru somn, cînd auzi cîteva bătăi la uşa din faţă. Sunetul era atît de slab, că s-ar fi pierdut, dacă un al şaselea simţ nu l-ar fi pus în alertă.

Stomacul i se strînse şi părul de pe ceafă i se zbîrli. Nu avea nici cea mai mică îndoială despre cine era la uşă, deşi n-ar fi putut explica de unde ştia.

Aruncîndu-şi un halat pe el, ajunse la parter şi se grăbi să deschidă uşa fără să se mai uite prin

vizor.

– Dumnezeule!! explodă el, trăgînd-o pe Tiffany înăuntru, trîntind uşa şi luînd-o apoi în braţe.

– Mi-am pierdut cheile, spuse ea cu o voce atît de pierită, încît era aproape de neauzit. În zăpadă.

Mitch înjură.

– Ar trebui să fiu împuşcat! De ce nu ţi-am dat un set în plus? E atît de al dracului de uşor să le scapi şi atît de greu să le găseşti din nou. Nu-mi vine să cred că mi-a scăpat din vedere un lucru atît de elementar.

– Aş fi putut avea un set în plus, făcut de mine, dar nu mi-a trecut prin minte, protestă ea, în timp ce se vîra în el, căutîndu-i căldura. De altfel, nu mi-ar fi fost atît de frig dacă ţi-aş fi urmat sfatul şi mi-aş fi cumpărat un palton mai gros şi cizme căptuşite. Întregul dezastru e numai din vina mea! Şi tu eşti aici să mă salvezi din nou. Nu eram sigură că vei fi, dar tu eşti întotdeauna!

Mitch îşi strînse mai tare braţele în jurul trupului ei fragil şi tremurător, învinovăţindu-se singur. Ar fi trebuit să-i cumpere el un palton, cînd ea se încăpăţînase să nu-şi cumpere. Ar fi trebuit să-şi petreacă mai mult timp explicîndu-i toate lucrurile care i s-ar fi putut întîmpla. Ar fi trebuit să se convingă că avea chei în plus.

Dar singurul lucru care mai conta era să o

încălzească pe Tiffany. Ea era zgribulită toată şi tot împingîndu-se cît mai aproape de el, intrase practic în halatul lui. Gîndind că era ca un bloc de gheaţă lîngă pielea lui goală, era uimitor că el de-abia observă frigul. Corpul lui părea că vrea să producă cît mai multă căldură, pentru a-l încălzi pe al ei.

Oricum, ea avea nevoie, de mai mult decît o îmbrăţişare călduroasă. Ridicînd-o în braţe, o duse în camera de baie de la etaj, unde o lăsă cu blîndeţe lîngă o cadă încăpătoare.

– Cea mai rapidă cale să te încălzeşti, este într-o baie, spuse el în timp ce ea se agăţa cu insistenţă de halatul lui, împiedicîndu-l să ajungă să dea drumul la robinete şi să aprindă lampa de căldură de deasupra căzii. Vom începe cu temperatura camerei şi gradat o vom ridica, mai spuse el, reuşind să dea drumul la apă în timp ce o sprijinea şi pe ea.

El o mai ţinu în braţe cîteva momente, neîndrăznind să o îndepărteze atîta timp cît ea nu dorea.

– Scumpo, trebuie să-ţi scoţi hainele, spuse el în sfîrşit. Începem cu cizmele.

– Cizme tîmpite! rosti ea printre clănţănelile dinţilor, în timp ce îl lăsă pe Mitch să o aşeze pe un scăunel şi să-i scoată uşor cizmele. Nu! Tîmpita de mine! Nu mi-a fost niciodată frig în ghete

sau în orice alt lucru pe care mi l-ai luat tu. Numai în hainele mele subţiri. Şi m-ai avertizat de o mie de ori că nu erau bune! Ochii ei se umplură de lacrimi. De ce nu te-am ascultat, cînd mi-ai dovedit de atîtea ori că ştiai despre ce vorbeşti?

Aşezînd cizmele deoparte şi ajutînd-o pe Tiffany să se ridice, buzele lui Mitch se strîmbară într-un zîmbet reţinut. Ea avea să se urască singură a doua zi dimineaţa pentru toate aceste autoacuzări.

– Poate că n-am fost suficient de diplomat, sugeră el maliţios, chinuindu-se să-i scoată paltonul în timp ce ea se lupta să se bage din nou sub halatul lui.

Tiffany îşi frecă nasul rece de un punct fierbinte şi păros din mijlocul pieptului lui.

– Nu ai fost deloc diplomat. Dar asta nu este o scuză. Ar fi trebuit să urmez fiecare sfat pe care mi l-ai dat.

El nu-şi putu reţine un chicotit înfundat.

– Ei bine, iubito, vei avea nevoie de suficient timp ca să-ţi revii pentru că ai fost atît de dificilă. Sînt sigur că-ţi voi da tot felul de sfaturi în viitor, aşa că vei putea uita trecutul, dacă le vei urma fără un sunet de protest.

Tiffany era sigură că va face orice i va spune Mitch, doar să o ţină în braţele lui puternice şi să o încălzească la căldura trupului lui, aşa că

aprobă din cap.

– Nici măcar o şoaptă! făgădui ea.

Lui Tiffany îi părea perfect normal să coopereze în timp ce Mitch o dezbrăca, ţinînd cont de experienţa căpătată de el tot ajutînd-o să-şi încheie şi să-şi desfacă nasturii de la palton, fermoarul de la haina de schi, punîndu-i mai multe pulovere şi înfăşurîndu-i fulare în jurul gîtului. De fapt, îi părea totul foarte plăcut. Minunat. Ea nu plănuise această situaţie deliberat, dar dacă s-ar fi gîndit la ea, ar fi putut s-o încerce. Să îngheţi de moarte, era un preţ prea mic pentru această încîntare.

Tiffany ajută doar foarte puţin la procesul de dezbrăcare, pentru că Mitch era atît de priceput, încît nu avea nevoie de prea mult ajutor. În schimb, ea era liberă să-şi încălzească mîinile pe pieptul lui şi să-şi frece fiecare centimetru de piele de abia dezbrăcat de pielea lui.

– Cel puţin, dresul este rezonabil de gros, spuse el în timp ce i-l scotea uşor.

Tiffany ridică un picior ca să poată scăpa de ciorapi, apoi îşi băgă degetele sub talpa lui.

– Numai din cauză că acum se poartă dresuri opace, admise ea, eliberîndu-şi şi celălalt picior din dres şi încălzindu-l în acelaşi fel. Am fost de o încăpăţînare fără margini.

Corpul lui Mitch începuse să răspundă într-un

fel normal, dar total nepotrivit la eforturile lui Tiffany de a-şi încălzi diferitele părţi ale trupului ei.

– Să văd dacă nu găsesc o cămaşă din păr şi nişte cenuşă pentru tine, murmură el, în timp ce îi desfăcea sutienul şi i-l dădea jos.

Tiffany îşi lăsă capul pe spate şi se încruntă la el.

– Să găseşti ce?

– Nimic!

Aruncă sutienul peste celelalte haine şi se luptă să se menţină la un nivel de obiectivitate, chiar şi atunci cînd Tiffany îşi lipi de el sînii frumoşi, cu sfîrcurile mici şi rigide care-i făceau sîngele să fiarbă periculos. El ştia că frigul îi întărise sfîrcurile, dar nu se putu stăpîni să nu se gîndească la o cale plăcută pentru a le încălzi.

Transpirînd abundent, el îşi băgă degetele mari pe sub elasticul chiloţilor, respiră adînc şi îi trase în jos.

Goală toată, era mai drăguţă decît în toate visurile sale. Sînii ei erau tari şi fermi, iar talia îngustă îi evidenţia curbura graţioasă a şoldurilor. Pielea ei moale şi catifelată era bronzată într-o nuanţă strălucitoare de piersică aurie, iar vîrfurile sînilor aveau acelaşi ton de roz adînc ca şi buzele.

Gura lui Mitch tînjea să guste din dulceaţa trupului ei, dar cînd îşi plimbă mîinile pe spatele ei

lung, graţios şi peste rotunjimile uşoare ale feselor, simţi cît de rece era încă. Îşi desfăcu halatul şi îl înfăşură în jurul ei, strîngînd-o lîngă el, aşteptînd să se umple cada.

Cînd în sfîrşit era suficient de multă apă, Mitch închise robinetele şi răsuci discul care activa vîrtejurile. Cu Tiffany atîrnată de gîtul lui, mişcîndu-se înlănţuiţi ca într-un dans ciudat, intim, el nu găsi decît o singură soluţie. O ridică din nou în braţe şi păşi cu grijă în cada adîncă. Se aşezară amîndoi în apa ce ţîşnea, cu Tiffany încă lipită de pieptul lui.

– Este atît de frumos, murmură ea, mîngîind panta de deasupra claviculei lui, cu buzele. Toate casele din Winnipeg au cîte o baie *Jacuzzi*?

Mitch rîse.

– Sigur. Şi sub zăpadă, toate străzile sînt pavate cu aur.

– Sînt atît de bucuroasă, spuse ea cu un oftat. Am crezut că este doar foarte multă zăpadă.

Relaxîndu-se sprijinită de el, ea închise ochii, genele ei lungi atingîndu-i pielea ca un sărut chinuitor.

Mitch avea nevoie de fiecare gram de autocontrol ca doar să o susţină pe Tiffany, cînd corpul lui cerea mult mai mult. Dacă doar cu cîteva săptămîni în urmă, cineva i-ar fi spus că va ajunge să ţină atît de mult la o femeie, încît să-şi

pună în joc toate rezervele lui de autodisciplină pentru a rezista să nu o aibă, el ar fi rîs de această idee ca de un nonsens.

Şi iată unde ajunsese. O îmbrăţişa pe scumpa lui Tiffany, îi mîngîia braţele şi vălurea apa peste curbele umerilor şi văile sînilor ei, în timp ce recita mental tabele de multiplicare.

Cînd apa se răcorea, el trebuia să se întindă să ajungă la robinete ca să o reîncălzească, regretînd de fiecare dată că trebuia să o deranjeze. Dar era necesar!

– Îmi pare rău! spuse el după a treia reîncălzire, cînd apa devenise suficient de fierbinte ca să iasă aburi din ea.

Ea îşi înălţă capul şi îi zîmbi fermecător.

– Să nu-ţi pară rău. Este minunat. Şi merge. M-am încălzit.

– Bine, vom mai sta puţin şi pe urmă te duc în pat.

Tiffany zîmbi din nou şi îşi vîrî faţa în curbura gîtului lui. Un moment mai tîrziu, depunea săruturi moi pe gîtul, umerii şi pieptul lui Mitch, în timp ce cu degetele îi mîngîia coapsele.

Mitch îşi ţinu respiraţia şi începu să vadă stele. Totuşi, reuşi să spună senin:

– Se întîmplă cumva să fiu sedus?

– Nu ştiu, răspunse Tiffany, lingîndu-i uşor pielea cu vîrful limbii, ca o pisicuţă. Eşti?

El îi răspunse trecîndu-şi mîna peste şoldul, talia şi stomacul ei, pînă ajunse să cuprindă cu palma sînul cu vîrful roz, în timp ce-i muşca uşor buzele.

– Ai merge oricît de departe ca să mă bagi în pat, nu?

Ştiind că el o tachina, Tiffany rîse şi îşi trecu degetele prin cîrlionţii uzi de pe pieptul lui, zgîriindu-l uşor cu unghiile.

– Situaţia devenise imposibilă. A trebuit să iau măsuri drastice.

Limba ei o întîlni pe a lui şi dansară împreună puţin. Apoi, cu un alt zîmbet în care se împleteau inocenţa cu şiretenia, ea întrebă moale:

– Are să-mi facă vreun bine?

Mitch o privi stăruitor, imprimîndu-şi pentru totdeauna momentul în memorie, apoi îi răspunse capturîndu-i gura într-un sărut lung, ameţitor, care era o promisiune erotică. Mîinile lui se mişcau pe trupul ei, conturîndu-i curbele, învăţîndu-i contururile de parcă ar fi fost o comoară nepreţuită, care intrase în posesia lui printr-un miracol inexplicabil.

– Chiar mă doreşti, suspină Tiffany, simţindu-i bătăile puternice ale inimii în palma care se odihnea pe pieptul lui. Chiar mă vrei!

– Dumnezeule mare! spuse el cu vocea îngroşată de dorinţă, luîndu-i mîna într-a lui şi mişcîn-

du-i-o în jos, pînă cînd ea atinse evidenţa de netăgăduit a nevoii lui. Da, te doresc! Ţi-am spus cît de mult. De atîtea ori ai văzut şi ai simţit cît de mult. Sînt sigur că nu ai avut niciodată îndoieli.

În timp ce mîngîia uşor lungimea lui rigidă şi mătăsoasă, sînii ei se întăriră şi ea rosti cu respiraţia uşoară şi înceată:

– Nu mai am nici o îndoială acum, Mitch. Nici una.

El îi aşeză mîinile în jurul gîtului lui, îi înconjură talia cu braţele şi o scoase cu grijă din cadă. O înfăşură în halatul lui gros, iar printre sărutările uşoare cu care îi mîngîia faţa, el îi spuse:

– Într-un anumit moment, scumpa mea iubită, o să fac dragoste cu tine aici, în cada asta. Şi sub duş şi probabil chiar sub masa din sufragerie. Oriunde şi oricum, unde putem fi singuri şi neinhibaţi. Dar acum, te vreau acolo unde te-am dorit tot timpul. Nu într-o cameră de hotel, nu la fermă, nu în patul altui bărbat, chiar dacă îţi aparţine temporar. Tu aparţii patului meu, Tiffany Greer, şi acolo este locul unde o să te duc.

El îi zîmbi şi îi netezi cîţiva cîrlionţi căzuţi pe frunte.

– Ai de gînd să aduci un alt argument la asta?

Cu ochii strălucitori şi cu buzele curbate într-un zîmbet care era apanajul misterului feminin, Tiffany îşi scutură încet capul, dintr-o parte

în alta.

Pulsul lui Mitch galopa nebuneşte, iar inima ameninţa să-i explodeze în piept. Mîinile îi tremurau, iar corpul îi cerea să se grăbească, să o ducă pe Tiffany în pat şi să se împlînte în căldura ei umedă, catifelată.

Dar el încă se străduia să avanseze încet, să desăvîrşească primul act de iubire cu Tiffany, pînă spre cele mai îndepărtate limite.

El o aşeză pe scaunul pe care îl plasase în faţa oglinzii şi începu să-i usuce părul umed, gîndindu-se să-şi înfăşoare un prosop peste mijloc, realizînd că ea îi urmărea fiecare mişcare, ca vrăjită. Cînd ea se întoarse cu faţa la el, privirea ei era atît de intensă, încît făcea ca lampa de căldură să pară rece.

Terminase de uscat părul, cînd Tiffany începu să-l atingă. Îşi aşezase vîrfurile degetelor de la ambele mîini în părul aspru şi cîrlionţat de pe piept, ca apoi să-şi alunece palmele în mîngîieri sălbatice, pline de emoţie, în spirale din ce în ce mai mici, ca în final să contureze aureolele din jurul sfîrcurilor lui. Cînd îşi trecu degetele mari peste vîrfurile întărite, căldura trecu prin el, precum o linie de electricitate conectată direct la cea mai adîncă sursă a fiinţei lui.

El puse cu grijă uscătorul jos şi îşi plimbă degetele prin părul ei ca mătasea, de un negru-

albăstrui, tentat să o apropie şi mai mult de el, în timp ce buzele ei erau aşezate exact deasupra inimii lui. Limba ei îi mîngîia pielea în timp ce mîinile urmau o potecă înclinată peste şoldurile şi coapsele lui.

Undeva, în adîncurile minţii, el îşi reaminti că intenţionase să se controleze, să orchestreze fiecare împărţire de delicii. Şi în locul lui, ea era cea care preluase iniţiativa. Se presupunea că el trebuia să o incite pe ea, dar adevărul era că ea era cea care îl incita pe el. Şi Dumnezeule bun, cum îl mai incita. Buzele şi limba ei creau magie, iar mîinile ei îl atingeau la fel de uşor ca şi aripile unei păsări-muscă.

– Eşti atît de frumos, şopti ea, respiraţia ei mîngîindu-i pielea. E aşa de bine să pot să te ating în felul ăsta. Şi să te gust.

Un geamăt profund răbufni din gîtul lui Mitch. Ea îl adusese la marginea rezistenţei, dar trebuia s-o oprească înainte să treacă peste acea limită. Punîndu-şi mîinile pe umerii ei, o ridică şi o trase mai aproape, apoi îi invadă gura cu un sărut sălbatic, devastator.

Cîteva secunde mai tîrziu, Tiffany era iar goală, halatul fiind abandonat la picioarele lor. Braţele ei îi înconjurau gîtul, iar trupul ei se modela după trupul lui.

– Te simt atît de bine, murmură el mîngîindu-i

spatele şi cuprinzîndu-i fesele în palme. Am dorit atîta timp să te am lîngă mine în felul ăsta, scumpo. Chiar se întîmplă cu adevărat?

– Aşa cred. Şi se putea întîmpla mai devreme, şopti ea, muşcîndu-i încet buza de jos. De ce nu s-a întîmplat, Mitch? De ce te-ai retras, cînd ştiai cît de mult te doream?

– Cred că am avut un motiv serios, răspunse el, degetele lui apăsînd carnea ei moale, strîngînd apoi trupul ei fragil la piept pentru a para orice întrebare despre intenţiile lui de a se retrage şi de această dată. Dar, pe viaţa mea, iubito, nu mi-l pot aminti acum!

Ea îşi mişcă şoldurile într-un cerc plin de senzualitate, care aproape că îl aruncă în tavan.

– Nu ţi-l aminti! îl îndemnă ea. Nici măcar să nu încerci!

El nici măcar nu realiză cînd o luase în braţe şi o dusese în dormitor, dar dintr-odată ei erau acolo, iar corpurile lor erau strîns lipite pe toată lungimea.

Fiecare fibră din fiinţa lui îşi cerea eliberarea, dar hotărîrea lui era încă mai puternică decît nevoia. El îi marcă prin sărutări faţa, gîtul, umerii şi interiorul fiecărui braţ pînă la vîrful degetelor. Limba lui îi mîngîie palmele, punctele în care se simţea pulsul şi încheieturile braţelor. Buzele şi limba lui acordară aceeaşi atenţie sînilor, înainte

să se mişte peste piept şi stomac.

– Nu mai suport, se plînse Tiffany. Mitch, te rog, nu mai pot aşteptal

– Poţi! spuse el încet. Ai răbdare, iubito. Răsplata călătoriei este ţinta!

Cu un oftat tremurător, Tiffany se abandonă călătoriei dulci, lăsîndu-se condusă de Mitch.

Era un voiaj încet, lung, de descoperiri pline de şocuri delicioase şi surprize plăcute. Ea nu avusese nici cea mai mică idee de cît putea fi de senzuală, în cîte feluri putea fi mîngîiată şi cît de multe locuri ale corpului ei erau la atingere ca nişte chei magice spre o nouă lume erotică; o lume unde nu exista altceva decît mîngîierile lui Mitch şi ceea ce simţea ea. Degetul lui mare îi trasa delicat arcul piciorului. Buzele lui treceau de-a lungul pulpei, de la gleznă la genunchi. Bărbia lui aspră se freca de coapsele şi de pîntecele ei. Se auzi singură gemînd, în timp ce limba lui trasa mici cercuri în interiorul buricului şi pe moliciunea interioară a braţelor ei. Apoi el se înclină şi îşi concentră atenţia asupra sînilor ei, prinzînd sfîrcurile între dinţi şi mîngîindu-le cu limba.

Tiffany simţea că ia foc. Fiecare particulă, fiecare celulă din corpul ei era cuprinsă de dorinţă, cînd Mitch se întinse lîngă ea, îmbrăţişînd-o şi capturîndu-i buzele într-un sărut de o tandreţe nemărginită. Mîna lui liberă se mişca peste ea

de-abia atingîndu-i pielea şi înfiorîndu-i fiecare terminaţie nervoasă cu energia lui pur senzuală. El atinse punctul care era centrul electrizant al nevoii ei şi-i întîmpină gemetele cu incursiuni adînci în dulceaţa gurii. În timp ce degetele lui îi explorau cele mai intime secrete, ea simţi cum petalele feminităţii ei se depărtau, asemenea petalelor unui hibiscus la atingerea razelor de soare.

– Mitch, oftă ea. Dumnezeule, Mitch, acum, te rog ,acum...

– Da! Da, scumpo! Da! Acum!

El se mută deasupra şi încet, cu grijă, se eliberă în căldura ei, pecetluindu-i gura cu buzele. Gura ei îi primi sărutul, îşi destinse corpul încordat şi îşi încrucişă braţele în jurul gîtului lui. Corpul ei părea că se topeşte, momindu-l dulce, conducîndu-l în moliciunea ei irezistibilă.

Abandonarea ei îl cuceri. Cu un geamăt el se împinse adînc în ea. Începură să se mişte într-un ritm nerăbdător, plutind pe valuri uşor ondulate, care încetul cu încetul deveneau tot mai puternice.

– Mitch?! şopti Tiffany, cuprinsă de o senzaţie neobişnuită, de un sentiment ciudat de a nu şti de unde plecase ea şi unde începuse el. Mitch, îmbrăţişează-mă! suspină ea speriată de intensitatea senzaţiilor.

Mitch îşi împreună amîndouă braţele sub ea şi

o strînse lîngă el.

– Eşti lîngă mine, scumpo. Nu-ţi dau drumul!

Dintr-odată lumea încetă să mai existe. Timpul se opri. Tiffany simţi un val de căldură intensă, explozia ridicîndu-i-se din interior. Se uită la Mitch şi transformă ochii lui într-un punct concentrat al universului care începea să se destrame.

– Lasă-te în voie, spuse el. Nu te împotrivi, iubito!

Apoi, ochii lui se întunecară. Fiecare muşchi din corpul lui era încordat. Mîinile lui coborîră să-i cuprindă spatele şi să o ridice spre el, în timp ce respiraţia i se transformase în răsuflări gîfîite.

Brusc, o mie de senzaţii trecură peste Tiffany, iar căldura din interiorul ei erupse precum un vulcan. Mitch se mişca sălbatic în ea, cu strigăte primitive de triumf masculin, care se împleteau cu propriile ei ţipete neajutorate de plăcere.

În acel moment, nu exista vreo teamă din lume care să o poată atinge. Completînd cercul uniunii lor cu un sărut, ea nu mai cunoştea decît Nirvana glorioasă, perfectă.

Cu Tiffany cuibărită la pieptul său, cu păturile bine trase în jurul ei, Mitch zîmbea fericit.

– Mi-am amintit acum de ce voiam să aştept pînă cînd era timpul potrivit pentru ca noi să facem dragoste, spuse el încet.

– Hmm?! exclamă Tiffany lipindu-şi buzele de umărul lui.

– Din fericire, continuă el cu un rîs înfundat, timpul a fost perfect în seara asta.

Ea oftă nevinovat, trecîndu-şi un braţ şi un picior peste el.

– Nu am vrut – şi nu vreau – o legătură cu tine, urmă el mîngîindu-i absent umărul. Vreau să spun, nu *doar* o legătură.

Mitch o sărută în creştetul capului, umplîndu-şi nările cu aroma ei dulce, feminină şi vorbi mai departe, cu o hotărîre subită:

– Ştiu că mai sînt detalii de discutat între noi, întrebări pe care amîndoi vrem să le punem, compromisuri. Dar problema principală este aranjată. Ne aparţinem unul altuia. Eşti a mea, iubito! Toată a mea! Chiar dacă înţelegi complet sau nu, îmi aparţii mie acum, tot aşa cum îţi aparţin eu ţie – şi asta probabil încă din ziua cînd ne-am întîlnit prima dată la aeroport.

El zîmbi din nou şi o îmbrăţişă mai strîns, încîntat că ea nu protesta.

– Şi, pe Dumnezeu, adăugă el cu fervoare, indiferent de ce alte idei este posibil să mai păstrezi încă, intenţionez să te ţin lîngă mine, indi-

ferent cît m-ar costa.

Realizînd cu cîtă încredere în el vorbise, se pregăti să o audă pe Tiffany sugerînd că era îngrozitor de arogant dacă îşi închipuia că ea va rămîne într-o ţară friguroasă, uitată de Dumnezeu şi la o depărtare de mii de kilometri de casa ei. Şi nu pentru cîteva luni sau chiar un an, ci, pentru totdeauna. El i-ar fi explicat, desigur, că era pregătit să plece cu ea înapoi în Hawaii, dacă ea aşa dorea. Viaţa îi ascuţise sensibilitatea.

Ea nu scoase un cuvînt.

O bănuială încolţi în mintea lui Mitch. Îşi întoarse capul spre ea ca să-i poată vedea faţa.

Buzele îi erau curbate într-un zîmbet visător. Ochii îi erau închişi, iar genele ei negre şi lungi se odihneau pe obrajii îmbujoraţi de dragoste. Respiraţia îi era adîncă şi regulată.

Mitch zîmbi şi se întinse spre întrerupătorul veiozei aşezate pe noptiera de lîngă el. Se îndoia că ea auzise ceva din ceea ce spusese. Şi poate că era mai bine.

Răbdare, îşi spuse el. Răbdarea fusese întotdeauna cheia!

12

– Nu crezi că a venit momentul să-mi spui ce s-a întîmplat alaltăieri, după ce ne-am despărţit în faţa fabricii? întrebă Mitch nepăsător, în timp ce o conducea pe Tiffany spre intrarea unui magazin din oraş, ţinînd-o de cot.

– Nu prea multe, răspunse Tiffany. Mimînd inocenţa, ea încercă să evite întrebarea, continuînd grăbită: Am veşti din Honolulu. Cei din conducerea companiei au fost ocupaţi cu alte proiecte mari, dar vor ajunge în curînd la o decizie şi asu-

pra proiectului nostru. Benjamina domnului Kozak se simte mai bine şi, împreună cu celelalte plante, vor fi în curînd un grup fericit.

Verificînd plăcuţele indicatoare ale magazinului, Mitch găsi ceea ce căuta.

– Haine pentru femei la etajul al treilea, spuse el, apoi se întoarse spre Tiffany cu un zîmbet răbdător în timp ce o împingea spre ascensoare. Şi acum, „fagure de miere", lasă joaca! Ştii ce te-am întrebat. Cînd te-am lăsat eu acum două zile, totul era bine între noi. Cînd te-am sunat în seara aia, ai început să te joci de-a „mă ascund şi sînt bolnavă" şi ai ţinut-o tot aşa pînă cînd subconştientul tău a preluat conducerea şi ai aruncat cheile în zăpadă, ca să te forţeze să vii la mine. Despre ce a fost vorba?

Ochii lui Tiffany se măriră.

– Sub... sub... subconştientul meu a făcut ce? se bîlbîi ea.

El îşi aruncă capul pe spate şi rîse.

– Te-am păcălit! Este bine s-o ai pe vechea Tiffany înapoi. Iubito, doar glumeam! Devenind brusc gînditor, el spuse: Totuşi, trebuie să admiţi că este o teorie interesantă.

– Nu trebuie să admit nimic de genul ăsta! Pierderea acelor chei a fost un accident. Chiar şi tu ai spus că se-ntîmplă tot timpul. Şi de vreme ce ai de gînd să mă presezi pînă obţii o explicaţie,

uite despre ce este vorba: Motivul pentru care am fost puţin cam... ei bine, întoarsă, a fost pentru că eu... eu...

Se încruntă cu mintea subit golită. Cum ar putea ea să-l facă pe Mitch să înţeleagă panica care pusese stăpînire pe ea, cînd nici măcar ea însăşi nu putea înţelege?

Uitîndu-se la el cum continua să aştepte răbdător ca ea să continue, Tiffany îşi îndreptă spatele şi se hotărî să mărturisească:

– După ce m-ai părăsit ca să te întîlneşti cu agentul tău, m-am dus la bibliotecă şi am descoperit cîteva lucruri despre tine care m-au tulburat.

Mitch îşi ridică o sprînceană.

– Pare ceva serios! Dar sînt nedumerit. Ce puteai afla, care să fie mai rău decît ceea ce crezi tu deja?

– Ai fost schior olimpic, răspunse ea în timp ce se urcau în ascensor. Un schior *Olimpic*!!

– Ei bine, în cazul ăsta nu e de mirare că eşti supărată! Asta-i problemă serioasă! Dacă ai fi descoperit că sînt bigam sau ucigaş în serie, nu ar fi fost atît de rău. Dar un schior olimpic?! Cine te-ar putea condamna că ai fugit speriată?

Tiffany refuză să ridice mănuşa.

– Ştiu de asemenea despre cariera ta secundară ca instructor de schi, în cîteva din cele mai exclusiviste staţiuni din Europa. Te-ai amestecat în mulţimea de la Robin Leach. Te-ai întîlnit cu

femei despre care eu am citit în coloanele sociale din *Vogue* şi *Town and Country*. Ai dat lecţii de schi unor capete încoronate!!!

El scutură din cap şi rîse.

– Da, şi?

– Şi nu mi-ai spus niciodată!

– Totul s-a întîmplat cu mulţi ani în urmă. Trebuia să mă prezint ca Mitch Canfield, o fostă speranţă olimpică? Fostă mascotă a celor bogaţi?

– Nu vorbi în felul ăsta! De ce cauţi să te prezinţi în cea mai proastă lumină? Pentru o vreme, am crezut că era din cauza faptului că doreai să fii sigur că nici o femeie cu o jumătate de creier în cap nu se va interesa de persoana ta pentru mai mult de o întîlnire...

– Serios? întrebă el cu un zîmbet de simpatie, prinzîndu-i braţul în timp ce ieşeau din ascensor. Interesant! S-ar putea, bănuiesc, deşi gîndul nu mi-a venit niciodată. El privi în jur, localiză paltoanele şi porniră spre ele. Am putea, la fel de bine, să luăm toată istoria strămoşilor de la început. Bănuiesc că ştii, de asemenea, că accidentul de care ţi-am vorbit a fost un caz clar de depăşire a limitelor mele fizice, încercînd să cîştig medalia de aur.

– Am citit despre accidentul tău, da! Despre cum ai pierdut aurul din cauza lui, dar şi cum ai cîştigat un premiu mult mai important, învăţînd să

mergi şi să schiezi din nou, în pofida pronosticurilor nefavorabile. Lucrurile astea sînt importante, Mitch! De ce nu mi le-ai spus, în special cînd te-am întrebat despre accident? De ce încerci mereu să eviţi să-mi dai răspunsuri clare?

El se oprise lîngă un stand cu paltoane din lînă groasă şi le studia.

– Aş putea spune că totul s-a întîmplat cu mult timp în urmă, că mă gîndesc rar la ce a fost atunci, spuse el cu o ridicare nepăsătoare a umerilor. Aş putea pretinde că amintirile din trecut mi-ar aduce prea multă durere. Dar adevărul este că nu am nici cea mai mică dorinţă să vorbesc despre lucruri care mă stînjenesc!

– Te stînjenesc? Ai ajuns pînă la Olimpiadă, ai pierdut aurul din cauza unui accident, te-ai refăcut complet în ciuda medicilor care nu-ţi dădeau nici o şansă şi te simţi stînjenit?

– Nu a fost un accident! A fost o prostie!

El trase un palton de un albastru regal din raft şi îl ridică ca să-l privească îndeaproape.

– Eram un tînăr cu capul înfierbîntat, convins că ştiam mai multe decît ştia antrenorul meu. I-am ignorat sfatul, forţîndu-mă prea tare înainte să fiu gata, şi am capotat.

– Şi asta e ceva de care să te jenezi? Eşti îngrozitor de dur cu tine, comentă Tiffany.

Mitch puse paltonul albastru înapoi, gîndin-

du-se că era prea greu pentru ea.

– N-ar fi fost prea grav, dacă eu aş fi fost singura persoană afectată, dar i-am dezamăgit pe ceilalţi: echipa, sponsorii, antrenorii – întreaga afurisită de ţară, din acest motiv. Costă ani, bani şi sînt o mulţime de oameni implicaţi ca să poţi avea un singur sportiv într-o echipă olimpică, lăsat singur tot drumul pînă la podium. Am spulberat totul în cîteva secunde de neatenţie, deoarece credeam că argintul nu e destul de bun pentru mine. Cel mai bun lucru pe care îl pot spune despre întreaga experienţă este că am învăţat să trăiesc în prezent, în loc să mă farmece un singur moment de glorie efemeră şi că am scăpat de o logodnică cu care nu mă potriveam.

– Ai fost întristat din cauza ei?! Defectele acelei femei ţi-au umbrit întreaga existenţă de atunci, relaţiile tale cu toate femeile! rosti Tiffany, ajungînd în final la ceea ce o deranja cu adevărat.

– Te rog să mă scuzi? întrebă el cu un zîmbet şocat.

– M-ai auzit!

El se întoarse spre un raft cu paltoane matlasate, trase afară trei pe măsura ei, îi luă mîna şi o împinse spre cabinele de probă.

– Nu poţi intra aici! spuse Tiffany în timp ce el o împingea într-o cabină şi închidea uşa după ei.

– Sîntem singuri. Am verificat, spuse el. Nu se vede nici un picior pe sub uşi.

– Dar cineva...

– Tiffany, ascultă-mă! i-o tăie el, atîrnînd paltoanele într-un cuier. Vreau să te lămuresc chiar acum. Acea logodnică m-a lăsat ca bărbat tînăr şi trist, da. Pentru două luni, poate chiar trei. Dar, în timp, am revenit pe picioarele mele şi am realizat ce cale de scăpare îngustă am avut. Era drăguţă. Putea fi fermecătoare cînd dorea. Dar nu era pentru mine. Acel accident m-a costat o medalie de aur, dar m-a şi scăpat de o greşeală teribilă. De atunci, nu m-am mai implicat serios vreodată. Şi uneori mă întrebam de ce? Am pus-o pe seama leneviei emoţionale, dar acum ştiu mai bine. El prinse faţa lui Tiffany în mîini şi o sărută lung, pasionat, apoi spuse încet: Motivul a fost simplu, scumpo: Nu te întîlnisem pe tine!

Ochii lui Tiffany se umplură de lacrimi.

– Oh, Mitch! murmură ea.

El zîmbi.

– Îmi place felul în care spui asta. Hai, scumpo! Spune-o din nou!

– Oh, Mitch! repetă ea îmbrăţişîndu-l.

Mitch o ţinu lîngă el o vreme îndelungată, apoi, în final, ordonă cu o voce joasă, răguşită.

– O.K.! Încearcă lucrurile astea chiar acum. Nu plecăm de aici pînă nu luăm un palton gros.

Tiffany zîmbi. Cînd era foarte emoţionat, omul devenea adorabil de autoritar.

Cumpărarea atîtor haine groase la sfîrşitul iernii îi păru o extravaganţă prostească lui Tiffany, dar cînd nici cel mai mic semn de primăvară nu se arătă nici la sfîrşitul primei săptămîni de martie, ea se bucură sincer că avea paltonul verde, uşor şi confortabil, şi cizme îmblănite, pînă la înălţimea genunchilor, care îi păstrau picioarele calde şi fără ciorapi în plus.

Într-o dimineaţă de vineri, găsi pe masa ei de lucru un fax din Honolulu, transmis la sfîrşitul zilei de muncă de acolo şi sosit în Winnipeg probabil în cursul nopţii. Mult aşteptata decizie a şefilor ei sosise. Termenii pe care îi negociase cu familia Canfield erau acceptabili pentru *Paradise Foods*. Un avocat urma să sosească în cîteva zile, pentru a încheia oficial afacerea.

Tiffany era încîntată de noutăţi.

Apoi citi ultimul paragraf al mesajului. Fu ca o lovitură în stomac. Îl citi din nou.

– Nu este cinstit! gemu ea. Este răutăcios, mizerabil şi împuţit de necinstit!

După cîteva minute de atenuare a şocului, se

întinse după telefon ca să-l sune pe Mitch, dar mîna îi şovăi deasupra telefonului. Ei îşi făcuseră planuri pentru un sfîrşit de săptămînă special. De ce să-l distrugă?

Pe la începutul săptămînii, Jackie, Pete şi copiii pregătiseră valizele şi plecaseră spre sud, şi nu se întorceau decît duminică noaptea, tîrziu. Ei îl rugaseră pe Mitch să aibă grijă de fermă şi să le ridice corespondenţa. El, în schimb, venise cu un plan care îi plăcuse lui Tiffany.

– Ce zici, păzim proprietatea cum se cuvine, stînd exact acolo de vineri noaptea pînă, să spunem, duminică seara devreme? îi sugerase el. Vom face un serviciu familiei! Ei şi-au lăsat camioneta în parcarea aeroportului, aşa că nu trebuie să-i aştept acolo. Vor fi satisfăcuţi să se întoarcă într-o casă caldă, iar noi vom putea petrece weekend-ul bucurîndu-ne de puţin schi de fond adevărat – fără înghesuială, zgomote, ciocniri prin aglomeraţie. Doar noi doi şi urmele noastre pe zăpadă.

Ea se hotărîse să-şi ia liber în după-amiaza de vineri pentru a adăuga cîteva ore preţioase în plus, în mica lor evadare.

Tiffany luă o decizie rapidă. Noutăţile ei – cea bună şi cea rea – puteau aştepta pînă în noaptea de duminică. Nimic nu avea să strice acest weekend cu Mitch.

Mai ales că putea fi ultimul!

Pe la unsprezece şi jumătate, Tiffany era un pachet de nervi, tot încercînd să nu gîndească mai departe de următoarele două zile şi aşteptîndu-l pe Mitch să vină să o ia de la casa lui Kozak, pentru un prînz tîrziu la fermă.

Imediat ce văzu Cherokee-ul venind, începu să-şi încalţe cizmele şi să-şi pună haina, iar cînd Mitch bătea la uşă, ea era gata de plecare.

– Scuză-mă că am întîrziat, spuse el grăbit şi cu părul mai ciufulit ca de obicei. Am avut multe comisioane de făcut care mi-au luat mai mult timp decît am crezut. Privirea lui o măsură. Pari gata de plecare!

– Sînt! răspunse ea luînd geanta de voiaj pe care o pregătise dimineaţa devreme, cînd trecuse pe acasă să se schimbe pentru a merge la birou.

Mitch zîmbea întotdeauna sardonic în faţa acestui obicei ritual, dar nu se plîngea. Părea să înţeleagă că ea avea nevoie să se agaţe de autonomia ei.

– Mi-ai adus şi celelalte lucruri? întrebă ea, pentru că şi echipamentul şi costumul de schi erau la el.

Mitch îşi pocni fruntea cu palma.

– Ştiam eu că am uitat ceva!

Ea îl crezu vreo cinci secunde, pînă văzu lucirea machiavelică din ochii lui.

– O.K., O.K., nu trebuia să întreb, spuse ea, dîndu-i în joacă un pumn în umăr. Îmi pare rău. Am verificat fără să vreau, probabil pentru că nu sînt obişnuită să depind de altcineva.

– Obişnuieşte-te! spuse el cu severitate, prinzîndu-i mîna sub braţul său, relaxîndu-se apoi cu un zîmbet şi o clipire. Dar nu strică să verifici. Nici eu nu sînt infailibil, fie că mă crezi sau nu.

Obişnuieşte-te, repetă ea în gînd. Îşi dorea doar să aibă ocazia.

– Tiffany! exclamă Mitch îndoindu-şi degetul sub bărbia ei ca să o facă să se uite la el. Te frămîntă ceva?

Ea se sili să zîmbească.

– Da, ultima ta remarcă îmi cerea o amintire în care tu să nu fii infailibil şi nu găsesc nici una.

El rîse, acceptînd răspunsul ei la justa lui valoare.

Drumul pînă la fermă decurse în mod plăcut. Mitch primise veşti de la Pete în dimineaţa aceea şi era plin de poveşti amuzante despre cum se distra familia, aşa că Tiffany nu trebui să se chinuiască să menţină o conversaţie fluentă.

Imediat ce ajunseră, Mitch întrebă:

– Ţi-e foame sau eşti pregătită pentru puţin schi ca să ne facem poftă de mîncare?

– Hai să sărim pe scînduri! răspunse Tiffany,

încîntată de geamătul de exasperare al lui Mitch la auzul argoului ei.

Cîteva minute mai tîrziu alunecau de-a lungul cîmpurilor nemărginite.

– Ce zi frumoasă! exclamă ea inhalînd aerul proaspăt şi rece. Nu-mi vine să cred ce cald e!

Mitch zîmbi.

– Aproape zero grade. Primăvăratic, îţi aminteşti?

De vreme ce pe o asemenea zi blîndă nu era nevoie de măşti de schi, Mitch se asigurase doar că faţa ei era bine unsă cu o cremă împotriva arsurilor soarelui şi buzele protejate de un balsam. Cît timp el se agitase în jurul ei, ea îşi ţinuse ochii închişi. Lacrimile, periculos de aproape, ameninţau să se reverse. O să-i lipsească protecţia lui. O să-i lipsească zîmbetul, tachinările şi felul lui de a fi autoritar.

Se apropiau de o pădurice familiară şi Tiffany îşi dădu seama că Mitch o adusese la căsuţa din copac.

Îşi scoaseră schiurile şi se căţărară pînă la creanga pe care era aşezată, dar, în momentul în care intră pe uşa joasă a ascunzişului, Tiffany izbucni în lacrimi. Un sac de dormit mare, îmbietor, era aşezat pe podea. Lîngă el era un încălzitor portabil, un coş de picnic plin pînă la refuz şi o sticlă de *Dom Perignon* aşezată într-un vas de

argint cu gheaţă.

Mitch îşi scoase mănuşile, îşi descheie fermoarul de la haină şi o luă în braţe.

– Hei, am vrut să te fac fericită!

– M-ai făcut, spuse ea înconjurîndu-i talia cu braţele şi strîngîndu-l de parcă nu ar fi vrut să-i dea drumul niciodată. Întotdeauna mă faci fericită. Transformi fiecare moment într-o... într-o celebrare. Oh, Mitch, te iubesc!

Declaraţia ei era îngrozitoare. Ce-ar fi trebuit să facă el acum? Să fie îndatoritor şi să-i întoarcă sentimentul? Să încerce să-i explice că era extrem de ataşat de ea, dar că dragostea nu era pe agenda lui?

El îi ridică bărbia şi o obligă să se uite în sus la el.

– Am sperat că vei mărturisi asta, mai devreme sau mai tîrziu, şopti el căutîndu-i ochii. Pentru că şi eu te iubesc!

Tiffany se uită la el uimită, inima tresărindu-i. O iubea? Era posibil? Chiar asta voia să spună sau era doar o frază şablon? Nu! Nu Mitch! El nu s-ar fi jucat niciodată cu vorbele astea.

Aproape că vru să-i spună atunci că era chemată înapoi în Hawaii şi că trebuia să plece peste cîteva zile. Dar nu putu. Nu în acel moment. Ar fi fost ca şi cum i-ar fi prezentat un ultimatum: o iubea el suficient, încît să-i ceară să nu plece?

Dacă nu, ea prefera să nu ştie încă.

Şi dacă da, era ea gata să renunţe la tot şi să rămînă?

Prefera să nu se încurce deocamdată cu aceste întrebări.

– Scumpo, eşti sigură că totul este în ordine? o întrebă el curtenitor.

Tiffany îşi scutură capul încet şi îi încolăci gîtul cu braţele.

– Sînt prea uimită ca să vorbesc, asta-i tot. Zîmbi seducător. Ai vreo idee de cum ne-am putea petrece timpul?

El o privi în ochi cîteva momente lungi, apoi îşi înclină capul ca să-i atingă gura cu buzele.

– Cred că pot veni cu cîteva idei, murmură el.

– Îmi plac ideile tale, spuse Tiffany mult timp mai tîrziu, înfăşurată plăcut în sacul de dormit. Era neobişnuit de încălzită, ţinînd cont că Mitch de-abia dăduse drumul la încălzitor. Ea nu-i dăduse răgaz s-o facă mai devreme. Emoţiile ei puternice explodaseră în clipa în care el începuse să o sărute şi avusese mîinile ocupate, tot convingînd-o să caute căldura sacului de dormit înainte să fie complet dezbrăcaţi.

Odată tras fermoarul, restul hainelor zburară în

toate direcţiile, iar mîinile lui Tiffany începură să se mişte lacom peste trupul lui. Ea dorea să-l atingă peste tot deodată, să se delecteze cu gura lui şi să umple durerea adîncă din interiorul ei cu căldura lui trepidantă. Pentru un timp, el fu pătura, refugiul şi piatra de temelie a existenţei ei.

Pe rînd, deveniră sălbatici şi tandri, frenetici şi lascivi, trecînd de la lacrimi la rîs. Atingînd apogeul mai sus ca niciodată, îi declară iar şi iar dragostea ei, iar în timp ce spasmele se potoleau, el îi mîngîie părul şi-i şopti preţioasele cuvinte în ureche.

Urmărindu-l cum aducea încălzitorul mai aproape de sacul de dormit, Tiffany zîmbi. Era o plăcere să îl priveşti, puternic şi priceput, de o virilitate ce-ţi tăia respiraţia. În timp ce se băga în sacul de dormit, ea întinse braţele spre el.

– Te-aş înfrigura prea tare, răspunse Mitch gestului făcut de ea, stînd deoparte. Lasă-mi doar un minut.

– Ai pielea de găină, i-o tăie ea înfăşurîndu-se în jurul lui şi frecîndu-i spatele lat cu palmele. Şi pe urmă, aşa e corect! Tu mă încălzeşti tot timpul. Acum e rîndul meu să te încălzesc.

El cedă insistenţelor ei şi o acoperi în îmbrăţişarea lui.

– Te descurci destul de bine, murmură el.

Tiffany rîse încîntată, prevenită deja de cît de

bine reuşise să-l încălzească.

– Stai puţin! Acum cred că este iar rîndul meu să stau deasupra.

Cu o mică rostogolire pînă cînd ea ajunse deasupra, Tiffany îi încălecă coapsele subţiri şi se lăsă în jos pentru a-l ghida în ea.

– Încălzeşte-mă, Mitch! suspină ea. Încălzeşte-mă aşa cum îmi place să fiu încălzită!

El îi susţinu coapsele cu mîinile şi o încălzi în felul în care numai el ştia să o facă.

Cînd, în sfîrşit, se aşezară să mănînce pateurile, brînzeturile, pîinea crocantă şi puiul rece din coşul de picnic, pe care Mitch îl adusese în acea dimineaţă, erau hămesiţi. Au mîncat tot, de parcă ar fi fost prima dată după săptămîni.

– Fabulos, spuse Tiffany în sfîrşit sătulă.

Aşa cum stătea proptită într-un cot, pe jumătate în afara sacului de dormit, nici cea mai mică urmă de frig nu-i deranja nuditatea. Ea făcu un semn spre cupa golită de şampanie, ţinută între degete, pentru a-i fi reumplută.

– Ştii care-i cel mai grozav lucru la un picnic de iarnă?

– Cunosc cîteva lucruri grozave despre pic-

nicurile de iarnă, în special despre cel de acum, spuse Mitch în timp ce turna lichidul palid în cupa ei. Dar te referi la ceva în mod special?

Ea sorbi din şampanie şi îşi lăsă capul pe spate, ca lichidul să-i gîdile limba şi gîtul înainte să răspundă simplu:

– Nu neapărat în mod special. Dar lipsa ploşniţelor este un lucru grozav.

Mitch rîse şi îşi umplu şi el cupa.

– Ştii, scumpo, o femeie care poate sta goală într-o căsuţă neprelucrată dintr-un copac, cu nimic altceva decît un încălzitor pe care îl folosesc pescarii la copcă, care să o protejeze de elementele...

– Şi cu un bărbat puternic care o ţine clocotind, indiferent de temperatură, punctă ea.

Hotărît, el continuă:

– O femeie care-şi pierde urma schiurilor pe întinsul terenurilor virgine şi apoi se urcă într-un copac pentru a lua masa de prînz...

– Nu prînzul era ceea ce doream să iau, îl întrerupse iar Tiffany. Data trecută cînd am fost aici, am lăsat o treabă neterminată.

El se întinse peste ea pînă la coş, luă o trufă de ciocolată, se aşeză la locul lui şi i-o trecu peste buze.

– Dacă o să încetezi cu întreruperile eu o să-ţi dau ceva bun.

Ea atinse bomboana cu vîrful limbii încercînd

în zadar să o prindă.

– În regulă, zise ea după un moment. Dar mai întîi dă-mi trufa.

Scuturînd din cap şi rîzînd, el băgă bomboana între buzele ei, ca după aceea, să fure din ea printr-un sărut.

– Ce încercam eu să-ţi spun, continuă el cîteva momente mai tîrziu, este că nu accept nici o falsă modestie din partea ta. Ai cîştigat pariul pe care l-am făcut. Vreau să te declar odată pentru totdeauna, o *nordică adevărată!* El îşi ciocni paharul de al ei pentru toast.

Tiffany zîmbi şi acceptă omagiul lui.

– O nordică adevărată! repetă ea moale.

– Şi îţi sînt dator cu un weekend în Caraibe, îi reaminti el. Cînd vrei să mergem?

Tiffany se întoarse cu spatele la el.

– Am uitat de pariu, răspunse ea senină.

– Eu nu. Şi nu intenţionez să mă sustrag.

Îşi puse jos şampania şi-şi trecu un braţ în jurul lui Tiffany, prinzîndu-i sînul în palmă.

– Gîndeşte-te puţin, scumpo, murmură el în continuare, muşcîndu-i uşor lobul urechii. Imaginează-ţi cum ne vom prăji pe o plajă încinsă de soare şi cum vom dansa sub luna tropicală...

– Tentant, spuse ea cu răsuflarea tăiată. Apoi, întorcîndu-se spre el, îi încolăci gîtul cu braţele şi vorbi mai departe: Oricît de minunate ar putea fi

luna tropicală şi plaja încălzită de soare, sînt fericită aici şi acum. În plus, am învăţat de la un om foarte înţelept că, momentul de faţă este ceea ce avem cu adevărat. Hai să facem în aşa fel ca momentul de acum să conteze, Mitch! Hai să dăm fiecărei secunde ceea ce merită!

El ezită şi-i căută ochii, de parcă graba şi tonul ei evaziv îi treziseră suspiciunile dar, în săptămînile ce trecuseră, Tiffany învăţase bine cum să-l seducă pînă la uitarea de sine.

Cînd după-amiaza se transformă în seară, Tiffany şi Mitch îşi părăsiră cu părere de rău refugiul.

Luna care le lumina drumul nu era tropicală, dar Tiffany ştia că nu va mai vedea niciodată una mai perfectă. Plină şi palidă, ieşind în relief pe cerul de un negru precum cărbunele, prezida peste noapte ca o împărătească binevoitoare care îşi supraveghează domeniile.

Fără vîjîitul vîntului, foşnetul schiurilor era singurul sunet în tăcerea vastă. În timpul pauzelor, cînd se odihneau, liniştea era atît de completă, încît Tiffany îşi închipui că putea să audă ţurţurii de gheaţă ce se topeau şi cădeau în zăpadă. Aerul era atît de curat şi de tare şi cu mult mai

ameţitor decît şampania băută cu multe ore în urmă.

Cînd ajunseră acasă şi îşi scoaseră schiurile, Mitch inspiră profund înainte de a deschide uşa.

– Primăvara e pe drum, rosti el.

Tiffany zîmbi amuzată.

– Poţi s-o miroşi?

– Puţin. Dar mai ales pot să o simt.

– Din cauză că a crescut temperatura?

– Nu. Nu are nimic de-a face cu termometrul. E altceva. O anume blîndeţe în atmosferă. O iluzie, ca un curent imaginar de căldură care se joacă în jurul gleznelor tale atunci cînd traversezi un lac îngheţat. Timp de cîteva secunde ai impresia că este acolo, după aceea nu mai eşti sigur. În clipa asta simt. Va apărea la suprafaţă destul de curînd.

– Cît de curînd? îl întrebă Tiffany cu o undă de tristeţe.

Mitch ridică din umeri.

– Greu de spus. Asta-i ceea ce face ca primăvara să fie atît de excitantă în zonele astea. Sau înnebunitoare, depinde cum priveşti lucrurile.

– Lasă-mă să ghicesc! Pentru tine e excitantă?

Lăsîndu-şi capul în jos, el îşi trecu buzele peste ale ei.

– Pentru mine, asta va fi cea mai excitantă vreme de primăvară pentru totdeauna.

Stomacul lui Tiffany se strînse într-un nod. Va

trebui să-i spună! Cum s-ar simţi ea dacă el ar ascunde ceva atît de important?

Chiar dacă îi spunea acum că nu va mai fi cu el pentru a întîmpina sosirea primăverii, tot nu se schimba nimic, doar va arunca o umbră peste fericirea lor.

Luni dimineaţă va fi destul de curînd.

Dimineaţa zilei de luni veni prea repede.

Aşezată în faţa lui Mitch la masa din bucătărie, Tiffany îşi sorbea cafeaua de micul dejun şi căuta cea mai bună cale de a-i spune ceea ce ea ştia încă de vineri. Încercă să se convingă că el nu va lua în tragic plecarea ei neaşteptată. În fond, acesta era acel Mitch de care se temea. Poate că el va fi uşurat că a intervenit o întrerupere firească a legăturii lor, înainte ca lucrurile să devină cu adevărat dificile.

Dar, de fapt, nu credea nimic din toate astea. Iubirea lui Mitch pentru ea era reală. La fel de reală ca şi iubirea ei pentru el. Doar că era o dragoste nou-născută, prea tînără şi fragilă pentru a fi testată în acest fel.

– În ordine, Tiffany! Spune ce ai de spus. .

Tresărind din zbuciumul ei lăuntric, ea îl privi pe Mitch disperată. Nu mai putea amîna inevitabilul!

– Ceva te-a tot frămîntat, mai spuse el aplecîndu-se în faţă şi sprijinindu-şi braţele de masă. Aşa că, hai să vorbim. Am aşteptat de vineri să te descarci dar am înţeles că tu doreai ca noi să ne petrecem weekend-ul fără să intrăm într-o discuţie serioasă. Weekend-ul s-a terminat acum! Deci, ce-i în mintea ta?

Ea înghiţi cu greutate, răsuflă adînc şi dezvălui întreaga poveste:

– Compania mea a aprobat ultima propunere, dar au hotărît să trimită pe altcineva să aranjeze tranzacţia. Trebuie să mă întorc la biroul din Honolulu la sfîrşitul săptămînii. Săptămîna aceasta!

Mitch o privea înnebunit.

– De ce?

– Nu ştiu, răspunse ea simţind cum i se golea faţa de sînge. Ura modul în care o privea Mitch. Ea se aşteptase la un fel de şoc. Ceea ce vedea ea însă, era furie cu greu controlată. În mesajul pe care l-am primit nu s-a intrat în amănunte. Am crezut că şefii mei sînt mulţumiţi de treaba pe care am făcut-o. Şi le-am comunicat că mi-ar plăcea să mă ocup în continuare de proiect, dar nu este nici o greşeală în ordinul primit.

– Şi deci ştiai încă de vineri? întrebă Mitch cu o voce neobişnuit de blîndă, cu ochii sfredelindu-i pe ai ei.

Tiffany încuviinţă din cap şi îşi feri privirea.

El rămase tăcut pentru un moment lung şi apoi spuse monoton:

– O.K., ai vrut să ne bucurăm de week-end. Şi ne-am bucurat, aşa că probabil, ai luat decizia corectă. Dar, dacă nu întrebam, cînd mi-ai fi spus? Sau plănuiai să nu-mi spui deloc?

Ea îl privi jignită.

– Sigur că intenţionam să-ţi spun! Chiar în dimineaţa asta! Singurul motiv pentru care nu ţi-am spus înainte ca tu să întrebi este pentru că nu ştiam cum anume să-ţi dau vestea.

– Şi ţi-am părut eu ţie necomunicativ? Erai supărată pe mine pentru că nu am intuit ce anume s-a întîmplat cu tine cu nişte ani în urmă şi încă şovăiai să-mi spui ceva atît de important, atît... atît de iminent?! Relaxîndu-şi braţele, lovi cu pumnul în masă. La naiba, Tiffany, întîi îmi spui că mă iubeşti şi apoi îmi prezinţi treaba asta ca pe un fapt împlinit? Ce se presupune că ar trebui să fac eu? Să fiu politicos şi să spun că mi-a făcut plăcere să te cunosc, păcat că totul s-a terminat, nu uita să-mi trimiţi o ilustrată din Don Ho?

Ochii ei se umplură de lacrimi.

– Mitch, nu eu am hotărît aşa! Nu vreau să plec, dar nu am de ales.

Ridicîndu-se în picioare, Mitch începu să se plimbe înainte şi înapoi prin bucătărie, cu mîinile

băgate în buzunarele de la pijama.

– Întotdeauna există alternativă!

– Nu, aici nu e. Ea luă un şerveţel şi-şi şterse ochii. Nu poţi spune şefilor unei corporaţii că nu vrei să pleci acolo unde te trimit ei.

El se întoarse spre ea ridicîndu-şi o sprînceană.

– De ce nu?

Tiffany se ridicase şi ea şi începuse să strîngă masa, punînd farfuriile murdare în chiuvetă.

– Fii serios! Doar ştii cum se lucrează. Singurele mele opţiuni reale sînt ori să fac ce mi s-a spus, ori să-mi părăsesc serviciul.

– Să renunţi la serviciul tău, e în afara oricărei discuţii?

Ea se roti spre el.

– Să fac ce? Nu e ca şi cum aş avea imediat un alt serviciu cît ai bate din palme. Nici măcar nu am cetăţenie aici!

– Stai cu mine, spuse el punîndu-şi mîinile pe umerii ei. O studie un moment lung, apoi adăugă: Căsătoreşte-te cu mine!

Tiffany nu-şi putea crede urechilor. Şi, judecînd după faţa lui Mitch, nici lui nu-i venea să creadă ceea ce tocmai spusese.

– Nu cred că plănuiai cererea asta, aşa că nu o voi lua în considerare, spuse ea cu efort, deşi inima îi dădea ghes să ţipe un „Da" răsunător.

– Ia-o în considerare, îi ceru el trăgînd-o mai

aproape. Vreau s-o iei în considerare. Ai dreptate. Nu plănuisem cererea asta. Plănuisem una diferită. Puţin mai înflorată, mult mai romantică şi într-un moment mai potrivit. Braţele lui se strînseră în jurul ei. Dar cererea evidentă, impulsivă şi stupid de nerăbdătoare a fost cu totul sinceră. Mărită-te cu mine, Tiffany! Ne iubim. Ce altceva contează?

– Nimic altceva nu contează, spuse ea odihnindu-şi palmele pe pieptul lui şi bărbia de un umăr. Dar totul se întîmplă prea repede. O parte din mine ar putea s-o facă, Mitch. Această parte din mine nu-şi face probleme să-şi părăsească slujba, prietenii, singura casă pe care am cunoscut-o vreodată şi totul, doar pentru a-şi încerca norocul cu această dragoste în stare embrionară. Dar cealaltă parte din mine nu este încă pregătită pentru un asemenea salt uriaş de încredere. Ar fi atîta tensiune între noi, Mitch! Vom simţi că trebuie să facem ca totul să meargă bine, indiferent cum, şi asta ar fi ca un bilet spre distrugere. Poate dacă am fi avut mai mult timp...

Înclinîndu-şi capul pe spate, ea încercă să zîmbească şi se aventură mai departe:

– Crezi că ai putea să-ţi iei o vacanţă să mergi cu mine în Hawaii?

Mitch se gîndi un moment la propunerea ei dar în final îşi scutură capul.

– Aş putea, dar date fiind circumstanţele, nu

cred că se va rezolva ceva. Nu sînt singurul care are îndoielile tale, dar nu le pot face să dispară doar venind după tine ca un căţeluş plin de speranţe. Asta este ceva cu care va trebui să te descurci tu singură.

– M-am temut că asta vei spune, oftă Tiffany. Dar acel Mitch de care m-am îndrăgostit, nu ar fi reacţionat astfel.

– Îmi pare rău scumpo, spuse el încet.

Ea îşi scutură capul.

– Să nu-ţi pară rău. Probabil că nu ne este dat să fim împreună. Probabil soarta ne-a aruncat această îndoială pentru a ne opri să facem o greşeală.

– Chiar crezi cinstit în ceea ce spui? o întrebă el strîmbîndu- se.

Oftînd din greu, Tiffany plecă din adăpostul braţelor lui şi merse pînă la fereastra din spatele chiuvetei ca să privească pajiştea acoperită de zăpadă. Ea începuse să vadă zona ca pe o Ţară a Minunilor Iernii reală, dar totul îi apăru dintr-odată rece.

– Nu, răspunse ea cu o voce care se auzea cu greutate. Dar ar fi mai bine dacă aş încerca să cred. Nu mi-a mai rămas altceva de făcut!

13

Scena semăna cu ceva *déjà vu,* dar Mitch nu era prea încîntat de asta.

Din nou el alergase la aeroport pentru a întîmpina pe cineva care venea din Hawaii. Ca şi data trecută, Pete avea o problemă urgentă şi-l rugase pe el să-l întîmpine pe reprezentantul lui *Paradise Foods*.

Doar că, de această dată, reprezentantul nu va fi Tiffany. Lui îi era teamă că doar se va uita la înlocuitorul ei şi va fi tentat să-i dea un pumn în nas.

Îi veni în minte că nici măcar nu era sigur că

trebuia neapărat să întîlnească un bărbat. Pete încheiase convorbirea cu *Paradise Foods* fără să mai ceară detalii. Nu era chiar o problemă serioasă, se gîndi Mitch, nu în aşa fel încît s-o dai în bară. Dacă era necesar, ar fi găsit această persoană pe listele companiei aeriene. Dar el avea sentimentul că nu va fi foarte greu să-l identifice pe cel de-al doilea sosit din Hawaii, la fel cum s-a întîmplat şi cu primul. Acesta avea probabil o cămaşă de idiot cu ananaşi pictaţi pe ea.

Verifică monitorul sosirilor şi văzu că avionul aterizase deja. Mai dura doar cîteva minute pînă să apară şi pasagerii la poartă.

Mitch începu să se frămînte, încercînd să stea cît mai departe de amintirile care-l chinuiau, de viziunea fantomatică a lui Tiffany care părea să înainteze spre el în paltonul ei galben, caraghios, cu părul negru-albăstrui care îi încadra faţa şi cu privirea aceea care trecea peste el, în ochii ei verzi migdalaţi şi punîndu-i la încercare instinctele masculine.

Ca şi proverbialul înecat, el îşi văzu viaţa trecînd prin faţa ochilor – numai cea mai importantă parte a vieţii lui.

El revăzu faţa lui Tiffany luminată de rîs. O văzu chinuindu-se să schieze de-a lungul rîului îngheţat, hotărîtă să dovedească că putea să patineze, să schieze şi să meargă cu rachetele de

zăpadă, de parcă s-ar fi născut pe ele. El îi revăzu capul căzîndu-i cu ochii închişi în mijlocul celei mai lungi fraze din viaţa lui. Îşi reaminti de buzele ei întredeschise care-i întîmpinau sărutul, cum chicotea după şampanie în căsuţa din copac, lăudîndu-l pentru picnicul lui inspirat şi iubindu-l.

Iubindu-l!

El se opri ca trăsnit.

Adevărul îl izbi puternic. În loc să aştepte aici, sperînd, că ea se va reîntoarce, ar fi trebuit să plece el după ea. Ar fi trebuit să plece cu ea de la început şi ar fi trebuit să stea lipit de ea pînă cînd toate îndoielile ei ar fi fost spulberate. Jackie spusese aşa, cu tact, dar fermă. Pete fusese mai brutal:

– Ai devenit un ticălos, frate mai mic! explodase el cu o zi în urmă. Pete nu fusese niciodată prea blînd. De ce nu eşti în Honolulu? Ce aştepţi de la Tiffany? Femeia asta te cunoaşte doar de vreo două luni. Şi în tot acest timp ţi-ai ţinut gura bine închisă despre tine şi viaţa ta, lăsînd-o să creadă că eşti un fluturaş şi un incurabil Don Juan în ghete. Iar cînd i-ai spus că o iubeşti şi că vrei să te căsătoreşti cu ea, ţi-ai închipuit că ea trebuia să te creadă atît de mult, încît să pună tot din propria ei viaţă deoparte? Cum ai putut să o instalezi în acel avion şi să o laşi să plece este peste puterea mea de înţelegere! Bărbatul care pleacă după ceea ce vrea să obţină, trece şi prin

iad şi prin ape adîncil

Mitch simţi cum îl străbate un val de slăbiciune. Dintr-odată, realiză ceea ce făcuse. Era o derulare a trecutului ciudată, oribilă. Cînd ar fi trebuit să-şi drămuiască timpul şi să muncească din toate puterile ca să fie sigur că era bun momentul pentru a ţinti la cel mai mare premiu dintre toate, el devenise nerăbdător. Numai că de data aceasta premiul pe care îl pierduse nu era aurul olimpic. De această dată o pierduse pe Tiffany.

Cum de-a putut să fie atît de prost? Cum de a crezut că doar cîteva cuvinte ale lui, cîteva întîlniri romantice şi cîteva ore de pasiune îi vor da lui Tiffany toate asigurările de care avea ea nevoie?

De ce şi-a pierdut răbdarea chiar în momentele în care avea nevoie de ea cel mai mult?

Mitch se hotărî. „Honolulu, iată că sosesc", cugetă el în timp ce văzu primul grup de pasageri trecînd prin poartă. Îl va conduce pe acest reprezentant direct la Pete, la fabrica de ambalaje. Va încerca să fie chiar politicos, de dragul afacerii de care Tiffany fusese atît de mîndră. După aceea va merge acasă să-şi facă bagajele şi să ia primul avion spre Pacificul de Sud.

Nerăbdător s-o pornească el îşi dori să-şi fi făcut vreun semn care să indice cine era el şi pentru care pasager era aici ca să-l întîmpine. Asta ar fi grăbit lucrurile.

Deodată, prinse strălucirea a ceva ce-i făcu inima să-i sară din piept. Galben. Galben aprins. Marginea hainei ridicîndu-se în mers, dezveli nişte picioare lungi, frumoase, subţiri.

Era sigur că avea halucinaţii. O dorea pe Tiffany atît de mult, încît începuse să o vadă cînd ea nu era acolo.

Dar, dacă ea era un vis, era unul foarte viu. Zîmbind şi cu ochii strălucitori cînd îl observă, începu să meargă mai repede.

– Tiffany, gemu el.

Ea o rupse la fugă.

– Tiffany!!!

El merse mai departe. Era timpul să o întîlnească la jumătatea drumului. Mai mult de jumătatea drumului, dacă putea ajunge acolo suficient de repede. El fugea în slalomul vieţii sale, trecînd de corpurile care-i barau drumul, alergînd într-o cursă care dobora toate recordurile.

– Tiffany, spuse el din nou, în timp ce o strîngea în braţe. Oh, iubito, scumpo, dragostea mea... Nu existau destule alintări. Nu exista o cale de exprimare a bucuriei prin care trecea. Îi captură gura şi se convinse că era reală, gustîndu-i dulceaţa şi pierzîndu-se în căldura ei molcomă.

Tiffany avea senzaţia că aeroportul se clătina. Nu-i păsa. Mitch o ţinea în braţe. Întreaga planetă dacă s-ar fi deplasat într-o altă galaxie şi tot s-ar fi

simţit în siguranţă şi acasă, cît timp se găsea în braţele lui.

Cînd în sfîrşit îi eliberă gura, el îşi strecură degetele în părul ei, presîndu-i bărbia de pieptul său şi cu celălalt braţ înlănţuind-o atît de strîns, încît ea îşi dădu seama că nu o va mai lăsa să plece niciodată.

– Te-ai întors, spuse el frecîndu-şi faţa de părul ei. Te-ai întors la mine.

– A trebuit, murmură ea. Îi zîmbi printre lacrimile de fericire şi continuă: Am îngheţat de moarte în Hawai. Nu există decît un singur loc pe lume unde mă pot încălzi. Cu tine, Mitch! Numai cu tine!

El o privi cu ochii umezi.

– Aş fi venit mîine acolo să te încălzesc, iubito. Mi-a luat ceva timp dar, în sfîrşit, m-am deşteptat. Şi acum, vrei să rămînem aici sau ne cumpărăm două bilete şi plecăm direct spre Honolulu?

– Vreau să rămîn. Trebuie să rămîn. Am o treabă de făcut aici.

– O treabă? Tu eşti reprezentantul pe care trebuia să-l întîmpin?

Ea îşi înclină capul.

– Mă hotărîsem să demisionez şi să mă întorc aici la tine, dar mi-am amintit ceea ce mi-ai spus tu, că întotdeauna există şi o alternativă. M-am gîndit la tine cum ai învins un dezastru total, cu zece ani în urmă şi m-am gîndit că măcar aş pu-

tea încerca să mă lupt pentru slujba mea. Aşa că, mi-am adunat tot curajul, am cerut o întîlnire cu şefii companiei şi le-am explicat că, încă de la început, proiectul Winnipeg a fost al meu şi că ar trebui să rămînă al meu. Şi a mers! Cea mai ciudată treabă este că ei au crezut că îmi făceau o favoare înlocuindu-mă cu altcineva, obişnuit cu vremea rece de aici. Doreau să mă recompenseze. Îţi poţi imagina?

– Sînt nişte idioţi probabil, dacă îşi închipuie că ai putea dori să stai într-un Eden tropical cînd poţi avea toate astea, îi spuse el gros, fluturîndu-şi o mînă în direcţia ferestrelor, care arătau peisajul de afară nu în alb, ci în maron, datorită terenurilor noroioase peticite pe ici-pe colo cu bucăţi de zăpadă murdară.

Tiffany zîmbi, continuînd să-l privească pe Mitch.

– Probabil că sînt idioţi.

Un gînd trecu prin mintea lui Mitch. Era prea incomod, ţinînd cont de ceea ce Tiffany îi spusese deja, dar trebuia să întrebe.

– Ce se va întîmpla cînd totul va fi aranjat între cele două companii şi munca ta se va termina?

– Poate că nu se va termina. Am cîteva idei, cum ar fi deschiderea unui birou permanent în Winnipeg, care să poată supraveghea cîteva operaţiuni principale ale companiei, aici în Statele Unite, ţinînd cont că amplasarea biroului este foarte

bună, în mijlocul continentului. Dar dacă planul nu merge, nu-mi pasă. M-am îndrăgostit de un derbedeu superb şi asta-i tot ce contează. Ea ezită, apoi întrebă încet: Indiferent ce se întîmplă cu cariera mea, propunerea ta mai e valabilă?

Mitch se simţea de parcă abia acum putea respira din nou, după un timp îndelungat.

– Nu a fost o propunere impulsivă, scumpo. În februarie ţi-am spus că merg cu tine spre aur şi încă de atunci vorbeam despre aurul verighetelor. Da, propunerea mea este încă valabilă, dar am să te întreb din nou, pentru a respecta tradiţia. Tiffany, vrei să te măriţi cu mine?

– Oh, Mitch! suspină ea. Oh, da, Mitch, da!

El închise ochii şi se strădui să absoarbă ceea ce părea un miracol. Cînd îi deschise din nou, o strînse pe Tiffany cu putere la piept.

– Doamne, te iubesc, murmură el.

În următoarele secunde, Tiffany îi văzu trăsăturile luînd o expresie deja cunoscută ei, ceea ce însemna că era gata să hotărască el tot.

– Ar fi frumoasă o cununie în iunie, la fermă. Şi luna de miere trebuie să fie în Caraibe, desigur...

– Mitch! îl opri Tiffany punîndu-i un deget pe buze.

El îşi ridică sprîncenele în semn de întrebare.

– Ai devenit din nou autoritar.

Rostogolindu-şi ochii el rîse şi o eliberă, ţinîndu-şi doar un braţ în jurul umerilor ei, în timp ce

pornirā spre caruselul bagajelor.

– O.K., eşti pe rol. Cum vrei s-o facem?

Ea se gîndi pentru cîteva secunde, apoi îşi ridicā bārbia.

– Ar fi frumoasā o cununie în iunie, la fermā. Şi tu chiar îmi datorezi o excursie în Caraibe!

Mitch îşi lāsā capul pe spate şi explodā într-un rîs care exprima o nemaipomenitā bucurie.

– De acum încolo, scumpo, promit cā-ţi voi ghici dorinţele în toate problemele!

– Iar eu nu te voi contrazice cu nimic! rosti ea cu o gravitate comicā.

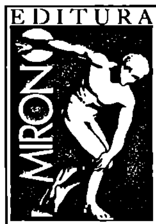
El rîse din nou şi o îmbrāţişā rapid, apoi descoperindu-i bagajele, le trase de pe banda transportoare.

– Şi în cazul în care, fiecare din noi crede ceea ce îi spune celālalt, Floarea de zāpadā ce înfloreşte iarna la Manitoba va face un covor pe strāzile Winnipeg-ului în fiecare zi din an, pentru tot restul vieţii noastre!

Tiffany nu se îndoi nici un moment cā aşa se va întîmpla.

SFÎRŞIT

Tehnoredactare computerizată:
Ioan Lilă jr.

Tel. 641.17.21
641.33.04
Str. Baiulescu 63A,
București, Sector 5
(lîngă stația de
metrou Pieptănari)